

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

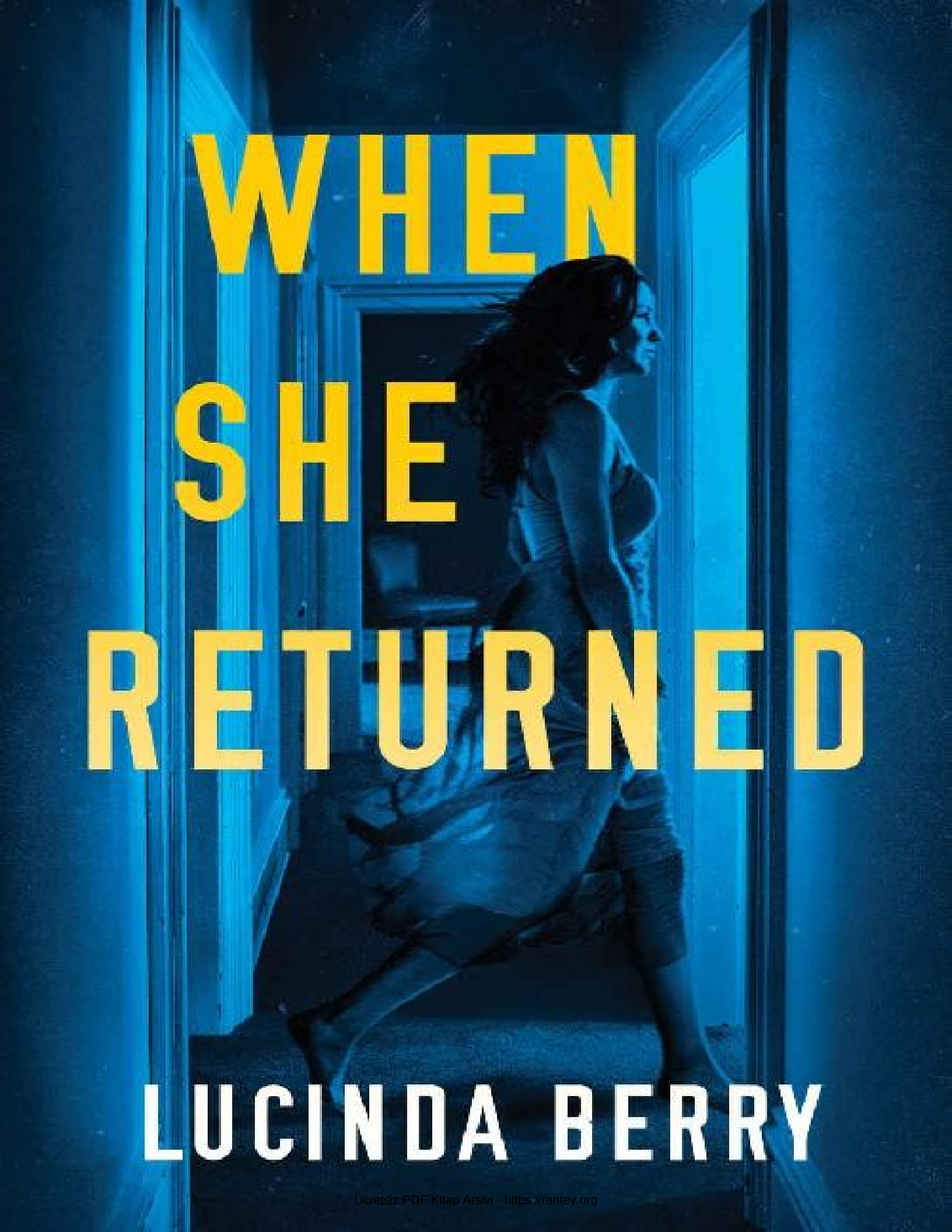
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long dark hair, wearing a white dress, is captured in a dynamic pose as if running or jumping through a doorway. The scene is bathed in a strong blue light, creating a dramatic and somewhat mysterious atmosphere. The woman is looking back over her shoulder towards the camera. The title 'WHEN SHE RETURNED' is superimposed over the image in large, bold, yellow capital letters.

WHEN SHE RETURNED

LUCINDA BERRY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MÜKEMMEL ÇOCUK İÇİN ÖVGÜ

"Omzunuzun üzerinden bakmanıza ve tek gözünüz açık uyumanıza neden olacak büyüleyici, dayanılmaz derecede gergin bir gerilim. Bu tüyler ürpertici, yılan gibi kıvrılan öykü, ebeveynliğin en karanlık köşelerini ve sonuçları ne olursa olsun bir aileyi bir arada tutmak için katlanılan son derece rahatsız edici yolları keşfediyor. verici ve atmosferik bu karanlık cevher romanı elimden bırakamadım."

-Heather Gudenkauf, *New York Times* çok satan yazarı

"Derin, karanlık ve tehlikeli bir şekilde bağımlılık yapan bir kitap. Sonuna kadar sürükleyici!"

-Minka Kent, *Washington Post* çok satan yazarı

WHEN SHE RETURNED

AYRICA LUCİ0DA BERRY TARAFINDAN

Mükemmel Çocuk

WHEN SHE RETURNED

N B

 THOMAS Ø MERCER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2019 by Heather Berry
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Thomas & Mercer, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Thomas & Mercer, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542092920

ISBN-10: 1542092922

Kapak tasarımı: Rex Bonomelli

CO0TE0TS

PROLOG

BİR

İKİ ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

ON ON

BİR ON

İKİ

ON ÜÇ ON DÖRT

ON BEŞ BEŞ

YIRMI ON ALTI

ON YEDİ YEDİ

YIRMI ON SEKİZ

ON DOKUZ

YIRMI YIRMI

BİR YIRMI

YIRMI İKİ YIRMI

ÜÇ YIRMI DÖRT

ALTI YIRMI

SEKİZ

YIRMI DOKUZ
OTUZ OTUZ
BİR OTUZ İKİ
OTUZ ÜÇ OTUZ
DÖRT OTUZ
BEŞ OTUZ ALTI
OTUZ YEDİ
OTUZ SEKİZ
OTUZ DOKUZ
KIRK
KIRK BİR
KIRK İKİ KIRK
ÜÇ
YAZAR HAKKINDA

WHEN SHE RETURNED

PROLOGUE

Shiloh'nun çığlıkları havayı deldi. Geceliğimi kaldırdım ve karanlığa doğru koştum. Bana karşı kıvrandı, anında heyecanlandı ve bir feryat daha kopardı. İçimi korku kapladı. Elimi ağzının üzerine kapattım. Minik bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsıldı. Yere çöktüm ve onu sakinleştireceğini umarak başparmağımı ağzına soktum. Hemen sustu.

Tanrı'ya şükür.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ciğerlerim yanıyordu. Ormanı sinsice taradım. Saatlerdir daireler çizerek koşuyormuşum gibi hissediyordum. Nerede olduğumu, hangi yöne gittiğimi, oraya daha önce gidip gitmediğimi söylemenin hiçbir yolu yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Sadece ilerlemeye devam etmeliydim.

Shiloh'ya baktım. Gözlerini kocaman açmış, başparmağımı emerken bana bakıyordu. Her zaman aç uyanırdı. Alnının üst kısmını öptüm ve kendime onun benim sebebim olduğunu hatırlattım. Onun için her şeyi yapardım.

"Dayan bebeğim, dayan," diye fısıldadım.

Orman sessiz değildi ve her ses beni zıplatıyordu. Her an içlerinden birinin uzanıp beni yakalayacağından emindim. Ya da daha kötüsü, Shiloh'u kapacaktı. Onu ona götüreceklerdi. Ya beni burada bırakırlarsa?

Ayağa kalktım, onu sıkıca kendime yasladım. Hareket etmeye devam etmeliydik. Başını şalımın altına soktum ve tekrar yola koyuldum. Yabani otlar ve dallar dikenli tel gibi bacaklarıma batıyordu. Önemli değildi. İlerlemeye devam ettim. Kayalar çıplak ayaklarımı kesiyordu. Sadece dinlenmek istiyordum ama duramıyordum. Tekrar telaşlanması an meselesiydi ve bu sefer başparmağım yeterli olmayacaktı. Çılıkları onları bize doğru yönlendirecekti. Böyle bir şey olamazdı. Buna izin veremezdim. Gece boyunca dalga dalga gelen ve başımı zonklatan yorgunlukla savaşıarak koşmaya devam ettim. Tam bir adım daha atamayacağımı düşündüğüm anda ağaçlar seyreldi ve önümde daha geniş bir alan açıldı.

. Adımlarım hızlandı ve adrenalin tekrar yükseldi, bana açıklıktan geçip yola ulaşmam için gereken son enerji patlamasını verdi.

Ve sonra onu gördüm - gökyüzüne uzanan neon ışıkları.

Koşarak yolun karşısındaki benzin istasyonuna gittim. Shiloh sarsılarak uyandı ve ağlamaya başladı ama artık bir önemi yoktu.

"Şimdi çığlık atabilirsin. İstedğin kadar çığlık at," diye bağırdım.

İki benzin pompası boştu ama dükkânın içindeki ışıklar yanıyordu.

Kapıya doğru koştum, açılmayınca geri sıçradım. Tekrar ittim.

Hiçbir şey.

. Cama vurdum. "Hayır!"

Shiloh'nun çığlıkları dehşet dolu çığlıklara dönüştü. Kapıya vurdum, çılgınca bağırdım. Bütün bu yolu. Bu kadar yolu gelmişim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Sümük ağzıma damladı. Dükkanın önünde bir yığın haline geldim.

"Hey." Bir erkek sesi beni irkiltti ve sıçramama neden oldu. Shiloh'yu göğsüme daha sıkı kavradım ve duvara doğru geri çekildim. Adam kalın gözlüklerinin ardından bana baktı. Sigara kokuyordu. İsim etiketinde Amoco logosunun altında *Matt* yazıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "İyi misin?"

Ayağa fırladım ve kendimi ona doğru attım. "Lütfen, lütfen, bana yardım etmelisin!" Gömleğini pençeledim. "Polisi ara! Lütfen, bunu zorundasın! Ben Kate Bennett'im."

O0E

ABBI

ŞİMDİ

Boynumdaki zinciri gergin bir şekilde parmakladım. Küçük madalyonda annemin resmi vardı ve onu kaybolduğundan beri takıyordum. Onu nihayet beş yıl önce defnetmiştik, ama bir bedeniniz olmadığında cenaze töreni yapmak zordu. Babam bunun sorun olmadığını, ailelerin bunu her zaman yaptığını, anneleri alışverişe gidip eve dönmeyen başka çocuklar da olduğunu söylemişti. Resmi bir cenaze töreni yerine güzel bir anma töreni yaptık ve kemanı, en iyi performanslarından bir video, babama yazdığı mektupların kopyaları ve üçümüzün tatillerde ve diğer özel günlerde birlikte çekilmiş fotoğrafları gibi ondan kalan önemli parçaları gömdük. Bunun gibi şeyler. Ama şimdi hayata geri dönmüştü. Kimse öldükten sonra hayata geri dönmez. Hâlâ bir rüyanın sonundaymışım ve uyanmayı bekliyormuşum gibi hissediyordum.

Babamın başının arkasına baktım. Boynundaki uzun tüyler terden kıvrılmıştı, tıpkı spor yaparken olduğu gibi. Ama bu kez sinirleri gergindi. Meredith arabayı sürerken o yolcu koltuğunda oturmuş, gergin bir şekilde sağ bacağını zıplatıyordu. Arabayı Meredith kullanmak için ısrar etmişti ve normalde babam buna karşı çıkardı ama hiçbir şey söylememişti. Bana haberi verdiklerinden beri pek konuşmamıştı.

Kapıyı çalmadan odama girdikleri andan itibaren bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Babam her zaman önce kapıyı çalardı. Meredith onu neredeyse arkasından tutup kapı aralığına doğru itiyordu. Elleri titriyordu ve yüzü solgundu ama ona kıyasla iyi görünüyordu. Gözbebekleri , kadar iriydi ki gözlerinin yeşilini gölgede bırakmışlardı ve gözlerini nasıl açacağını unutmuş gibi açık tutuyordu.

göz kırptı. Onu hiç bu kadar perişan görmemiştim. Fen ödevim üzerinde çalıştığım yatağımdan sıçradım.

"Baba, sorun ne?" Önünde durdum ama beni görmüyormuş gibi yanımdan geçip gitti ve sanki dışarıda görmesi gereken önemli bir şey varmış gibi masamın arkasındaki pencereden dışarı baktı. "Baba?"

"Ben ... bu ..." Duygularıyla boğuşurken adem elması bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Yüzü kül rengiydi ve terden kayganlaşmıştı. "Eğer biz ..."

Kalp krizi mi geçiriyordu? Felç mi? Eğer bir sorunu varsa neden benimle konuşarak zaman kaybediyorlardı?

"Neler oluyor?" Meredith'e döndüm. "Neler oluyor, Meredith?"

"Az önce çok şok edici bir haber aldık." Konuşurken sesi kesildi. "Neden hepimiz bir dakikamızı ayırıp yatağınıza oturmuyoruz?"

Belki Caleb'dı. Ya da Thad. Yine de bana mesaj atmazlar mıydı? Ama Meredith oğullarından birine bir şey olsaydı çok daha kötü durumda olurdu ve babama yaralıymış gibi yatağa yatmasına yardım eden oydu, o yüzden o olmalıydı. Babamda bir sorun vardı. En büyük korkum gerçek oluyordu. Annemi kaybettiğimden beri en büyük korkum buydu, babamı kaybetmek. Endişe içime hücum etti. Nefesimi sabit tutmaya çalıştım, terapistimin yıllar önce bana öğrettiği gibi ayak parmaklarımı ayakkabılarıma bastırarak o anda kalmaya çalıştım. Onun yanına oturdum, ellerimi kucağımda birleştirdim ve ikisinden birinin konuşmasını bekledim.

"Scott, Abbi'ye neler olduğunu anlatmalısın." Meredith paniğimi yarıda kesti.

Babam bana döndü, gözbebekleri hâlâ kocaman. Konuşurken çenesini oynattı. "Annemi buldular."

Anne.

Tüm havasını kaybetmiş bir balon gibi yatağın içinde yassılaştım. Uzuvarım gevşeyecekmiş gibi hissediyordum. "O mu ... o mu ..."

"Yaşıyor," dedi babam.

Sonrasında söylediklerinin çoğunu yakalayamadım - Montana hakkında bir şeyler

-Çünkü kafam hamster tekerleği gibi düşüncelerle dönüyordu. Şimdi, otoyolda hızla ilerlerken, anılarımı tekrarlayıp babamın nasıl hissettiğini hayal etmeye çalıştıkça hala . Annem Target'ın otoparkında kaybolalı on bir yıl olmuştu. Anahtarları kontakta, çantası yolcu koltuğundayken bir hayalet gibi ortadan kaybolmuştu; hiçbir boğuşma izi yoktu.

Olay olduğunda beş yaşımdaydım, bu yüzden en eski anılarımın çoğu babamla Arcata mahallelerinde kapı kapı dolaşıp kayıp ilanını dağıtmamızla ilgiliydi. Her kapıyı çaldık ve kimse cevap vermezse, bir evi atlamadığımızdan emin olmak için onlar için bir tane bıraktık. Babam oturma odamızın duvarlarına özenle hazırlanmış haritalar yapıştırır, nerelere gittiğimizi ve daha nerelere gitmemiz gerektiğini renk kodlarıyla kaydederdi. İnsanlar onu, beni de aramalarına götürdüğü için eleştiriyordu ama o zamanlar yaptığı her şeyde bir kusur buldukları için ne olursa olsun onu eleştireceklerdi. Yalan makinesinden geçmiş olması kimsenin umurunda değildi. Onu hala bir şüpheli olarak görüyorlardı.

Neredeyse iki yıl boyunca kapıları çaldık. Her yıl, kaybolduğu gün, hikayesini yayınladılar ve babamın onun geri dönmesi için yalvardığı orijinal görüntülerden bazılarını yayınladılar. Kayıp insanlarla ilgili korkunç istatistiklerden bahsettiler - ne kadar uzun süre ortadan kaybolurlarsa, onları canlı bulma olasılığınızın o kadar az olduğunu söylediler. Ama babam istatistikleri umursamadı. umursamadı. Herkes onun hâlâ hayatta olmasının imkânsız olduğunu söylüyordu. Belli ki düşündükleri kadar çok şey bilmiyorlardı, çünkü onunla buluşmak için hastaneye gidiyorduk.

Arabada öne doğru eğildim ve elimi omzuna koydum, keşke kucağına girip orada kalabilseydim. Arkasını dönmeden elimi sıktı. "İyi misin, Balkabağım?" diye sordu.

"Ben iyiyim baba," dedim.

Tabii ki iyi değildim. Bunu ikimiz de biliyorduk ama ne söylemem gerekiyordu? Efsanevi efsanesi çocukluğumu çerçeveleyen bir anneyle buluşmaya gidiyordum. Bunun için söyleyecek söz yoktu.

Kaybolduğunda çok küçük olduğum için onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyordum ama babam anılarla doluydu. Birlikte büyüdükleri ve lise aşkı oldukları için onu neredeyse kendisi kadar iyi tanıyordu. Anılarını sürekli benimle paylaşır, onları benim anılarım haline getirmeye çalışırdı. Yıllar geçtikçe, on kereden fazla izlediğim ve her satırını ezbere bilene kadar çalıştığım bir filmdeki en sevdiğim karakter gibi olmuştu. Yüzünün her santimini ezberleyene kadar fotoğraflarına baktım. Her kıvrımını. Her çizgisini. En sevdiğim resmi yatağımın yanındaki komodinin üzerinde sarı ahşap bir çerçeve içindeydi. Pırıl pırıl bir şelalenin altında duruyor ve uzaklara bakıyordu, sanki komik bir sırrı varmış gibi, yüzünde geniş bir sırıtış ve gözlerinde bir pırıltı. Babam her zaman onun bulaşıcı bir kahkahası olduğunu söylerdi ve o resme baktığımda neredeyse kahkahasını duyabiliyordum. Onun kahkahasını kendim duyacağım düşüncesi kalbimi hızlandırdı.

Hala gülecek miydi? İçimden bir ürperti geçti. Polis yanında bir bebek olduğunu söylemişti. Bunun tek bir anlamı vardı.

İKİ MEREDITH

ŞİMDİ

Birinin bir şey söylemesi gerekiyordu. Herhangi bir şey. Scott iki saatten fazladır konuşmamıştı. Kaliforniya'dan ayrılıp Oregon eyalet sınırını geçtiğimizden beri konuşmamıştı. Dağların ne kadar güzel görüldüğüne dair aptalca bir yorum yapmışım ama sanki çok çabalıyormuşum gibi gelmişti, ama üzgün olduğumda konuşurdum. Elimde değildi. Sorunların üstesinden böyle gelirdim. Genellikle Scott da aynı şekilde davranırdı. Bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi ve tanıştığımız yas destek grubunda beni ona çeken şeydi.

İki aydan uzun bir süredir destek grubuna geliyordum ve ilk gittiğimde çoğunlukla kadınların olmasını beklememe rağmen, katılan tüm erkekleri de keşfettiğimde şaşırmışım. Diğer erkeklerde, hatta babamda bile görmediğim bir duygusal derinlikleri vardı ve o da duygusal bir adamdı. Ne yazık ki, duygusal olgunlukları hayal bile edilemeyecek bir kalp acısı ve kayıp pahasına gelmişti. Erkeklerin çoğu kırklı yaşlarının sonlarındaydı ve eşlerini kanserden kaybetmişlerdi, tıpkı benim hikayemde olduğu gibi.

Bu kadar genç yaşta dul kalmayı hiç beklemiyordum. Kimse beklemiyordu. İlk kocam James'le evlendiğimde benim de herkesle aynı hayali kurmuştum: Birlikte bir aile kurmak ve torunlarımızın oyunlarını izleyerek yaşlanmak, şansımız yaver giderse torunlarımızın torunlarını görmek. Hiç kimse *kanser* kelimesini duymaya hazır değildi ve James'in o yıl muayeneye gitmesinden sonra herkesin olduğu gibi bizim de yüzümüze tokat gibi çarptı. Eşleri hızlı ve onurlu bir şekilde ölen kadın ve erkeklere imreniyordum. Beyin kanseri yavaş, zayıflatıcı bir ölümdü.

eski halinden eser kalmamıştı. Bunu izlemek korkunçtu ve oğullarım James'in iyileşmesi için ne kadar çok dua ettilerse, sonunda ölmesi için de o kadar çok dua ettiler. Dul kadınlar için bir destek grubu bulmamı önerenler de onlardı. Kanseri sadece James'in hayatını emmemişti, benim de hayatımı emmişti, bu yüzden daha önce herhangi bir destek grubuna katılmamış olmama rağmen gittim.

Scott ortaya çıktığında yeni gerçekliğime alışmaya başlamıştım bile. Kilisenin bodrumuna girdiğinde onu hemen tanıdım. Çoğumuz tanıdık. Arcata'da yaşayıp da onu tanımamak mümkün değildi. Yüzü tüm haberlerde ve medya kuruluşlarında yer almıştı. Bizimki gibi küçük bir kasabada, böyle bir şey hepimizi etkiledi. Bazılarımız çevredeki ormanları ve nehir kıyılarını tarayarak ondan bir iz arayan ekiplerin bir parçasıydı.

Kahverengi saçları köklerine kadar ağarmıştı ama yıllar önce televizyonda karısıyla ilgili bilgisi olanların ortaya çıkması için yalvarırken kederden çılgına dönmüş ve bir deliyi andıran görüntüsünden daha iyi görünüyordu. Kilo almış ve bu kilo yüzünü doldurmuş, onu daha dost canlısı ve rahat göstermişti. Dolgun dudakları kapalıydı ve çemberdeki alüminyum sandalyelerden birine kayarken hiçbirimize bakmadı. Bakışlarını önündeki zemine sabitledi.

Aylarca böyleydi ve toplantının başında kendini tanıtmak dışında konuşmadı bile ama zamanla yavaş yavaş açıldı. Arkadaş olduk ve yıllarca platonik bir ilişki sürdürdük çünkü Kate'in geri dönmeyeceğine inanmayı reddediyordu. Gece geç saatlerde internette satranç oynamaya başladık, çünkü kronik uykusuzluk bir başka ortak noktamızdı ve tıpkı diğeri gibi bu da eşlerimizi kaybettiğimizde başlamıştı. Oyun oynarken anlık mesajlaşıyorduk. Çevrimiçi sohbetlerimizde grupta konuştuğundan daha fazla konuşuyordu, ama yine de ben de öyle. Çevrimiçi iletişim kurmak bana gerçek dünyadaki etkileşimlerimde sahip olmayı dilediğim bir yüzsüzlük verdi.

Kate'den beri kimseyle çıktın mı?

Kısa bir süre önce yeniden flört dünyasına adım atmıştım. Kırklı yaşlarımda sonlarında flört etmek yirmili yaşlarımdakinden bile daha kötüydü ve o zamanlar bundan hoşlanmıyordum.

Cevabı hemen geldi.

Kesinlikle olmaz.

Kate dört yılı aşkın bir süredir kayıptı, bu yüzden en azından birkaç berbat randevuya çıktığını ve hikayelerimizi paylaşabileceğimizi varsaydım. İki tane vardı.

Gruptaki insan tipleri - kaybettikleri sevdikleri hakkında konuşmaktan hoşlanmayan ve anılarını özenle korudukları sırlar gibi kendilerine yakın tutanlar ve onlar hakkında konuşmayı bırakamayanlar. Scott ikinci kategoriye giriyordu ve Kate hakkında o kadar çok hikaye paylaştı ki onu şahsen tanıyormuşum gibi hissettim. Onun hakkında en yakın arkadaşlarımdan daha çok şey biliyordum.

Bunu hiç düşündün mü?

Bu sefer cevabı o kadar hızlı olmadı. O yazarken suçluluk duygusunun ağırlığını hissettim.

Bir kaç kez . . .

Sonraki birkaç ay boyunca, Scott hayatına devam etmekte yaşadığı zorluklar hakkında giderek daha fazla açıldı. Her şeyin yolunda olduğuna dair ona tekrar tekrar güvence verdim ve onu nazıkçe bırakması yönünde dürttüm. O çok gençti, hayatının geri kalanını yalnız geçirmek için çok gençti. Sonra bir gece sonunda çıkıp söyledim.

Belki de Kate'i ölü ilan etmen gitmesine izin vermene yardımcı olur.

Ondan önce iki yıl daha geçmişti. İlk randevumuzdan önce bir yıl daha.

Ve şimdi . Yeni evliler.

İki oğlum Thad ve Caleb ile Abbi'nin şahitliğinde adliyede evliliğimizi resmileştirmemizin üzerinden on ay geçmişti. İkimiz de bunu geleneksel yollarla yapmıştık ve bir kez daha o şekilde yapmak istememiştik. Ayrıca, o yerler kaybettiğimiz eşlerimiz için ayrılmıştı. Bu şekilde birbirimizin anılarına saygı duyduk. Büyük bir resepsiyon yerine kutlama için akşam yemeğine çıkmıştık ama bu, aylık aile yemeklerimizden pek de farklı değildi. Ailelerimizi kaynaştırmak bizim için her zaman önemli olmuştu. Bu yüzden evlenmeden çok önce birlikte yaşamaya başlamıştık. Aptal değildik. Yürümeyebileceğini biliyorduk ve ikimiz de çocuklarımızla yürümediği takdirde ilişkimizi bırakmaya hazırdık. Zaten çok şey yaşamışlardı.

Thad ve Caleb ile geçiş süreci sorunsuz geçti. Thad üniversiteye gitmeden önce sadece bir yaz geçirmişti, Caleb ise Drake'te ikinci sınıfa başlıyordu, bu yüzden kendi hayatlarına başlamakla o kadar meşguldüler ki ilişkimizi o kadar da önemsemiyorlardı. Abbi ise farklı bir hikâyeydi. Scott ve ben birlikte yaşamaya başladığımızda neredeyse on üç yaşındaydı ve babasını hiç kimseyle paylaşmamıştı. Sadece Scott ve onunla bir hayatı olduğunu biliyordu.

Bu işin peşini bırakmaya o kadar da istekli değildi. Onu yıkan oğullarımdı, çünkü ona tapıyorlardı ve sürekli üzerine titiyorlardı. Onun da bu duygulara karşılık vermesi uzun sürmedi. Üniversiteden eve döndüklerinde hiçbir keman resitalini kaçırmamışlardı ve tüm arkadaşları onlara bayılmıştı.

Dikiz aynasından Abbi'ye baktım. Gözleri kapalıydı ama uyuduğundan şüpheliydim. Üzgün olduğunda asla uyumazdı. Scott'ın ve Kate'in genlerinin mükemmel bir birleşimiydi. Kate'in ince yapısı Scott'ın açılıyla birleşince, spordan nefret etmesine rağmen ona atletik bir yapı kazandırmıştı. Yaşadığı onca şeye rağmen onda sağlıklı ve sevimli bir şeyler vardı.

Bu sabahki sahneler gözümün önünden geçerken başım döndü. Kapının çalınması beni şaşırtmıştı, çünkü kimseyi beklemiyorduk. Mutfak penceresinden dışarı baktım ve Scott'ı çağırdım. Ön merdivenlerimizde iki polis memuru gördüm. Merdivenlerden antreye inerken onları gördüğünde ağzından gürültülü bir iç çekiş çıktı. Yıllardır bu anı hayal ediyordu ve sonunda bittiği için rahatladığını gizleyemiyordu.

"Scott Bennett siz misiniz?" diye sordu memur. Scott başını salladı, konuşamayacak kadar gergindi.

"Efendim, Kate Bennett Rittsberg, Montana'da canlı bulundu," diye duyurdu ortağı.

Scott sarhoş gibi geriye doğru tökezledi. Onu giriş duvarını kaplayan bankın üzerine yönlendirdim.

"Öne eğil ve başını dizlerinin arasına koy," dedi subay, tüm servis üyelerinin konuştuğu komuta tarzıyla.

Scott'ın rengi soluktu. Soluk. Gri. Nefes alış verişini beni tedirgin ediyordu. Eğildi ve başını bacaklarının arasına koydu. Omuzlarını gevşetmeye çalışarak sırtını ovdum. Nefes alışının yavaşlaması birkaç dakika sürdü ama sonunda yavaşladı.

Scott bir şey söylememiş olmasına rağmen memur, "Size yardımcı olacağımı söylemişim," dedi.

Bu kadar kibirli olduğuna göre daha önce de böyle durumlarla karşılaşmış olmalı. İnsanların hayatlarını paramparça etmek için özel eğitim almak zorunda mıydın? Bize Kate'in hayatta olduğunu söylemesine rağmen, şok dalgalarının eski varlığımızı parçaladığını hissettim. Artık sonsuza dek farklı bir önce ve sonra dizisinde yaşayacaktık.

O zamandan beri sorular birbirini kovalıyordu. Onları kapatamıyordum. Sonsuz döngüden yorulmuş bir halde alnımı ovuşturdum. Boynumu bir o yana bir bu yana hareket ettirerek sabahtan beri stres noktamda biriken gerginliği boşaltmaya çalıştım.

"Nasıl hissediyorsun?" Abbi'nin gerçekten uyuyor olma ihtimaline karşı Scott'a fısıldadım.

Omuz silkti.

Başımı geriye doğru sallayarak Abbi'yi işaret ettim ve *"Peki ya o?" diye sordum.*

Tekrar omuz silkti.

"Müziği açmamı ister misin?"

"Elbette," dedi. Sesi gergin ve boğuktu, bütün gece ayakta kaldıktan sonra ya da bir beyzbol maçının sonunda olduğu gibi. Rengi hâlâ bozuktu.

Yönümü bulmak için telefonuma ihtiyacım vardı, bu yüzden radyoyu açtım. Eve döndüğümde önceden programladığım tüm istasyonlar parazitlerle doluydu. Net bir şey bulana kadar çevirmeye devam ettim. Klasik rock müzik arabayı doldurdu. Başını salladı. Sırada country müzik vardı ve o country'den nefret ederdi.

"Özür dilerim," dedim, hızla değiştirmeye çalışırken yanlışlıkla sesi açtım. Abbi sarsılarak uyandı.

"Tanrım," dedi.

Normalde içimizden biri onun küfür etmesiyle ilgili bir şeyler söylerdi ama o gün normal olan hiçbir şey yoktu.

"AM'de bir şey bulabilir miyim diye bakayım mı? Belki konuşma radyosu falan bulabilirim. Ya da bana gezinmem için telefonunu ver, sen de benimkini tak, çünkü seninki adaptörde çalışmıyor. I-"

Sözümü kesti ve elini kalçama koydu. "Tatlım, seni seviyorum. Ama biraz sessiz olabilir miyiz?"

ÜÇ ABBI

ŞİMDİ

Kapalı kapıya öfkeyle baktım ve beni içeri alana kadar yumruklarımı kapıya vurma isteğimi bastırdım. O benim annemdi ve orada onlarla birlikte olmayı hak ediyordum, ama resmi görünümlü biri bu sabah bizi acil servis girişinde karşılamış ve kendini bana tanıtmadan bizi hastanenin içine sokmuştu. Beni koridora itti ve itiraz etmeme fırsat vermeden kapıyı arkalarından kapattı. Babam şokta olmasaydı bana küçük bir çocukmuşum gibi davrandığı için ona bir şeyler söyleyebilirdi. Meredith'in orada onunla birlikte olması ve benim olmamam hiç adil değildi. Montana'ya varana kadar her kilometreyi saymıştım ve bu şekilde dışarıda bırakılmayı hiç beklemiyordum.

Annemin davası söz konusu olduğunda bana çocukmuşum gibi davranılmasından nefret ediyordum. Kapalı kapılar ardında benim daha önce düşünmediğim hiçbir şeyden bahsetmiyorlardı. Muhtemelen iki kez. Yıllar boyunca onun başına gelebilecek her korkunç şeyi düşünmüştüm ve beni şaşırtacak hiçbir şey söyleyemezlerdi ama artık çok geçti. Sıkışmıştım.

Karnım ağrıyordu. Otellerde hiç iyi uyuyamadığım için dün gece çok kötü uyumuştum ve bugün yediğim tek şey bir muzdu. Yemek istememiştim ama babam zorladı. O da dünden beri bir şey yememişti, bu yüzden ancak o yerse bir tane yemeyi kabul etmiştim. Meredith'in odaya girip benim dışarıda kalmam beni ne kadar rahatsız etse de, en azından babama destek olmak için oradaydı. Berbat durumdaydı.

Telefonum cebimde vızıldadı. Tekrar açtığımдан beri bana karşı titreyordu. Dün gece kapatmıştım çünkü en iyi arkadaşım Meaghan bana durmadan mesaj atıyor, nasıl olduğumu ve ne olduğunu soruyordu.

daha fazla dayanamayana kadar devam etti. Bırakabilirdim ama babamın isterse içeriden bana mesaj atabilmesini istedim.

Annem de orada mıydı? , değil mi? Muhtemelen değildir. Babam, annemi öğrendiğimizden beri Marcos adında bir dedektifle konuşuyordu ve annemle bebeğin yaraları nedeniyle hastaneye yatırılmaları gerektiğini ve gittikleri odanın bir hasta olmadığını söylemişti. Daha çok normal bir ofise benziyordu. Ama o da aynı binadaydı. Resmen aynı havayı soluyorduk.

Uzun zamandır annemi düşünmemiştim. Aylardır. Hatta belki bir yıla yakın. Suçluluk duygusu üzerime çöktü. İkinci sınıftayken, annemi kaçıranların onu her saat düşünmezsem öldüreceklerini düşünmüştüm; sanki dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, hayatta kalması benim düşüncelerime bağlıydı. Bunu yaptığımdan emin olmayı takıntı haline getirmiştım ve geceleri beni uyandırması için alarmımı kurmuştım. Garip bir OKB geliştirmiştim ve bu beni kısa süre önce gitmeyi bıraktığım psikoloğa geri göndermişti. Şimdi de ürkütücü bir şekilde benzer hissediyordum. Sanki onu sürekli aklımda tutmazsam yine ortadan kaybolacakmış gibi.

Hastanenin diğer bölümlerine açılan kapılara baktım. Koridorda yanından geçersen beni hemen tanıyacak mıydı? Yoksa nedenini anlayamadığım garip bir çekim mi olurdu bana doğru? Kaybolduktan sonra bir süre saçlarımı aynı uzunlukta kalması için birkaç haftada bir kestirmekte ısrar etmiştim, çünkü farklı görünürsem beni tanımayacağından korkuyordum.

Şimdi nasıl görünüyordu? Kimse babama görünüşü hakkında bir şey söylememişti. Neredeyse şey söylemediler. Marcos'un bize tek söylediği, kuzey Montana'da bir benzin istasyonunda bir bebekle ortaya çıktığı, yardım için çılgılık attığı ve onları hastaneye kaldırdıklarıydı. Babamın tüm sorularını yüz yüze yanıtlayacağına söz vermişti. Tekrar kapalı kapıya baktım. Çok uzun sürüyordu.

Peki neden kimse odadaki filden bahsetmiyordu?

Annem babamın tekrar evlendiğini öğrenince ne düşünecekti? Hayatına devam etmesi onun suçu değildi. Eğer istediği olsaydı, hâlâ her sabah ona günlük tutuyor ve her gece geceliğini yatağın onun tarafına seriyor olurdu. Sonsuza kadar beklerdi. Hayatta bir kez yaşanabilecek türden bir aşk yaşadıklarını söylerdi hep.

DÖRT MEREDITH

ŞİMDİ

Scott'ın elini masanın altından tuttum. Baş taraftaki beyaz plastik sandalyelere oturduk, sanki garip bir resmi akşam yemeğiydi ve önemli konuklar bizdik. Sert floresan aydınlatma, köhne odaya mavimsi yeşil bir renk veriyordu ve seksenli yıllardan kalma çiçek desenli duvar kağıdı arkamdaki duvardan soyulmuştu. Başmüfettiş Marcos masanın sağ tarafında oturuyordu. Bir yanında ortağı, diğer yanında da bir polis memuru vardı. Hastanenin önemli bir yöneticisi kalan sandalyede otururken, diğer doktorlar da duvarlara dizilmişti. Ayakta duran çok fazla insan vardı ve bu durum küçük alanı daha da küçük hissettiriyordu.

"Bana neden hiçbir cevap veremediğini anlamıyorum." Scott'ın sesini hiç bu kadar öfkeli duymamıştım. Marcos'a ters ters baktı. Arkamızdan kapıyı kapattıkları andan itibaren Scott şok olmuş bir sersemlikten hızlı hızlı sorular sormaya başlamıştı:

"o?" "Onu kim kaçırdı?"

"Benzin istasyonuna nasıl gitti?"

"Neden Montana'daydı?"

İçeri girdiğimizden beri yaptığı gibi, Marcos Scott'ı durdurmak için elini kaldırdı. "Size söyledim, ağır bir travma geçiriyor. Tıbbi direktör tarafından onaylanana kadar herhangi bir soruya cevap vermesi için onu zorlamıyoruz, ama ne yazık ki bir konferanstaydı ve uçağı saat sekizden önce inmeyecek."

"Saat kaçta geliyor?"

Elimi nazikçe Scott'ın koluna koydum. "Bu akşam saat sekizde dedi, tatlım."

Bu çemberin etrafından üçüncü kez geçiyorduk. Scott'ın dinlenmeye ihtiyacı vardı. Dün gece uyuduğunu söylemişti ama bütün gece boyunca yanımda dönüp durduğunu hissetmiştim. Saat üçten önce pencerenin altındaki sandalyeye uzanmış ve bir daha yatağa dönmemişti. Bütün gün neredeyse hiçbir şey yememişti. Sadece yirmi dört saatten biraz fazla olmuştu ama şimdiden kilo kaybetmiş gibi görünüyordu. Neyse ki Abbi bu sabah ona bir muz yedirmişti.

"Peki ondan önce ne yapılıyor?" diye sordu. Koyu renk saçları, ellerini çok fazla karıştırdığı için rastgele açılarla dağılmıştı.

Scott başından beri Kate'in davasında bir dizi yanlış adım atıldığına ve polisin işini doğru yapmadığına inanıyordu - Kate kırk sekiz saattir kayıp olana kadar kayıp ihbarında bulunmamakla başlamıştı. Kate'i aramaları gerekirken ona odaklanarak değerli zamanlarını boşa harcadıklarını söyledi.

Annem çıktığımızı öğrendiğinde bana "Bir cinayet zanlısıyla birlikte olmak istediğine emin misin?" diye sormuştu.

Ona gülüp . "Bu yıllar önceydi ve onu neredeyse anında şüpheli olmaktan çıkardılar."

Herkes, eşi kaybolan kişinin her zaman şüpheli olduğunu bilirdi. FBI, Scott'ı sınava tabi işini yapmamış olurdu. Temiz çıkmıştı, hatta iki yalan makinesinden de geçmişti ama bu bazı insanlar için yeterince iyi değildi. Hiçbir şey yetmeyecekti. Neyse ki annem onlardan biri değildi ve Scott'ı kendi çocuğu gibi sevmeye başlamıştı. Kardeşlerim de öyle.

"Sahada benzin istasyonundan kanıt toplayan ve etrafındaki ormanı izleyen bir ekibimiz var. Bölgede herhangi bir ipucu arıyorlar." Marcos iyi kesimli bir takım elbise giymişti. Kumral saçları ve henüz Scott'tan ayrılmamış zeki mavi gözleri vardı.

"Onu ne zaman görebiliriz?" Scott sordu.

Nefesim kesildi. Bu gerçekten oluyordu. Kate yaşıyordu ve onu görecektik. Şimdiye kadar bunların hiçbiri gerçek görünmemişti.

Marcos parmaklarını çıtlattı ve bakışlarını sabit tuttu. "Mümkün olan en kısa sürede onu görmeni istiyoruz. Tanıdık bir yüz onu kabuğundan çıkarmaya yardımcı olabilir." Boğazını temizledi. "Bizimle birlikte çalışacağını umuyoruz."

ziyaretiniz sırasında size sağladığı her türlü bilgiyi paylaşma konusunda size yardımcı olacaktır. Önemsiz görünse bile her şeyi."

Scott hevesle başını salladı. "Elbette. Onu kimin kaçırdığını bulmaya yardımcı olacak her şeyi yaparım." Beni işaret etti. "Meredith de yapacak ve Abbi'ye haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

"Peki ya bebek? O iyi mi?" diye sordum.

Bize bebeğin kız olduğunu söylemişlerdi ama bundan daha fazlasını bilmiyorlardı. Kimse adını bilmiyordu ve Kate konuşmuyordu. Onu hastaneye getirdiklerinden beri hiçbir şey söylememişti. Onu ambulansa sakinleştirmişlerdi çünkü ambulansın kapılarını kapattıklarında korkmuş ve dışarı atlamaya çalışmıştı. O zamandan beri dilsizdi. İlaç onu sakinleştirmekle kalmamış, susturmuştu da.

Duvara yaslanmış bir doktor, sanki işaret verilmiş gibi öne çıktı. "Bebek, uzman çocuk doktorlarımız tarafından kapsamlı bir şekilde değerlendirildi ve hafif su kaybı ve birkaç sıyrık dışında tamamen sağlıklı görünüyor."

Rahat bir nefes aldım. Tepkisini görmek için Scott'a baktım. Şimdiye kadar bebekten bir kez bile bahsetmemişti. Hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Kate'i şimdi görebilir miyiz?" diye sordu.

Marcos başını salladı. "Yine de sizi onun durumu hakkında uyarmak istiyorum. Neler yaşadığını henüz bilmiyoruz ama vücudu bize çok şey yaşadığını söylüyor. Uzakta geçirdiği zaman onu önemli ölçüde yaşlandırmış. Her nerede yaşadıysa ve her ne yaşadıysa, zor olmuştur."

Scott masanın altından elimi sıktı. "Bunu halledebiliriz," dedi. dedi.

BEŞ ABBI

ŞİMDİ

Babam önümde diz çöktü. Odadan en son o ve Meredith çıkmıştı. Marcos dışında herkes gitmişti.

"Neden ona seni uyardığımız şeyden bahsetmiyorsun?" Marcos tepemizde yükseliyordu. Geniş omuzları ve şişkin göğsüyle bana lisedeki futbol takımının çocuklarını hatırlatıyordu. Çocuğu olmadığını varlığımın onu rahatsız etmesinden anlayabiliyordum.

Babam kolunu omuzlarıma doladı. Gözleri ıslaktı. "Annem çok şey yaşadı ve iyileşmesi biraz zaman alacak. Hatırladığından çok daha farklı görünecek, bu yüzden onu gördüğünde hazırlıklı olmanı istiyorum."

Babam benim hakkımda çoğu babanın genç kızları hakkında bildiğinden daha fazlasını biliyordu. Sütyen ölçülerim ve kullandığım tamponların markası gibi muhtemelen bilmek istediğinden fazlasını, çünkü ona neredeyse her şeyi anlattım, ama ona hiç söylemediğim bir şey annem hakkında ne kadar az şey hatırladığımdı. Bu onun kalbini zaten kırılmış olandan daha fazla kıracaktı ve bunu ona yapamazdım ama çocukluk anılarım annemin yüzü yerine onun yüzüyle doluydu. Annemle ilgili anılarım daha çok bir duyguuydu -uzayda bir zaman, hiçbir zamanın silemeyeceği bir şekilde içime kazınmıştı. Ama onlar sadece parçalardı. Çok küçük parçalar.

Annemle ilgili en çok hatırladığım şey, babamın ondan her bahsettiğinde gözlerinin nasıl sevgiyle parladığıydı. Dolabındaki eşyaları karıştırmayı ve en sevdiği elbiselerinin kumaşını parmaklarken, bana dünyanın en önemli masalını anlatıyormuş gibi onunla ilgili hikayelerini dinlemeyi severdim - çocukken nasıl en iyi arkadaş olduklarını ve nasıl heyecanlandıklarını

gençken bir araya geldiklerinde herkes. Hiçbir zaman Külkedisi ya da Pamuk Prenses gibi giyinmek istemedim, çünkü annem benim en sevdiğim prenses olmuştu. Babam yıllar boyunca onun elbiseleri içinde yüzlerce fotoğrafını çekmişti. En sevdiğimiz fotoğraf, annemin gelinliğiyle, çok büyük kovboy çizimleri giymiş ve kafamda Paskalya şapkasını dengede tutarak mutfakta tepindiğim fotoğraftı. Sonra bir gün onun kıyafetlerini giymeyi bıraktım. Neden onun kıyafetlerini giymeyi bıraktım? Prenseslere ve peri masallarına inanmayı bıraktığım gün müydü?

Kıyafetleri yıllardır garajın arkasındaki kutularda duruyordu. Onları onun için çıkarmamız gerekiyordu. Ama o kadar eski kıyafetleri giyemezdi, değil mi? Ne giyecekti ki? Neden kimse bunu düşünmemişti?

"Ona hiç giysi getirmedik," diye ağzımdan kaçırđım. Babam kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Giyecek hiçbir şeyi yok." Duygularım su yüzüne çıkmaya başladı. Ağlamak için çok aptalca bir şeydi ama elimde değildi.

Babam beni göğsüne çekti ve kollarıyla sıkıca sardı. "Her şey yoluna girecek. Ona giymesi için bir şeyler bulacağız."

Gözyaşlarımın arasından kıkırdadım. Meredith çantasından bana bir mendil uzattı. Burnumu sildim ve derin bir nefes aldım.

"Herkes hazır mı?" Marcos sordu.

Kimse cevap vermedi ama ayağı kalktık ve onu odadan çıkıp birkaç kısa koridor boyunca takip ettik. Hastane de kasaba kadar küçüktü. Marcos 28A numaralı odada durdu. Arkasından hareketlerimiz yavaşladı. Kapıyı çalıp içeri girmeden önce herkese bir dakika verdi.

Babamın kolunu tuttum ve pazusuna asıldım. Odası insanlarla doluydu ve herkes duvarlara doğru hareket ederek bize yatağı giden bir yol açtı. Kalbim göğsümde yerinden fırladı. Hava ciğerlerimi terk etti.

Ve işte oradaydı.

Anne.

Saçları artık sarı değil, üst kısımları dökülmüş ve uzun telleri sırtının ortasından aşağıya dökülen faremsi bir griydi. Fotoğraflarında ısıll ısıll parlayan mavi gözleri çökük ve sığdı; elmacık kemikleri iskelet gibiydi, sanki kanser içini kemiriyordu. Yüzünün sağ tarafında kızgın yara izleri vardı.

O annem değildi. olamazdı. Yanlış odadaydık.

Babama döndüm. Kıpırdamadan ona bakıyordu. Ellerini yüzüne götürdü, titreyen uzun parmaklarıyla ağzını kapattı. Benden daha küçüktü. Nasıl olmuştu bu? Sekiz yaşına kadar yastığımın altında resmini sakladığım kadına hiç benzemiyordu.

Kimse kımıldamadı. Bir an için kimse konuşmadı, sanki o anın önemini anlamak için bir sessizlik anına ihtiyacımız varmış gibi, sonra herkes aynı anda konuştu ve etrafımda bir hareketlilik başladı. Birdenbire onun önündeydim.

Uzandı ve gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi yüzümü usulca okşadı. "Abbi," diye fısıldadı, zar zor duyuluyordu.

Sesini yıllardır duymamıştım ama duyduğum anda içimden bir ses onu tanıdı. "Anne." Sesim duygusallıktan titriyordu. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Beni kendine çekti ve zayıf kollarını bana doladı. Sırtındaki kemiklerin her birini hissedebiliyordum. Kaburgaları göğsüme baskı yapıyordu. Çok sıkarsam onu inciteceğimden korkuyordum. Kokusu yabancıydı. Eskiden sürdüğü parfüme hiç benzemiyordu. Bozulmuş süt gibi kokuyordu.

Babam yanımda dururken sabırlı olmak için elinden geleni yaptı. Sonsuza kadar onun kollarında kalabilirdim ama zamanları olsun diye kenara çekildim. Babam kollarını ona doladı ve küçük bedeni onunkinin içinde kayboldu. Omuzları hıçkırıklarla sarsıldı ve birbirlerine hiçbirimizin duyamayacağı şeyler fısıldadılar. Hemşireler o anın kutsal mahremiyetine müdahale etmek istemedikleri için başka tarafa baktılar. Meredith arka duvardan uzaklaştı ve yanıma geldi. Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine yaklaştırdı.

"Evine hoş geldin Kate. Güvende olduğun için çok mutluyuz," dedi gözyaşlarını silerek.

ALTI MEREDITH

ŞİMDİ

Arabanın arka koltuğuna baktım. Bu sefer Abbi gerçekten uyuyordu. Neredeyse hastaneden çıkar çıkmaz uykuya dalmıştı. Zavallı şey. Hastaneden otoparka kadar bütün yol boyunca ağlamıştı. Scott'a "Henüz otele dönmeyeceğim," dedim. "Uyuyabilmesi için arabayla dolaşmaya devam edeceğim. Durursak uyanacağından ve tekrar uyuyamayacağından korkuyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var." Oğullarım bebekken ve onları uyutamadığımda ben de aynı şeyi yapardım. Sonunda uyuyana kadar arabayla dolaşır, sonra da onlar uyanana kadar arabayı çalışır vaziyette park ederdim.

"İyi fikir," dedi başını sallayarak.

Ana Cadde'den sola döndüm ve her iki tarafta sıralanan anne ve babalara ait dükkânların önünden yavaşça geçtim. Kalbim Scott ve Abbi için acıyordu. Ziyaretimiz bebek yüzünden kısa kesilmişti. Hemşireler bebeği odaya geri getirdiğinde Scott ve Kate kucaklaşıyorlardı. Scott sanki yanıyormuş gibi yataktan fırlamıştı.

"Shiloh." Kate'in yüzü bebeğini görünce aydınlandı. Hemşire onu Kate'e uzatmıştı. KıvrırmıŒ ve Kate'in göğsüne sarılmıŒtı. Kate onu uzaklaştırmıştı ama o hemen geri gelmişti. Shiloh'nun emzirmek istediğı açık olduğı için durum hızla rahatsız edici bir hal almıştı. Scott, Abbi'nin Kate'e sarılmasına ya da düzgün bir veda etmesine fırsat vermeden bizi aceleyle odadan çıkarmıştı.

"Marcos'un ne kadar farklı görüneceğı konusunda bizi uyardığını biliyorum ama daha açık konuşmalıydı," dedim. "Yani, 'Hey' diyemezdi,

Bu arada, seksen yaşında bir kadın gibi görünecek'? Bunun herkes için yararlı olacağından eminim."

"Belki de şok olmamızı istemiştir."

"Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Belki. Kim bilir. Yaptıkları şeyleri neden yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok. Sana yıllar önce bahsettiğim şeyi görmek üzeresin."

Kate'in davasıyla ilgili her şeyi duymuştum. O gün Target otoparkında nasıl kaybolduğunu, satın almak için listesinde olan her şeyi ve Toyota'larının ön koltuğunda çantasını nerede bıraktığını kendi karımmış gibi iyi biliyordum. Soruşturmanın her adımını, keşfettikleri ve sonra hızla göz ardı ettikleri her ipucunu biliyordum. Onu ya da en azından umut verici bir ipucunu bulmak için yaptığı tüm geleneksel ve geleneksel olmayan şeyleri - medyumlar, mistikler ve yıllar boyunca Scott'a kaybolan kendi akrabalarıyla ilgili hikayelerle ulaşan tüm tuhaf insanlar. Hükümet tarafından toplu kaçırılma komplosuna inanan bir grup insan vardı. Abbi'nin sürekli katıldığı forumlardan birinde bu konu hakkında konuşmuşlardı.

"Polis ve müfettişler ellerindeki tüm bilgileri size asla vermezler. Her zaman masanın altına sakladıkları kartları vardır," dedi arabayı sürerken, bir kırmızı ışıktaki yavaşlarken. "Ama yine de her şeyi onlarla paylaşmanızı istiyorlar. Açık bir kitap olmanız bekleniyor."

"En azından saklayacak bir şeyimiz yok," dedim.

"Fark etmez. Sana hâlâ senin gibi davranıyorlar." Sesi öfkeyle yanıyordu, şüphesiz ona çektiirdiklerini hatırlıyordu.

Abbi mırıldandı ve arka koltukta kıpırdandı. Tekrar uykuya dalana kadar sustuk.

"Tanınmaz haldeydi," dedim. Tüm fotoğraf albümlerini karıştırmış ve ev videolarını onlarla birlikte defalarca izlemiştim.

Ciddiyetle pencereden dışarı baktı. "Bilmiyorum. Onu orada görüyorum."

Ben de onun gözlerine bakmışım ama gördüğüm bu değildi. Bana ölü gibi görünüyordı.

"Sen onu tutarken ne dedi?" Ben sordum.

Kızardı, nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

duy

mak. "Ne dedin sen?"

"Önemli değil," dedi.

"Evet, öyle. Önemli olabilir. Marcos'un, önemsiz görünse bile söylediği her şeyi hatırlamanızı söylediğini hatırlıyor musunuz?"

"Sürekli 'Çok üzgünüm Scottie' diyordu." "Scottie mi?"

Başını salladı, başka tarafa baktı.

"Bana Scottie diye çağrılmaktan nefret ettiğini söylemiştin."

Boynunda bir kızılık belirdi. "Yani, sadece ... bilirsin ... on yaşındayken bana söylediği aptalca bir şey."

İkisinin arasındaki şey de buydu. Bir araya gelmeden önce en iyi arkadaşlardı, bu yüzden birbirleri hakkında her şeyi biliyorlardı, çünkü en iyi böyledir. Scott birbirlerini o kadar iyi tanıdıklarını söylediler ki, kız neredeyse onun DNA'sında vardı.

"Çok şirin," dedim gülümsemeye zorlayarak. Beni sevdiğinden şüphem yoktu ama Kate'i kaybetmenin vücudunun bir parçasını kaybetmek gibi olduğunu ve onsuz sadece yarım bir insan olduğunu anlatmasını dinleyerek geçirdiğim o yılları asla unutmamıştım.

KATE

SONRA

Alışveriş listemi bulmak için çantamın dibini karıştırdım. Onun yerine bulduğum tek şey ezilmiş Japon balıklarıyla dolu bir Ziploc poşeti ve Abbi'nin geçen Cumartesi gittiği doğum günü partisinden aldığı kırmızı lolipoptu. Sinirli bir şekilde iç çektim. Muhtemelen yine evde unutmuştum. Tanrım, pazar öğleden sonraları market alışverişi yapmaktan nefret ederdim. Market her zaman insanlarla doluydu ve rafların yarısı boştu, ama haftamız daha erken gidemeyecek kadar telaşlıydı ve şimdi sütümüz bittiği için başka seçeneğim yoktu.

Arabadan atladım ve aceleyle içeri girmeden önce kapıyı çarparak kapattım. Abbi'yi anaokulundan almam için sadece bir saatim vardı. Kendime hep o okuldaki çok şey yapacağımı söyledim, ama dört saat çok hızlı geçiyordu ve şimdi editörüm Leo'dan daha fazla yazı ödevi aldığım için zamanım daha da daralıyordu.

Gelecek yıl Abbi anaokuluna gittiğinde işler daha kolay olacaktı. Anaokulunun sadece yarım gün olmasına kimin karar verdiğini bilmiyordum ama

Abbi'yi sekizde bırakıp üçte almaya hazırdım. Gün boyunca benimle olmasını özlemeyeceğimden değil, ama ikimiz de buna hazırdık. Ayrı kalmak bize iyi gelecekti.

Bu sabah Leo ile yaptığım konuşmayı tekrar tekrar dinledim. Bana yeni bir iş vermekte tereddüt ediyordu çünkü önemli bir şey için yeterli zamanım olmayacağından korkuyordu ama ben ona aylardır eski görevlerimi geri almaya hazır olduğumu söylüyordum. Ayrıca, görüşme için arayan kişi özellikle beni istemişti, bu yüzden fazla seçeneği yoktu. *Forum*'daki yazarlık işimden üç aylık bir doğum izni almış ve bir daha tam zamanlı olarak geri dönmemiştim. Arcata'ya taşınmamızın sebebi işimdi. Royal Heights'taki en iyi iki huzurevinde yaşlı istismarı üzerine yaptığım yerel bir araştırma haberiyle George Polk Ödülü'nü kazandım. İki yöneticinin tutuklanmasının ardından tüm dikkatler üzerime toplandı ve ülkenin dört bir yanından iş teklifleri geldi. Kuzey Kaliforniya'ya taşınmak her zaman hayalim olmuştu ve Scott'ın satış şirketinin bitişik kasabada bir ofisi olduğunu keşfettiğimizde bunun olması gerektiği gibiydi.

İlk beş yıl çok önemli olduğu için Abbi ile evde kalmaya ve o okula başlayana kadar sadece yarı zamanlı çalışmaya karar verdik. Bunu yaptığımı memnundum, ancak gerçek bir iş olmadan evde olmanın sıkıntısının beni neredeyse delirttiği zamanlar oldu. Yine de Abbi'nin ne kadar mutlu ve uyumlu olduğunu görmek her şeye değerdi. Daha önce hiç bu kadar keyifli bir çocukla karşılaşmamıştım. Herkes de bunu söylüyordu. Bu sadece onun annesi olduğum için değildi. Nerede olursa olsun ya da çevresinde neler olup biterse bitsin mutlu ve hoşnuttu. Şekerleme yaptığında keyfi yerindeydi, yapmadığında ise diğer pek çok çocuk gibi yıkılmıyordu. Asla çocuk sahibi olmayacağına yemin eden en iyi arkadaşım Christina bile Abbi kadar iyi bir çocuğa sahip olursa çocuk sahibi olacağına dair şaka yapıyordu. Onun rahat tavırları için kendime pay çıkaramazdım. O sadece bu şekilde ortaya çıktı.

Bunu önerdiğimde Scott tam zamanlı çalışmaya geri dönmem konusunda emin değildi ama bana verilen önemsiz yan hikayelerden sıkılmıştım. Saçımı başımı yolmaya hazır olmadan önce yerel kermesler ve sulama programı sorunları hakkında ancak bu kadar çok yazabilirdim. Yeniden özü olan hikayeler üzerinde çalışmak istiyordum.

"Annesinin çalıştığını görmek Abbi için iyi bir şey. Benimle ilgili olarak her ikisini de içeren bir imaja sahip olmasını istiyorum," demiştim geçen akşam yemekte, kulağa ne kadar liberal ve ilerici görünce neredeyse öğürecektim. Gerçekten de sadece

işe dönmeye hazırdım. Abbi'nin annesi olmayı seviyordum ama işimi de seviyordum.

Scott ebeveynlik ve çocuk bakımı hakkında konuştuğumuzda her zaman benimle aynı fikirdeydi, ama bunda ciddi olup olmadığını görecektik, çünkü Leo bir sonraki görevin zor olacağını söylemişti. Bu yüzden bana vermekte bu kadar isteksizdi. Büyük hikâyeler fazladan mesai gerektiriyordu ve ben de uzun zamandır asgarinin ötesinde bir şey yapmamıştım ama özellikle de bölgeye taşınan ve kampüste takılan potansiyel bir tarikatla ilgili olduğunu duyduktan sonra tekrar işe koyulmaya hazırdım.

Pierce College Arcata'nın kalbiydi ve insanların hayatı onun etrafında dönüyordu. Kimya mühendisliği programında ve İngiliz dünya edebiyatı uzmanlığında eğitim almak için dünyanın dört bir yanından öğrenciler geliyordu. Ancak şirin üniversite kasabamız, Amerika'daki diğer üniversite kampüsleriyle aynı sorunları da beraberinde getiriyordu; opioid salgınıyla mücadele ediyorduk ve geçen yıl iki öğrencimizi aşırı dozdan kaybettik. Son zamanlarda, kendilerini Love International olarak adlandıran dini bir grup kampüste ortaya çıkıyor ve çocukların uyuşturucudan kurtulmalarına yardımcı oluyordu. Şehrin dışında bir tesisleri vardı ve Love International üyeleri onları tesislerine götürüp detoks yapmalarına yardımcı oluyorlardı. Ayık olana kadar onlarla birlikte kalıyorlardı. Şimdiden bir düzineden fazla öğrenci üzerinde başarılı olmuşlardı. Mucizevi iyileşme hikayeleri tüm topluma hızla yayılıyordu. Dikkatle izlenen detoks ve 7/24 bakım yaklaşımları diğer ayık kalma yaklaşımlarından çok da farklı değildi. Aynı hizmetleri sağlayan yüzlerce program ya da ayık koç vardı. Love International'ı diğerlerinden ayıran şey, bunu ücretsiz yapmalarıydı. Hem de tamamını.

Kimse neden bizi seçtiklerini ya da daha önce nerede olduklarını bilmese de toplumda kollarını açarak karşılandılar. Onlar hakkında olumsuz bir şey söylenmemişti ta ki yakın zamanda temizlenen öğrencilerden biri daha sonra onların hareketine katılmak için okulu bırakana kadar. Diğer üniversite öğrencilerinin de ayık kalmasına yardımcı olmak için onlarla birlikte çalışmaya başladı. Çok geçmeden onu birlikte çalıştıkları diğer birkaç kişi takip etti. Bu gerginliği başlattı. Ebeveynler çocuklarının ayık olmasını istiyordu ama aynı zamanda okula devam etmelerini de istiyorlardı.

Geçtiğimiz ay Love International'ın etki alanı genişlemiş ve bağımlılıkla mücadele etmeyen başka öğrenciler de

okulu bırakıp onlarla çalışıyorlardı. Ebeveynler bu konuda ayaklanmıştı ve herkes onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Üniversite gazetesi onlar hakkında bir haber yayınladıktan sonra vaka ulusal medyanın ilgisini çekti ve viral oldu. Liderleri Ray Fischer adında bir adamdı ve şimdiye kadar herhangi bir ulusal medya ile konuşmayı ya da resmi bir röportaj vermeyi reddetmişti. Bu ilginç bir durumdu, çünkü onunki gibi kuruluşlar çoğu zaman tanıtımla büyür ve bunu aktif olarak ararlardı. Ancak basından gelen tüm teklifleri reddetmişti, hatta maddi tazminat içerenleri bile.

Bazı nedenlerden dolayı yerel toplumda çok köklü bir yere sahipti ve birkaç gün önce Leo ile iletişime geçerek bir röportaj talebinde bulunmuştu. Sadece yerel biriyle röportaj yapmak istiyordu ve diğer yazılarımdan birini okuduğu için beni isimle sordu. Leo resmi bir röportaj ayarlamak için hiç vakit kaybetmedi, çünkü üniversite gazetesi ilk haberde bizden önce davrandı ve komşu rakibimiz *Sun* onu ele geçirmeden önce bu habere bir an önce ulaşmamız gerekiyordu.

Leo bu işi benimle birlikte yapmak istemişti, çünkü bu kadar büyük bir haberle ilgili deneyimi olan sadece ikimiz vardık. Detroit'teki yoğun bir şehir gazetesinden geliyordu ve burada suç bölümünü yönettikten sonra tüm Yaşam Tarzı bölümünün baş editörlüğüne kadar yükselmişti. Ancak babası nadir görülen bir akciğer hastalığından ölüyordu ve son haftalarındaydı. Leo bu süreçte babasının yanında olmak için eve dönmeye hazırlanıyordu. Ölmek üzere olan bir babayla bile, büyük bir haber olasılığını geri çevirmek zordu. Arcata'da böyle şeyler olmazdı. Böyle bir haberin bir daha masamıza gelmesi yıllar sürebilirdi.

Ray ile röportajım yarın için planlanmıştı. Sabahtan beri onu araştırıyordum ama Love International'ı kurmadan öncesine dair pek bir şey bulamamıştım. Tek bulabildiğim doğum kaydıydı. Westin, New Jersey'de 1960 yılında doğmuştu, bu da kırk yedi yaşında olduğu anlamına geliyordu, ama bunun dışında hiçbir şey yoktu. Love International'da şansım pek yaver gitmedi. Bir web siteleri yoktu ve herhangi bir iş veya kar amacı gütmeyen kuruluş rehberinde listelenmemişlerdi. En azından benim bulabildiğim kadarıyla. Onlardan sadece Amazon'daki çeşitli dini kitapların yorum bölümlerinde ve üyeler tarafından yazılan birkaç blog yazısında bahsediliyordu. Çoğu blogda olduğu gibi, ilk birkaç yazı coşkulu ve heyecanlıydı ancak sonraki birkaç hafta içinde yavaş yavaş azaldı ve süresi doldu. Blogların hiçbirisi yıllardır aktif değildi.

"Bu insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor olmanız sizi endişelendirmiyor mu?" Scott sordu. Leo ile telefonu kapattıktan sonra aradığım ilk kişiydi. Hiç vakit kaybetmeden onu fırsat hakkında bilgilendirdim.

Güldüm. "Kesinlikle hayır. Sadece daha heyecanlı hale getiriyor."

Scott'a itiraf etmek istemedim ama bir şey için bu kadar heyecanlanmayalı uzun zaman olmuştu. Ailemi seviyordum. Seviyordum ama hayatımın büyük bir kısmı başkalarının ihtiyaçlarıyla ilgilenmek üzerine kuruluydu. Anne olmak bana tüm haklarımdan başkaları lehine vazgeçmişim gibi geliyordu. Yoluma çıkan kendi idealist mükemmel annelik görüşümdü, ama yine de temizlik yapmayı ya da birilerinin arkasını toplamayı hiç bırakmamış gibi hissediyordum. Yapılacaklar listemi oluşturan sıradan işlerin dışında bir şeyler yapmayı arzuluyordum. Asla itiraf etmesem de, evde anne olma işine hiçbir zaman alışamadım. Abbi doğduktan sonra Scott'ın işe döndüğü ilk gün hissettiğim kıskançlık acısı beni hiç terk etmemişti.

Akşam yemeği için hazırladığım tavuk kiev için ihtiyacım olan sosu aceleyle aldım ve Abbi'yi almaya gitmek üzere dükkândan çıktım ama yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Yarın için sabırsızlanıyordum.

SEVE0

ABBI

ŞİMDİ

Turuncu tavuğumu elime aldım. Tam sevdiğim gibi, mükemmel miktarda sosla kaplanmıştı ama kendimi yemeye ikna edemedim. Hâlâ aç değildim. Babamın açlığı ise intikam duygusuyla geri dönmüştü. Bütün biftek ve brokoliyi mideye indirmişti ve Meredith'in yemek artıklarını yemeye çalışıyordu.

"Tatlım, bir şeyler yemelisin," dedi Meredith. Gözleri endişeyle doldu ve kaşları çatıldı.

"Özür dilerim," dedim. "Sadece aç değilim. İştahım yok."

Otel odanızın önünde silahlı bir polis memuru dururken yemek yemek zordu. Hastaneden biri annemin hikâyesini sızdırmıştı ve medya çoktan hastanenin etrafını sarmıştı. Marcos babama güvenliğimizin sadece ekstra bir önlem olduğunu söylemişti ama kimse ona inanmamıştı. Kesinlikle ben de inanmadım. İnsanlar bir sebep olmadıkça silah taşımazdı.

Daha önce hissettiğim tüm heyecan gitmişti. Her şey eskisinden daha da kafa karıştırıcıydı. Ağlamaya başladım. Meredith ve babam sandalyelerinden fırlayıp etrafımı sardılar ve beni aralarına alıp kocaman sarıldılar. Bütün gün hissettiğim duygu seli içime hücum etti.

"yok. Bırak içini dök." Üst üste konuştular. "Seni seviyoruz. Biz buradayız."

Babamın gömleğine sarıldım ve yüzümü gömdüm. En son ne zaman bu kadar çok ağladığımı hatırlamıyordum. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ve sonra birdenbire bitti - bir anda hıçkırıklar kesildi. Patlamamdan dolayı garip ve mahcup bir şekilde kendimi dışarı attım. İkinci kez

Bugün Meredith bana bir mendil uzattı. Kimse bana böyle hissedeceğimi söylememiştı.

"Ne ?" Küçük bir sesle sordum.

Meredith konuşmak için ağzını açtı, sonra hemen kapatarak önce babasının konuşmasına izin verdi.

"Bilmiyorum Balkabağım, ama keşke bilseydim." Devam etmeden önce duygularıyla boğuştu. "Tıpkı daha önce yaptığımız gibi her şeyi adım adım ele alacağız. Muhtemelen bunu hatırlamıyorsun ama ilk günlerde söylediğim tek şey buydu: 'Scott, önünde ne varsa onu yap'. Bunu yüzlerce kez söylemiş olmalıyım. Bazen yapabileceğiniz tek şey budur ve bu da o zamanlardan biri." Önümdeki yemeğı işaret etti. "Şimdi, şu anda, vücudunun beslenmesi için içine biraz yiyecek almak için elinden geleni yapacaksın ve sonra hepimiz uyumaya çalışacağız, çünkü zihinlerimizin buna ihtiyacı var." Sırtımı sıvazladı. "İşte bu kadar. Bu gece bundan daha fazlasını yapmayacağız. Anladın mı?"

Başımı salladım ve çatalımı aldım. Yerlerine geri döndüler ve bir süre hepimiz sessizce yemek yedik.

"Bu gece sen duştayken doktorlarından biriyle tekrar konuştum," dedi babam. Annem hakkında edindiğı her yeni bilgiyi bana aktaracağına söz vermişti, çünkü herkes onunla konuşuyordu ve ben her zaman onun yanında olamıyordum. "Annen oldukça hasta. Tüm testleri ve kan tahlilleri laboratuvardan gelmeye başladı ve hiçbirisi normal değil. Birkaç tane daha alıp tekrar gönderecekler."

"Ama bu sadece susuz kaldığı için, değil mi? Ciddi bir sorunu yok değil mi?" diye sordum.

Gözleri endişeyle doldu. "Teknik olarak evet ama durum biraz karışık. Şiddetli dehidrasyon ve yetersiz beslenme zamanla vücudunuzun sistemlerini ve organlarını gerçekten mahvedebilir. Daha fazla bir şey öğrenmeden önce bekleyip takip test sonuçlarının ne göstereceğini görmemiz gerekiyor."

"Bebek nasıl bu kadar sağlıklı olabiliyor?" diye sordum. Bebekten bahsedince Meredith'in arkamdan keskin bir nefes alışını duydum. Babam bebek hakkında hiçbir şey söylememiştı ve ben de sormak istememiştım ama bilmek istemediğim için değil. Herkes onun hakkında bir şeyler bilmek istiyordu.

"Bebek sağlıklı çünkü emzirebildi, ancak annenizin böyle bir seçeneğı yoktu, bu yüzden anneniz ciddi şekilde yetersiz besleniyor," dedi hiç duraksamadan.

"Yani bebek onun mu?" Ben sordum.

"Evet, bebek onun. Görünüşe göre yedi hafta önce doğum yapmış."

Babam ertesi sabah beni Marcos'la birlikte hastane odasına götürürken elimi tuttu. Marcos, duvarı kaplayan yastıklı ofis sandalyelerinden birini işaret etti. Bir hoparlörden kötü bir caz müziği çalıyordu ve sağ köşedeki rafı rahatlatıcı dergiler dolduruyordu. Kollarımı kavuşturarak ayağa kalktım, sanki oturmazsam bana söyleyecekleri şeyi söyleyemeyeceklerdi, çünkü burası açıkça insanlara kötü haberlerin verildiği bir odaydı. Babam, Meredith ve ben garip bir yarım daire şeklinde durduk.

Marcos'un yüz ifadesi iki gündür aynıydı; hiç gülümsemedi ve gözlerinde dostane hiçbir şey yoktu. Ceketinin altındaki gömlek bugün kırmızıydı. Teni koyulaşmıştı.

"Neden oturmuyoruz?" Bunu bir soru olarak ifade etti ama daha çok bir direktifti.

Yan yana, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın sandalyelere otururken babamın elini daha sıkı kavradım. Bir müfettiş bizi ilk kez böyle sandalyelere oturtmuyordu ama buraya daha önce hiç gelmemiştik. Koridordaki biri kapımızı kapattı ve hava hemen odayı terk etti. Her şey akışkan gibiydi. Başım hareketle birlikte dönüyordu.

Marcos hiç vakit kaybetmeden konuya girerek, "Annenle bundan sonra atacağımız adımlar hakkında konuşmamızı istedim," diye söze başladı. Annemden her zaman "annen" diye söz ederdi. Babama asla "karın" demez, hatta ondan ismiyle bile bahsetmezdi. Bu garipti. Babamla yalnız konuşurken ondan nasıl bahsediyordu? "Hastanenin tıbbi direktörü beklendiği gibi dün gece geldi ve havaalanından doğruca buraya gelme nezaketini gösterdi. Sonra -"

"Ne öğrendin?" Babam uzun bir açıklamayı bekleyemeyerek araya girdi.

"Keşke size daha fazla bilgi verebilseydim ama bu tür soruşturmalar zaman alıyor ve her şeyi kitabına uygun yaptığımızdan emin olmamız gerekiyor. Hataya yer yok. Bununla birlikte, tıbbi direktör onu sorgulama için akladı ve normalde soruşturmamıza devam edebilirdik, ancak Kate zihinsel durum muayenesini geçemedi, bu da bizi zor bir duruma sokuyor." Babam tekrar sözünü kesmeden önce hızlıca konuştu. "Akli durum muayenesinde başarısız olmasının bir nedeni de

Çünkü haftanın günü ve yıl gibi temel sorular soruyor ve o bunlara doğru cevap veremiyor. Ama bunun nedeni zihinsel olarak yetersiz olması değil; yıllarca toplumdan soyutlandığı için ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yok."

"Yalıtılmış derken neyi kastediyorsun?" Babam sordu.

Omuz silkti. "Henüz emin değiliz. Toplumun sınırlarında tutulmaktan fiziksel olarak bir yere kapatılmaya kadar her şey olabilir."

"Hangi gün olduğunu bilmemesinin nedeninin bu olduğundan emin misin?" Meredith sordu.

Meredith'e döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. Ne ima etmeye çalışıyordu? Annemin deli olduğunu mu?

"Kesinlikle. Başka kanıtlar da var. Örneğin, en az beş yıldır herhangi bir tıbbi veya diş bakımı almamış. Arka dişlerinden biri, diş etlerine kadar işlemiş gibi görünen bir enfeksiyon nedeniyle, büyük olasılıkla pense gibi bir aletle çekilmiş. Doğumdan önce veya sonra hiç bakım görmemiş, bu yüzden vücudu hamilelikten dolayı oldukça hırpalanmış. Göbek bağı makas ya da bıçakla kesilmiş. Bunun gibi şeyler."

Meredith yanımdaki koltuğunda öne doğru eğildi. Zayıf bir midesi vardı. Onunla her zaman dalga geçtiğimiz şeylerden biriydi.

"İlk önceliklerimizden biri onu zamana ve çevresine alıştırmak. En azından bir şekilde şimdiki zamana bağlı kalmadan herhangi bir zaman çizelgesini takip etmek neredeyse imkansız olacak. Neyse ki önümüzdeki birkaç saat içinde bir uzman ekibimiz gelecek ve bu tür hassas durumlarla başa çıkma konusunda yetenekliler" dedi.

Babamın eli elimde gevşedi ve gerginliğinin bir kısmı vücudunu terk etti. Annem kaybolduğunda her zaman polis departmanının beceriksizliğinden yakınırdı. Bu büyüklükte bir suçla başa çıkabilecek donanımına olmadıklarını ve FBI'ın onlardan çok önce çağırılması gerektiğini söylerdi. FBI nihayet olaya dahil olduğunda Dean'i anlaştırmadan çıkarmıştık ama daha erken gelseydi neler olabileceğini hep merak edecektik. En azından bu sefer en başından beri bizimle çalışan en iyi insanlara sahip olacaktık.

"Soruşturmanın henüz ilk yetmiş iki saatindeyiz, bu nedenle tek odak noktamız annenizden ve diğer kaynaklardan olabildiğince çok kanıt toplamak. Araştırmacılarımızdan birkaçı yakın zamanda terk edilmiş eski bir karavan kamp alanına rastladı, bu yüzden ekiplerimiz

Araştırmalarını kamp alanının on mil çapındaki orman ve kanyonların yanı sıra benzin istasyonunda da sürdürüyorlar. Benzin istasyonu görevlisiyle halihazırda görüşüldü, ancak uzman ekip geldiğinde kendisiyle tekrar görüşülecek. Güzergah üzerindeki birkaç kamyoncu da potansiyel tanık olarak belirlendi ve biz konuşurken bu görüşmeler yapılıyor." "Medya duyurumuzun taslağını hazırlamak bu sabahki ilk gündem maddemiz."

Annemin davası hakkında medyaya ne söyleyeceğimiz aklımın ucundan bile geçmiyordu. Onlara neden her gün bilgi vermek zorunda olduğumuzu anlamıyordum. "Annem nasıl?" diye sordum. Davası önemliydi ama onun hakkında bilgi edinmek istiyordum.

Marcos ve babam bakıştılar. Babam koltuğunda kaydı.

Marcos karşımdaki sandalyeye oturarak, "Ölümüne korkuyor," dedi. İri gövdesi duvarda asılı David Hockney tablosunun altına garip bir şekilde sığıyordu. Öne doğru eğildi, dizleri neredeyse benimkilere değiyordu. "Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum ama insanlar uzun süre alıkonulduklarında ve kötü muamele gördüklerinde beyinleri onları güvende tutmak için garip şeyler yapar. Kötü insanlar sizi korkutup susturabilir ve yardım geldikten sonra bile uzun süre sizi korkutup susturabilirler."

Dün yaptığım gibi ağlama isteğimle savaştım. "Ona ne kadar zarar verdiler?"

Babam elini koluma koydu. "Detaylar önemli değil."

Onu . "Evet, öyle. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir. Detaylar her şeydir."

Marcos'a başını sallayarak devam etmesi için izin vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Görünüşe göre uzun bir süre boyunca sistematik olarak işkence görmüş." Marcos konuşurken benimle doğrudan göz teması kurmaya devam etti.

"Sistematik işkence derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordum.

"Sopalarla kırbaçlanmış ve vücudu yanıklarla ve diğer yara izleriyle kaplı. Görünüşe göre-"

Meredith onun sözünü kesti. "Lütfen, dur. Bu kadar yeter," dedi.

Bu onun için çok fazla olabilirdi ama babamla benim yanında hiçbir şeydi. Bir keresinde annem olup anlamak için ölü bir cesede bakmak zorunda kalmıştı. Öne doğru eğildim ve bunu söylerken iyi görünmeye çalıştım çünkü duygularını incitmek istemiyordum. "Üzgünüm Meredith, ama eğer bunu kaldıramayacaksan,

o zaman odadan çıkmak zorunda kalacaksın, çünkü anneme olan her şeyi bilmek istiyorum."

KATE

SONRA

İçim sinirden titriyordu. Daha önce büyük röportajlar yapmamış değildim ama bu bebekten sonraki ilk yüz yüze röportajımdı; Abbi'den sonra hayatımın geride bıraktığım bir bölümüne geri dönüyordum. Eteğimin önünü düzelttim, uzun zaman önce kaybetmekten vazgeçtiğim kakamı örtecek kadar yüksek belli olduğu için minnettardım. Belki de yoga pantolonu dışında bir şey giymek zorunda kalmak beni son on kilomu vermek için yeterince motive ederdi. Çocuğunuz beş yaşına geldiğinde, artık hamilelik kilosunu olarak nitelendirilmiyordu, değil mi?

Ya profesyonel dünyada nasıl yol alacağımı unuttuysam? Ama yeni topuklu ayakkabılarımın kaldırımdaki her tıktırısında kendime olan güvenim artıyordu. Bu hiçbir şey değildi. Daha önce de hapishanede mülakata girmiştim.

Yürürken kendime hatırlattım, bu iş sende.

Love International'ın kompleksi önümde belirdi. Merkezleri, ana yolun evler ve beton binaların garip bir karışımıyla kaplı eski bir otoyola dönüştüğü kasabanın hemen kenarındaydı. Yakın zamanda terk edilmiş bir ofis binasını yenilemişlerdi. Parklarda ve kilise bodrumlarında toplantı yapmaktan sadece iki ay içinde tamamlanmış bir tesise sahip olmuşlardı.

Ön kapıdaki tabelada **EVE HOŞ GELDİNİZ** yazıyordu ve kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda bir kadın kapıyı açtı. Genç görünüyordu - sabun gibi temiz ve taze - ve gülümsemesi sol yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyordu. Çakraları farklı yanan lotus pozisyonundaki kadınların çerçeveli resimlerinin yanında duvarlarda asılı renkli dokuma duvar halılarıyla New Age görünümlü bir alan hayal etmiştim. Bunun yerine, lobideki duvarlar renkten yoksundu. Tamamen nötr, sessiz bir bej rengindeydiler.

"Hoş geldiniz, ben Bekah," dedi nefes nefese, sanki kapıya koşmuş gibi. Kıyafetleri etrafındaki duvarlarla uyumluydu; dizlerini aşan bir etek ve düz bir tişört, hepsi de bejin çeşitli tonlarındaydı.

"Buralarda kapıyı çalmanıza gerek yok. Kapılarımız her zaman açık ve kilitlidir."

"Teşekkür ederim," dedim içeri girerken. "Ben Kate." Başıyla onayladı. "Biliyorum. Biz de sizi bekliyorduk."

"Bugün bana etrafı gezdirmek için zaman ayırdığınız için teşekkürler." "Sorun değil." Gülümsedi. "Benim için zevkti."

Lobi girişinin arkasındaki çift kapı geniş ve ferah bir odaya açılıyordu. İçerideki her şey minimalistti ve oda düzen ve sterillikle parıldıyordu. Beklediğim tütsü ve yanan mum kokusu hiçbir yerde yoktu. Bunun yerine, havayı Çam-Sol kokusu dolduruyordu. Düzinelerce alüminyum sandalye arka tarafa yığılmıştı ve ön tarafta ahşap bir podyum duruyordu. Dış duvarlarda üç kapı vardı. Katlanabilir masalar odayı süslüyordu. Bazılarında beyaz plastik sandalyeler vardı. Diğerleri boştu. Odada sıcak ya da rahat hiçbir şey yoktu. Kişisel dokunuşlar yoktu ama yine de davetkâr bir yanı vardı.

"Tüm bu kapıların ardında ne var?" diye sordum.

Soldaki ilk kapıyı işaret etti. "Bu kapı kafeteryaya açılıyor. Gelen herkese günde üç öğün yemek veriyoruz." Yanındakini işaret etti. "Ve tüm detoks odalarımız burada."

"Bir tane görebilir miyim?" diye sordum.
"Elbette," dedi.

Bu kadar çabuk evet demesine şaşırdığımı gizledim. Derinlere inmeye çalıştığımda karşılaşacağımdan emin olduğum savunmacı ve düşmanca tavır için dün gecenin çoğunu cevaplarımı hazırlamakla geçirmiştım. Bu harikaydı. Kendi kendime gülümsedim. Leo çok memnun olacaktı.

Kapıyı açtı ve başka kapıların sıralandığı uzun bir koridor ortaya çıktı. Sağ taraftaki orta kapıya vurdu ve içeri girmeden önce bir yanıt bekledi. Onu sıkışık alana kadar takip ettim. Evdeki gömme dolabımdan çok daha büyük değildi. Daha önceki odalar gibi sade, temiz ve düzenliydi. Bir duvara yaslanmış bir yatak ve diğer duvara yaslanmış küçük bir lavabo vardı.

"Buradaki insanları nasıl detoks ediyorsunuz?" diye sordum. Tıbbi ekipmanlar neredeydi? En azından insanlara sıvı verebiliyor olmaları gerekirdi, değil mi?

Sanki bir şey kaçırıyormuşum gibi odanın etrafını işaret etti. "Bu odada detoks yapıyoruz."

"Hepsi gibi mi? Başından sonuna kadar mı?" Annemin banyo zemininde acı içinde kıvranışını izlediğim tüm zamanları düşünerek sordum.

en sevdiği zehir vücudunu terk etti.

Başını salladı.

"Bu tehlikeli değil mi?"

"Uyuşturucu tehlikeli değil mi?" diye sordu gülümseyerek.

Beni ana odaya geri götürdü ve diğer taraftaki bir kapıdan geçirdi. Önümüzde labirent gibi bir koridor uzanıyordu ve biz yürürken o da konuşuyordu. Hafifçe aralanmış kapılardan içeri bakmaya çalıştım, ama iyi göremeyeceğim kadar hızlı yürüyordu. L şeklindeki koridorun sonuna geldiğinde yavaşladı. "Burası da Ray'ın alanı."

"Üyelerle birlikte sahada mı kalıyor?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, öğrenciler kampüste kalmıyor."

Buraya kampüs demesi ilginç. "Üyeler ve müritler arasında bir fark var mı?"

"Evet."

"Ray dışındaki öğrenciler kimler ve nerede kalıyorlar?"

Gülümsedi ve koridorda kapıya doğru ilerlemesini işaret etti. "Gel."

Soruma cevap vermemiş olması dikkatimden kaçmamıştı.

Kapıyı çaldı.

"İçeri gelin," diye cevap verdi bir erkek sesi.

Kapıyı iterek açtı. Odanın ortasındaki masanın arkasından bir adam kalktı ve Bekah ile aynı bej tişörtü giyerek bize doğru yürüdü. Üniversiteli kızlar ne zaman ondan bahsetseler gözleri parladığı için yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama adam göz kamaştırıcıydı. Bukleleri gece yarısı siyahıydı ve yontulmuş yüzünden uzaklara savrulmuştu. Gözleri buz mavisi parıldıyordu ve bana gülümsedi, burnundaki hafif kıvrımla birlikte mükemmel görünüşünü sadece onu daha çekici kılacak şekilde işaretleyen çarpık bir sırıtış ortaya çıkardı.

"Ben Ray Fischer," dedi elimi sıkmak için elini uzatırken. "Sen de Kate olmalısın."

"Öyleyim," dedim, avucumun terlememiş olmasını umarak. Sinirlerim beni her zaman terletirdi. El sıkışması sağlam ve kendinden emindi.

Masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. "Oturun." Bekah'a döndü. "Çok teşekkür ederim, Bekah. Seni akşam yemeğinde göreceğim miyim?"

"Elbette." Bana dönmeden önce başıyla onu onayladı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Kate. Umarım yakında tekrar görüşürüz," dedi ve ben cevap vermeye fırsat bulamadan kapıyı arkasından kapattı.

Defterimi çıkardım ve o tekrar otururken kucağımın üstüne . Masaya doğru eğildi ve ellerini çenesini masanın üzerine koydu.

"Bugün ne hakkında konuşmak istersin?" Gözleri beni delip geçti, sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi kendimi çıplak ve savunmasız hissetmeme neden oldu. Rahatsız ediciydi.

Odayı, kendisi ya da hareket hakkında bana fikir verebilecek çerçeveli dereceler ya da kişisel eserler için taradım, ancak duvarlar da mekanın geri kalanı gibi boştu. Yakın zamanda bir bej tabakasıyla kaplanmışlardı ama hepsi bu kadardı. "Belki bana biraz kendinden bahsederek başlayabilirsin?" diye sordum.

Bir kahkaha patlattı. "Gerçekten mi? Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu?" Yanaklarımdaki sıcaklık yükseldi. Devam etmeden önce soğukkanlılığımı kazanmama izin vermedi. "Bana kendinden bahsetmeye ne dersin?" Alaycı gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve cevap vermeme bekledi.

"Oldukça sıkıcıyım," dedim, ona bakmak zorunda kalmamak için önemli bir şey arıyormuş gibi defterimi karıştırıyordum.

Parmağımdaki yüzüğü fark ederek, "Görüyorum ki evlenmişsin," dedi. Fark etmemek zordu. Scott onuncu yıldönümümüzde kendini aşmıştı. Evlenme teklif ettiğinde o kadar fakirdik ki bana sadece sade bir gümüş yüzük alabilmişti. Bu beni hiç rahatsız etmemişti -hâlâ da etmiyordu- ama onu her zaman rahatsız etmişti, bu yüzden bana o zaman istediği yüzüğü almıştı. Başımı salladım, hâlâ notlarıma gömülmüş gibi davranıyordum. "Ne kadar zamandır?"

Bir an için kaçınılmaz tepkiden kaçınmak için yalan söylemeyi düşündüm ama Scott'a birkaç yıl önce ne kadar süredir birlikte olduğumuz konusunda yalan söylemeyi bırakacağıma dair söz vermiştim. Bunu sadece bu konudaki yorumlardan kaçınmak için yapmıştım ama Scott beni duyduğunda çılgına dönmüş ve en büyük kavgalarımızdan birine tutuşmuştuk. Bunu olduğundan çok daha fazla kişisel algılamış ve ilişkimizden utanmamın beni incittiğini söylemişti. Gençliğimizden beri birlikte olduğumuz için gurur duyuyordu ve bunu aramızdaki en özel şey olarak görüyordu. İlk başta böyle söylememişti. Başlangıçta on dört yaşındaki olgunlaşmamış bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirmiş, küfürler savurmuş, evin içinde tepinmiş ve yüzüme karşı ne kadar taş kalpli olabileceğimi haykırmişti. Ancak iki saatlik bir konuşmadan sonra onu gerçekten rahatsız eden şey hakkında konuşmaya başlamıştı.

"On yedi yıldır evliyiz," dedim, bu konuda söyleyeceği şeye kendimi hazırlayarak. Yıllar boyunca hepsini duymuştum. İşte

Bunun çok tatlı bir şey olduğunu düşünenler olduğu gibi, cinsel geçmişlerini yabancılarla rahatça tartışan insanlar gibi, başka biriyle *birlikte* olup olmadığını soranlar da oldu. Ara sıra, çocukken birlikte yatıya kaldığımızı öğrendikten sonra bunun iğrenç olduğunu düşünen biriyle karşılaşıyordum.

"Bu senin için nasıl bir şeydi?" Ray sordu.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım ve eteğimi aşağı çektim. "Harikaydı. Gerçekten harikaydı. Dokuz yaşındayken ruh eşim ve en iyi arkadaşım ile tanıştığım için kendimi kutsanmış hissediyorum."

Yine bir kahkaha patlattı. "Ne?"

Koltuğumda geriye doğru büzüldüm.

"Özür dilerim ama az önce Hallmark kart reklamı gibi konuştunuz. Kendime engel olamadım." Gözleri mizahla dans ediyordu.

Dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım. "Oldukça sevimsiz," dedim.

Konuşma sırası onda olmasına rağmen masanın karşısından bana baktı. Sessizce oturup birbirimize bakmaktan memnun olduğunu anlamam birkaç vuruştan fazla sürmedi. Bana değil. Odaklanmaya çalışarak arkasındaki pencereden dışarı baktım. Görüşmeyi kontrol etmek zorundaydım. Elini kolunu sallayarak gitmesine izin veremezdim. "Neden Arcata?"

Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Neden olmasın?"

"Bir yerde genellikle ne kadar süre kalırsınız?"

Bu, kalıcı olarak yerleşmeyi planlayıp planlamadıklarını sormanın nazik bir yoluydu. Varlıklarını destekleyen ne kadar insan varsa, toplumumuza sızmalarından hoşlanmayan da bir o kadar insan vardı. Küçük kasabalar geleneklerine bağlıydı ve değişimi, özellikle de aşına olmadıkları fikirleri içeren değişimleri iyi karşılamazlardı ve yabancıların insanlara bedavaya yardım etmesi kesinlikle böyle bir şeydi.

"Asla bilemeyiz."

"Bir yerde en uzun ne kadar kaldın?" "İki yıl."

"Peki ya en kısası?"

"Üç gün." Gülümsedi ve masasının kenarındaki bir yığın kâğıda uzandı. Aradığı şeyi bulana kadar onları karıştırdı ve bana bir broşür uzattı. "Bu buluşma saatlerimizin bir listesi. Toplantılarımızdan birine katılmadan Love International'ın ne olduğu hakkında daha iyi bir fikir edinemezsiniz. Neden bir tanesine gelmiyorsun?"

Gazeteye göz attım ve bu kadar çok dersin listelenmesine şaşırdım. Her gün en az üç ders vardı. Hafta sonları, toplantıları için farklı zamanlarla doluydu.

Ayağa kalktı, zamanımızın sona erdiğini gösteriyordu. Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. İrtibatta olacağım."

Beni kapısına doğru götürdü ve tekrar koridora çıkmamı sağladı. "Lütfen toplantılarımızdan birine katılmayı düşünün. Bence onları eğlenceli bulacaksınız ve seni tekrar görmek isterim." Cevap vermeme fırsat vermeden kapısını hızla kapattı.

Kapalı kapıya baktım. Leo benimle mutlu olmayacaktı. Love International hakkında görüşmeden önce bildiğimden daha fazla bir şey bilmiyordum. Belki de işlere geri dönmek düşündüğüm kadar kolay olmayacaktı.

SEKİZ MEREDITH

ŞİMDİ

"Anne, ciddi olamazsın-"

Ben araya girdim. "Sesini alçalt, Thad."

Telefon konuşmamızı kimsenin duymasını istemiyordum ve otelin duvarları kâğıt inceliğindeydi. Dışarı çıkmış ve koridorun sonundaki parmaklığa yaslanmış olmamın bir önemi yoktu. İnsanlar Thad'in küçük bir çocuğun bedeninde yetişkin bir adamın sesine sahip olduğunu söylerdi. Harika bir vaiz olurdu ama çocuklarımın hiçbiri dindar değildi, çocukken her Pazar ayine gitmiş olsalar bile. Babalarının iyileşmesi için dua ettikten ve o öldükten sonra Tanrı'ya sırtlarını dönmüşlerdi.

Sesini fısıltıya düşürdü. "Gerçekten onu Kaliforniya'ya geri getirmeyi ve sizinle birlikte yaşamayı mı düşünüyorsun?"

Ben de inanmadım. Son kırk sekiz saat tam bir faaliyet kasırgası olmuştu. "FBI onun davasını Kaliforniya'ya taşıyor, çünkü yargı yetkileri var. Kalabileceği bir tür güvenli ev var.

."

"Anne!" diye bağırdı, sesini alçaltma zahmetine bile girmeden. "Ne dediğinin farkında mısın? Burası güvenli bir ev." *Güvenli* kelimesinin altını çizdi. "Tehlikede olmadığın sürece seni bunlardan birine koymazlar. Ve sen onu evine almayı mı düşünüyorsun?"

"Sadece kısa bir süre için. Sadece işleri yoluna koyana kadar." İyimser görünmeye çalıştım.

"Sizi neyden koruduklarını bilmiyorlarsa sizi nasıl güvende tutmayı planlıyorlar?"

Otel odamızın kapısında duran polis memuruna baktım. Telefon konuşmamız boyunca beni izlemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Bizi takip etmelerine hâlâ alışamamıştım. "Şu anda yaptıkları gibi eve döndüğümüzde de başımızda bir güvenlik ekibi . Şimdiye kadar kimse nerede olduğumuzu bile bilmiyor gibi görünüyor."

Homurdandı. "Çünkü evde değilsin. Eve döndüğünde ve haber yayıldığında her şey değişecek. Bu sadece bir zaman meselesi."

Bunu söylemeye gerek yoktu. Evin kötü şöhreti ve tuhaf takipçileri yüzünden Scott'ın yanına taşınmakta tereddüt etmemin nedenlerinden biri de buydu. O da kendi payına düşen nefret tehditlerini ve mesajlarını almıştı ama en azından biz bir araya geldiğimizde bunlar ortadan kalkmıştı. Yine de. Her birkaç ayda bir, evimizin fotoğrafını çekmiyormuş gibi davranmaya çalışan birilerini evin yanında yavaşça dolaşırken buluyorduk.

"Kalıcı değil. Sadece soruşturmaya devam ettikleri sürece. Ayrıca Scott onun güvenli evde kalmasına izin vermeyi düşünmüyor bile. Onu almaya gittiğimizden beri onu bizimle birlikte eve getirmekten bahsediyor."

"Ya Kate? Bu konuda bir şey söylemiş olma ihtimali var mı?"

"Hayır, ama hadi Thad. Bu durumdayken ondan herhangi bir karar vermesini bekleyemezsin."

Etrafında olup bitenler hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir fikrimiz yoktu. Scott'la ilk karşılaşmasından bu yana pek konuşmamıştı, en azından bizimle ya da biz odadayken. Shiloh'u göğsüne bastırarak bir şekilde hastane yatağında kıpırdamadan yatıyor, gözleri sürekli odanın içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Vücudu hareketsiz olsa da her an koşmaya hazırdı. En ufak bir gürültüde sıçradı.

"Bu planda yanlış olan her şeyi size anlatmaya başlayamam bile." Listesindeki her bir maddeyi sıralarken parmağını uzattığını görebiliyordum. O her zaman benim mantıklı ve pratik olanım olmuştur. "On bir yıldır nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorsun. Hiçbir ipucu yok. Kimse neden gittiğini bilmiyor. Yine de. Belli ki bunca zamandır yalnız değilmiş." Gözlerini devirdiğini duyabiliyordum. "Sonra birdenbire bir bebekle ortaya çıkıyor, ama kurtarıldıktan sonra konuşmayı kesiyor? Hadi ama anne. Kabul etmelisin ki tüm bunlarda bir tuhafılık var."

İçimi çektim. "Bununla ilgili her şey tuhaf."

"Peki ya ailesi? Onlar neden orada değil? Bulunduğu için neden sevinmiyorlar ve onu yakalamaya gelmiyorlar? Bırakın

git onlarla yaşı."

"Bütün bunları sana daha önce açıklamıştım," dedim. "Kate tek çocuktur. Anne ve babası o daha ergenlik çağındayken bir araba kazasında ölmüş. Geniş ailesinin çoğu İsveç'te yaşıyor ve yakın olmadı, çünkü hepsi vahşi ve çılgındı."

"İlk kararına sadık kalıyorum - bu berbat bir fikir." Öfkelendi.

Durum tersine dönseydi ben de aynı tepkiyi verirdim ama Scott'ın muhakemesine güveniyordum. Bizi tehlikeye atacak bir şey yapmazdı.

KATE

SONRA

Ray ile ikinci röportaj seansıma zamanında yetişmek için acele ettim. Leo işlerin daha önce nasıl gittiği konusunda hâlâ kızgındı, ama bana verdiği diğer büyük haberde (takımındaki bir kıza uygunsuz fotoğraflarını gönderdiği için Middleton Lisesi'nden kovulan kız futbol koçu) başarılı olduğum için fazla üzülemezdi. Daha önce işlediği suçların listesini önce ortaya çıkarmıştım ve haber kısa sürede ulusal basında yer . Ancak bu, bu hikayede işlerin ne kadar kötü gittiğini telafi etmiyordu ve ben daha iyisini yapmaya kararlıyım.

Kapıyı çalmadan ön kapıdan içeri girdim ve onları rahatsız etmemek için elimden gelenin en iyisini yaparak devam etmekte olan bir toplantının arasından hızla ilerledim ve Ray'in odasına ulaşana kadar oda sıralarını hızla geçtim. Kapısı ardına kadar açıktı ve beni görünce masasından kalktı. Bana doğru koştu ve ben itiraz etmeye fırsat bulamadan kollarını boynuma doladı. "Merhaba Kate. Seni tekrar görmek çok güzel." Hızla uzaklaştı ve daha önce oturduğum masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. "Otur bakalım. Hadi başlayalım."

Kapıyı arkamızda açık bıraktı, bu garip hissettirdi. Olmamalıydı ama bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Kapının açık olması seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu, hemen anladı.

Bu sefer beni bu kadar kolay atlatmasına izin vermeyecektim. "Eğer senin için sorun yoksa benim için de sorun yok."

İki elini de kaldırdı, avuç içleri yukarı bakacak şekilde, sanki bir sihirbazmış gibi bana kollarında hiçbir şey olmadığını gösterdi. "Saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Mükemmel. O zaman başlayalım mı?" Soruların kontrolünü ele geçirmesi için ona zaman tanımadan sordum. Çantamdan ses kayıt cihazımı çıkardım ve masanın üzerine koydum. "Bunu kaydetmemin bir sakıncası var mı?" diye sordum. Ben devam etmeden önce başıyla onayladı. "İnsanları sadece sizin için ücretsiz çalışabilmeleri için temizlediğinizi düşünen eleştirmenlerinize ne söylemek istersiniz?"

Hazırlıksız yakalandığı için tereddüt etti ama gülümseyerek hemen toparlandı. "Tamam, şimdi nereye varmak istediğini anlıyorum. Beni eleştirenlere söyleyecek bir şeyim yok."

"Size tarikat diyenler bile mi?" Bir kakhaha patlattı. "Biz bir tarikat değiliz."

"O halde kendinizi nasıl tanımlarsınız?" diye sordum ve hemen ekledim, "Tek bir cümleyle."

Düşünürken çenesini ovuşturdu. "Biz, İsa'nın sevgisini herkese yaymaya kendini adanmış bir sosyal adalet hareketiyiz." Masasına doğru eğildi. "Matta yirmi beşi biliyor musunuz?"

"Üzgünüm, ," dedim.

"Matta yirmi beş, otuz beş ve otuz altı ayetleri tüm felsefemizi özetlemektedir. İsa şöyle dedi: 'Acıkmıştım ve bana yiyecek bir şeyler verdiniz, susamıştım ve bana içecek bir şeyler verdiniz, yabancıydım ve beni içeri davet ettiniz, giysiye ihtiyacım vardı ve beni giydirdiniz, hastaydım ve bana baktınız, hapisteydim ve beni ziyarete geldiniz. Bunların en küçüğüne ne yaptıysan bana da onu yaptın. Hayatlarımızı bu şekilde yaşıyoruz ve bir inanca en yakın şey de bu."

Bunda bir hata bulmak zordu. Leo ve benim gizlice umduğumuz kadar cazip değildi. "Peki bu nasıl işliyor? Pratik olarak konuşursak." Kulağa güzel ve şiirsel ama bunun günlük hayatta nasıl işlediğini bilmek istiyordum.

Ellerini masanın üstünde kavuşturdu. "Hayatlarımızı İsa'nın hizmetkârları olarak yaşıyoruz."

Yine de bana önemli bir şey söylemedi. Ön kapılarının yanına yığılmış broşürlerden birinde okuyamayacağım bir şey değil. Vites değiştirdim. "İnsanlara yardım etmeye hep bu kadar düşkün müydün?"

"Kesinlikle hayır. Tamamen yanlışlıkla ve ilahi bir müdahaleyle karşılaştım" dedi.

Sonraki bir saatimi New Jersey kırsalındaki küçük bir çiftlikte nasıl son derece fakir büyüdüğünü anlatmasını dinleyerek geçirdim. Dokuz yaşındayken çalışmaya başlamış ve hiç durmamış, bir yetişkin olarak başarılı bir borsacı olmuş. Bir gün eve giderken mutluluğunu sorgulamaya başlayana kadar Amerikan rüyasını nasıl yaşadığını anlattı. Bu onu daha büyük bir anlam arayışına yöneltmiş. Bana biraz klişe geldi ve parasını çeşitli hayır kurumlarına nasıl bağışladığını anlatmaya devam ederken düşüncelerim dağıldı. Sokaklarda yaşayan evsiz insanlara eşyalarını vermekle başlamış ve aile içi şiddet sığınma evlerinden ailelerin ülke genelinde sahip olduğu üç eve taşınmasına izin vermekle bitirmişti.

"Hiç arkama bakmadım," dedi sözlerini bitirdikten sonra. "Bir kez bile mi?"

Başını iki yana salladı. "Ruhumda her zaman bir miktar huzursuzluk ve boşluk vardı. Hayatımı bunu görmezden gelerek ve yokmuş gibi davranarak geçirdim. Bu yaşam tarzı sadece bu duyguları ortadan kaldırmakla kalmadı, aynı zamanda bir yalanı yaşamayı bırakmamı ve özgün bir hayata adım atmamı sağladı. Dünyadaki en büyük zenginlikler bana bunu asla vermedi" dedi.

Yüzümü asmamak ve kızgınlığımı belli etmemek için elimden geleni yaptım. Her türlü paraya sahip olup da mutlu olamamaktan şikâyet eden tek insanlar, o paraya sahip olanlardı. İşe döndüğüme bu kadar sevinmemin nedenlerinden biri de Scott'la para konusunda kavga etmeyi bırakabilecek olmamızdı. Abbi doğduğundan beri para konusunda tartışıyorduk ve hiçbir zaman mali durumumuz hakkında kavga eden biri olmamıştık. Neredeyse tek gelirli bir aile haline geldiğimizde her şey değişmişti ama Scott bu kadar zorlanmamızın nedeninin bu olduğunu kabul etmeyi reddediyordu. Sadece kendi geliriyle bizi eskiden olduğu gibi destekleyememesi egosuna çok büyük bir darbe vuruyordu.

Ray'in sesi düşüncelerime karıştı. "Seni sıkıyor, ha?" "Kesinlikle hayır," dedim. Muhabir olmak, habercilik sanatını öğrendiğim anlamına geliyordu.

Çok da umurumda olmadığı halde ilgileniyormuş ve dinliyormuş gibi yapıyordum ve Ray'in hikayesi beni hızla kaybetmeye başlamıştı. Kaliforniya'da dolaşan ve kendini ruhani lider ilan eden diğer pek çok kişiden farklı değildi. Odamızın duvarlarını ve bizi çevreleyen tesisi işaret ettim. "Bunun parasını kim ödedi?"

"İnsanlar kendi yüreklerindeki cömertlikle bağışta bulunurlar ve Tanrı her zaman bunu sağlar" dedi.

Yarın, temizlenmesine yardım ettikleri ilk çocuklardan biri olan ve kısa süre önce hareketlerine katılan on dokuz yaşındaki Sean'ın ailesiyle röportaj yapıyordum. Üç hafta önce Love International'a 200.000 dolar bağışta bulunmuşlardı. Bunun hareketi desteklemek için mi yoksa oğulları onlarla birlikteyken başlarını sokacak bir çatı sağlamak için mi olduğunu söylemek zordu.

"Bu kadar yeter mi?" diye sorarak beni hazırlıksız yakaladı.

Zam

an. "Ne demek istiyorsun?"

Bana gülümsedi. "Hadi ama Kate. Birini sıktığımda bunu anlayabilirim. ölümüne."

Başımı salladım. "Hiç de değil. Bu şeyleri büyüleyici buluyorum," dedim, sesimin ikna edici çıkmasını umarak.

"Kocana yalan , değil mi?" Sandalyemde doğruldum. "Affedersiniz?"

"Özür dilerim. Kimsenin damarına basmak istememiştim." "Hiçbir düğmeye basmadın," diye tersledim.

"mı?" Başını yana eğdi ve bana şaşkınlıkla baktı. "Durduğum yerden öyle görünüyor."

Herkese karşı böyle miydi? Yoksa sadece kadınlara karşı mı? "Ben yalancı değilim," dedim.

"Hepimiz yalancıyız," diye karşı çıktı, üniversitedeki felsefe profesörüne ürkütücü bir şekilde benziyordu.

"Ne hakkında yalan söylüyorsun?" Ben sordum.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve gözlerini aydınlattı. "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi.

Merkezdeki ikinci toplantımdı ve Scott'ın gelmeyi reddetmesine hâlâ üzülüyor olsam da bu sefer çok daha rahattım.

"Örgütlü din hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," demişti.

Ama konu bu değildi. Din de bana göre değildi. Ailem beni bayramlarda kiliseye bile götürmezdi. Eğlenceli olacağını, birlikte yapabileceğimiz farklı bir şey olacağını düşünmüştüm ama o hiç ilgilenmedi. Bazen neden denediğimi bile bilmiyordum. O bir alışkanlık yaratıyordu. Hep öyleydi.

Kendime bir fincan kahve doldurdum ve alüminyum sandalyelerden birine oturmadan önce tabaktaki şekerli kurabiyelerden iki tane aldım. Çocukken Scott'ın rutin odaklı olmasını çok sevmiştim, çünkü bu benim evimde sürekli patlak veren kaostan çok farklıydı. Onun yapısı beni topraklamıştı. Tüm o zor yıllar boyunca, özellikle de annemle babam öldükten sonra aklımı başımda tutmuştu ama son zamanlarda boğucu geliyordu ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Suçluluk duygusu, bu tür düşüncelerin içime sızmasına her izin verdiğimde olduğu gibi içimi kemiriyordu. Scott'a sahip olduğum için şanslıydım. Nokta. Kendimi etrafımda olup bitenlere dikkat etmeye zorladım. Toplantı hoş bir dikkat dağıtıcı olacaktı.

Alüminyum sandalyeler bu gece daire şeklinde dizilmişti. Bu odaya en son oryantasyon için gelmiştim ve onlar da kürsünün önündeydi. Oryantasyonu tamamlamadan hiçbir derse, konferansa ya da inzivaya katılamıyordunuz. Kayıtlı olmadığınız sürece binaya girmenize bile izin verilmiyordu ve içeri girdikten sonra herkes boyunlarına kordonlu isimlikler takıyordu, böylece kim olduğunuzu karıştırmak mümkün olmuyordu. Resmi bir güvenlik yoktu, ancak koridorlarda dolaşan ve sınıflarına bakan iri yarı, fedai görünümlü adamları gözden kaçıramazdınız. Toplumdan birinden ölüm tehditleri almaya başladıktan sonra açık kapı politikalarını sıkılaştırmak zorunda kalmışlardı.

Scott haberlerde olayı duyduktan sonra, "Oraya geri dönmeni istediğimden emin değilim," demişti.

Onu kovmuştum, kampüslerine geri dönmeme fikrini aklıma bile getirmemiştim. Tehditlerin hiçbirisi ciddi değildi. Sadece konuşuluyordu. "Bu sadece insanların değişimden hoşlanmaması ve geleneksel ideolojilerine uymayan her şeye direnç göstermesi şeklindeki küçük kasaba zihniyeti."

Belimden tutup beni kendine çekti ve öptü. "Bana ukalalık yapmana bayılıyorum."

Bazen onu tarif ediyormuşum gibi hissettiğimi ona söylemeye cesaret edememişim. İkimiz de Illinois'de aynı küçük kasabada - üç bin nüfuslu Castlerock'ta - büyümüş olsak da, çocukluğumu hiç uyum sağlayamadığımı hissederek ve oradan kurtulmanın yollarını planlayarak geçirmiştik. Scott da en az benim kadar nefret ediyormuş gibi davranıyordu ama ben Chicago'ya taşınmakta ısrar etmeseydim üniversiteyi bitirdikten sonra oraya geri dönecekti.

Tam bir minibüs ön tarafa yanaşıp bir grup genç dökülürken çantamdan tabletimi çıkardım. Etrafta dolaşan ekibe benziyorlardı

İnsanların evlerinden ve ucuzluk mağazalarından bağış toplayarak kasabayı dolaştılar. Toplum genelinde bir şeyler yapmaktan sorumlu farklı ekipler vardı ve herkes nasıl ve kime hizmet etmek istediğine göre kendi ekibini seçti. Herkes üzerine düşeni yaptı. İşler böyle yürüyordu.

"Peki tuvaletleri kim temizliyor?" Ray'e toplantılarımızdan birinde sormuştum. Dört kez buluşmuştuk ve konuşmalarımız beni etkilemeye başlamıştı. Kişiliği sarhoş edici olabiliyordu ve her seferinde iki kadeh şarap içmiş gibi hissediyordum.

"Şaşıracaksınız ama birileri her zaman tuvalet görevini seçiyor. Gerçi bu en kötü iş bile değil. Birinin mutfağımızdaki endüstriyel ocağın altındaki yağ tavasını temizlemesi gerekiyor. Bunun ne kadar iğrenç olduğunu bir düşünün, ama insanlar bunu yapıyor ve çoğu bunu yüzlerinde bir gülümsemeyle yapıyor" dedi.

Çocuklar güneş yanığı, kirli ve yorgun ama yüzlerinde gülümsemeyle odalardan akın ediyordu. Bazıları gerçekten genç görünüyordu. Abbi'yi hizmete dahil etmemiz gerekiyordu. Bir şeyler yapabilecek yaşıydı. Eve döndüğümde Scott'la bu konuyu konuşmak için aklıma bir not aldım.

Odamız hızla insanlarla doldu ve koltukların dolması uzun sürmedi. Öğrenciler bej renkli üniformalarını giymişlerdi ve bu da onları diğerlerinden ayırıyordu. Kadınlar ayak bileklerine kadar inen etekler, erkekler ise haki pantolonlar giymişti. Hepsinin üzerinde düz, birbiriyle uyumlu tişörtler vardı. Diğer herkes benim gibi normal sokak kıyafetleri giyiyordu.

"Neden bej?" Ray'e e-posta gönderdim. Her ne kadar çok gerekli olmadıkça teknolojiye uzak durduklarını iddia etse de, şaşırtıcı bir şekilde e-postalarımıza yanıt veriyor ve neredeyse her zaman yirmi dört saat içinde bana geri dönüyordu.

Temel inançlarından birinin tüm dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırmak ve olmayan bir yerde yapay olarak ruhani bir deneyim yaratabilecek her türlü uyarandan kaçınmak olduğunu açıklamıştı. İtiraf etmeliyim ki, bu konuda doğal olarak sakinleştirici bir şey vardı. Hiçlikle ilgili bir şey zihnimi sakinleştirdi.

Telefonumun kapalı olduğundan emin olmak için üçüncü kez kontrol ettim. Çok katı telefon kuralları vardı. Hiçbir toplantıya katılmaları yasaktı ve bir toplantı ya da oturum sırasında telefonunuz çalarsa oradan ayrılmanız isteniyordu. O aptal şeyi taşımaya hâlâ alışamamıştım. İnsanların size her zaman ulaşabilmesini kim isterdi ki? Kesinlikle ben değil, ama Scott bu konuda ısrar etmişti ve tartışmaya değmezdi.

Kapı kapandı ve tüm sesler anında kesildi. Çemberin en ucundaki bir adam konuşmaya başladı. "Hepiniz hoş geldiniz. Benim adım Sol ve bu gece burada olduğunuz için çok mutluyum." Yüzünde yeni din değiştirmiş birinin ışıltısı vardı ve gayretinden şüphe etmek mümkün değildi. "Başlamadan önce hepimiz derin bir nefes alarak kendimizi merkeze koyalım." Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve sonra gözlerini tekrar açmadan önce dramatik bir şekilde hepsini dışarı bıraktı. "İşte oldu. Tamam. Şimdi başlayalım. Şimdi başlayalım." Gözleri odayı taradı. "Buraya ilk kez gelen var mı?"

Odada birkaç gergin el havaya kalktı. İlk toplantımda bunu sormadıkları için memnundum, çünkü isteyeceğim son şey seçilmekti. Amacım ortama uyum sağlamaktı.

"Bu ister ilk ister son toplantınız olsun, birlikte geçirdiğimiz zamandan haftanız boyunca size yardımcı olacak bir şeyler çıkaracağınızı umuyorum. Unutmayın, kendinizi değiştirdiğinizde etrafınızdaki dünyayı da değiştirirsiniz." Cümlesini bitirebilenler onunla birlikte bitirdi: "Kendinizi değiştirin, dünyayı değiştirin."

Sağ tarafında oturan bir grup insanın durumu iyi değildi. İçlerinden ikisi sandalyelerinde yan yatmış, bacaklarını göğüslerine dayamıştı. Sarışın kadının alnından ter damlıyordu. Yanındaki adam birkaç saniyede bir titriyor ve inliyordu. Detoks uygulananların toplantılara gelmesine izin verildiğini fark etmemiştim. Önce ayık olmak gerekir diye düşünmüştüm ama işte oradaydılar, ter . Her birinin ayağında bir kova vardı. Toplantıda gerçekten , değil mi?

Bir de benim gibi yüzleri duvarlar kadar boş olan başkaları vardı. Onların burada ne işi vardı? Yeni miydiler? Eski miydiler? Üye olmaya mı çalışıyorlardı? Diğerlerini bekliyordum ama bu kadar çok normal görünümlü insan beklemiyordum. Çoğunun da işi vardı. Toplumdaki gerçek işler gibi. Dün iki avukatla ve Sumner'daki kimya mühendislerinden biriyle konuşmuştum. Aylardır ders alıyor ve toplantılara katılıyorlardı. Aileleri de son zamanlarda onlarla gelmeye başlamıştı ve onlar da bunu seviyorlardı. Bugün onlara bir ibraname imzalatmayı unutmamalıydım. İmzalatmazsam Leo beni öldürürdü. Avukatlardan birinin dünkü ifadesini kullanmak istedi. Ne demişti?

Evet, *"Biz birbirimizin ruhunu besleyen bir topluluğuz."* Harika bir cümleydi. Bu konuda ona katılmamak mümkün değildi ama

kullanmama izin verdi. Muhtemelen verirdi. Çoğu insan adını yazılı olarak görmeyi severdi.

Yanımda biri boğazını temizledi. Yüzünün yarısı dövmelerle kaplı bir adam. Sinirli görünüyordu, sanki bir süredir dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibiydi. Bana bir yığın kâğıt uzattı.

"Bir tane al ve başkasına ver" dedi.

Herkesin nazik ve arkadaş canlısı olması buraya kadarmış. Bir kâğıdı almak için el yordamıyla ilerledim, birbirine zımbalanmış birden fazla kâğıt olduğunu fark ettim ve bu benim almam gereken bir paketti. Benimkini aldım, defterimin üstüne yerleştirdim ve yığını sıradaki kişiye uzattım.

Kâğıdın üzerindeki başlığa baktım:

Mutlu musunuz?

OIOE

ABBI

ŞİMDİ

Annem arabaya koştı, başını eğdi ve hastanenin arka tarafındaki özel girişe medya sızmış olabilir diye Shiloh'yu bir battaniyeyle örtmeye çalıştı. Arka kapıyı açtı ve Shiloh'yu göğsüne bastırarak içeri atladi. Babası aceleyle arkasından koştı ve dün gece aldığı araba koltuğunu işaret etti.

"Nasıl kullanıldığını hatırlıyor musun?"

Onu duymamış gibi davrandı. Uzaklara gittiği o şeyi yapıyordu. Oradayken sizi duyamazdı ve etrafında neler olup bittiğinden kesinlikle haberi yoktu. Dün hemşirelerden biri serumunu değiştirirken damarını kaçırmış ve annemin kolundan kan fışkırmasına neden olmuştu ve annem irkilmemişti bile.

"Kate, bebeği araba koltuğuna oturtmalısın," dedi babam şefkatle. "Dur, sana yardım edeyim. Bu şeylerle uğraşmak çok zor. Her zaman öyleydiler. Abbi'ninkiyle ne kadar sinirlendiğini hatırlıyor musun?" Ona doğru ilerledi ve Abbi geri sıçradı, araba koltuğuna Shiloh'ya saldıracaktı gibi baktı. Diğer tarafa doğru çabaladı, ortadaki araba koltuğunun üzerinden sürünerek geçti ve başını tavana çarptı. Tüm vücudu titriyordu. Shiloh kollarının arasında kıpırdandı. Uyanmamasını umarak nefesimi tuttum. Onu mümkün olduğunca uzun süre uykuda tutmaya çalışıyorduk. Kimse arabada çılgılık atan bir bebekle uğraşmak istemiyordu.

Babam annemin araba koltuğuna verdiği tepkiye şaşırılmış görünüyordu ama mesele araba koltuğu değildi. Shiloh'u yatırmakla ilgiliydi. Onu henüz uyurken bile ve sadece hemşirelere vermişti.

Çünkü yapmak zorundaydı, ama her yaptığında onun için ne kadar zor olduğunu izledim.

Arabanın diğer tarafına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Emniyet kemerine uzandım ve annemle Shiloh'ya doğru çektim. "Bunun iyi olduğuna eminim. Bir zamanlar kimse araba koltuğuna binmezdi ve hepsi hayatta kalırdı."

Babam rahatlamıştı ve sürücü koltuğunda Meredith'in yanındaki yerini aldı. Bu kez arabayı o kullanmak için ısrar etmişti. En azından bu normal gelmişti. Annemle birlikte arka koltuğa tırmandım.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce.

"Rica ederim," dedim, doğrudan göz teması kurmadan ona bakmaya çalışarak. Ona doğrudan bakmayı sevmiyordum çünkü çoğu zaman ne zaman baksam ağlamaya başlıyordu. Hiç bu kadar zgn görünen birini görmemiştim - keder yüzündeki her çizgiye kazınmıştı. Ya da endişeli. Her zaman derisinden sürünerek çıkmaya hazırlanıyor gibi görünürdü. Kanını aldıklarında uyuşturucu testi yaptılar mı?

Uyuşturucu her zaman Kaybolanlar forumundaki başlığında tartışılan olasılıklardan biriydi. Siteye ortaokuldayken rastlamıştım ve anneminki gibi kayıp vakalarıyla doluydu - kişinin sırra kadem bastığı ve hiçbir cinayet belirtisi ya da yanlış bir şey olmadığı türden vakalar. Sadece gitmişlerdi. Tıpkı onun gibi.

Yüzlerce konu vardı ve bazen diğer insanların hikayelerini okumak için göz atıyordum ama çoğunlukla anneme odaklanıyordum. Kendilerini davasını çözmeye adanmış insanlardan oluşan büyük bir hayran kulübü vardı. Babam hepsinden nefret ederdi - hepsinin şarlatan olduğunu söylerdi - ama ben onların yazılarını severdim. Onu gerçekten tanıyorlardı. Onun hakkında babamın bana söylemediği şeyleri keşfetmişlerdi, örneğin yirmi yaşındayken hırsızlık yaptığı için hafif bir ceza aldığını ya da ileri cebirden kaldığı için neredeyse onuncu sınıftan geri kaldığını. Babam matematikte bu kadar iyiymen benim neden berbat olduğumu hep merak etmiş ve içten içe bunun ondan aldığım bir şey olduğunu ummuştum. Kurulda olmasaydım bunu asla bilemezdim.

Üyeler bana yeni bakış açıları kazandırdı ve babamın gitmek istemediği yollara girdiler. Ortak görüş, kadının bir ilişkisi olduğu ve sevgilisiyle birlikte olmak için kaçtığı yönündeydi, babam da bu yüzden onlar hakkında böyle hissediyordu. Kızının uzaylılar tarafından kaçırıldığı fikrine, bir ilişkisi olduğu fikrinden daha sıcak bakıyordu. Onun mutlu olduğu, evliliklerinin istikrarlı olduğu ve hayatın güzel olduğu konusunda ısrar ediyordu. Ne zaman sorgulansa hep aynı şeyi söylüyordu. Hikayesi hiç . Çoğu insan ona acıyordu.

ve onun mutluluğunu bir ilişkisi olduğunu kanıtlayan en önemli delil olarak kabul etti, çünkü kimse bu kadar uzun süredir evli olduğu biriyle bu kadar mutlu olabileceğine inanmıyordu.

Shiloh bir inilti çıkardı ve annem gömleğini yukarı çekip onu göğsüne doğru kaldırdı. Sütyen giymemişti. Kızarmamaya ya da utanmış gibi davranmamaya çalıştım ama çok zordu. Bir kadının göğsünü hiç bu kadar açıkta görmemiştim. Başka kadınları çıplak gördüğüm tek zaman soyunma odalarıydı ve o zaman bile insanlar kendilerini örtmeye çalışmışlardı. Emzirmeyi önemseydiğimden değil. Bebek için en iyisi buydu. Bunu herkes biliyordu. Sadece tuhaftı.

Emzirirken uzanıp elimi tuttu, bu da durumu daha da tuhaflaştırdı - üçümüz arabanın arka koltuğunda bu samimi anda birbirimize bağlandık. Bu çok mu tuhaftı? Dikiz aynasından babamın gözlerini yakalamaya çalıştım ama o da araba sürmeye odaklanmıştı. En azından önümüzde uzanan on dört saat boyunca yapacak bir şeyi olacaktı. Meaghan'ın babasının yaptığı gibi koltukların arkasına televizyon koymuş olmasını dilerdim. En azından o zaman bakacak bir şeyimiz olurdu. Telefonum işe yaramazdı, çünkü arabada okursam beni araba tutardı. Garip sessizliklerden nefret ederdim ve şu ana kadar beşimiz birlikteyken hemen hemen hepsi buydu.

Babam eve döndükten sonra her şeyin daha kolay olacağına söz vermişti. Tanıdık bir ortamın annemin kendini güvende hissetmesine yardımcı olacağına inanıyordu ama sorun da buydu, evimiz artık tanıdık değildi. Üç yıl önce mi? Evet, evimize girebilirdi ve sanki hiç gitmemiş gibi olurdu, çünkü evimizi onun için bir tapınak olarak tutuyorduk. Ama Meredith törenle her şeyi değiştirdi. Ev artık onun değildi.

Ya evde olmak onun için daha travmatikse? Dedektiflere korkumu anlatmaya çalıştım ama hiçbirisi ilgilenmedi. Eve döndüğümüzde ve Dean de olaya dahil olduğunda çok mutlu olacaktım. Başka bir dava için ülke dışındaydı ama yarın bizimle buluşmak için eve uçacaktı.

Dean annemin davasında baş FBI müfettişiydi. Annemin kayboluşunu takip eden haftalar boyunca evimizde kalmıştı. Bizimle o kadar uzun süre çalışmıştı ki aileden biri gibi olmuştu. Hatta bazen şakayla karışık ona "Amca" diyordum. En azından nasıl gülümseyeceğini biliyordu. Marcos o kadar havasız ve tutucuydu ki beni sinirlendiriyordu ve ben yanlış bir şey yapmamıştım. Annemin ağzını sıkı tutmasına şaşmamalı.

Telefonum çaldı ve annem irkildi. Yanımda inledi. Diğer elimle sırtını okşadım. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Ona yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Hastanede geçirdiği süre onu pek de iyileştirmişe benzemiyordu. Tüm kan tahlilleri yavaş yavaş normale dönüyordu ve doktorları iyileşmeye devam etmesini bekliyorlardı, ancak hala her zaman korkmuş görünüyordu ve onu konuşmaya zorladıkça daha da içine kapanıyordu. Sanki bulunduğu yerden uzakta nasıl yaşayacağını bilmiyormuş gibiydi. Dean annemin durumundaki insanları konuşturmakta uzmanlaşmış birini getirecekti. Ona yardım edebileceklerini umuyordum çünkü onu bu şekilde görmekten nefret ediyordum ve evde olmanın işleri daha iyi hale getireceğinden babam kadar emin değildim.

TEO MEREDITH

ŞİMDİ

Evin içinde koşturdum, gitmeden önce yaptığımız dağınıklığı toplamaya çalıştım. Çok çabuk gittiğimiz için her şey darmadağınktı. Kesinlikle misafirler için hazırlıklı değildik. Misafir odası garaj satışıımızda satmak istediğimiz ama son iki yıldır bir köşede yığılı duran eşyalarla darmadağınktı. Ben yatağı hazırlarken Scott da onları garaja taşıyordu. Abbi ve Kate'i alt kattaki kanepede garip bir şekilde yan yana otururken bırakmıştım. Kate, Abbi'yle konuşmaya çalıştığı neredeyse her seferinde ağlamaya başlıyordu ve bunu izlemek insanı kahrediyordu.

Birkaç ay önce aldığım yeni yastıkları nereye koymuştum? Target'tan indirimde iki tane almıştım. Neredeydi onlar? Kafam çok dağınıktı. Dünden beri hiçbirimiz uyumamıştık. Scott gece boyunca araba kullanmakta ısrar etmiş, Kaliforniya'ya gidip eve dönmenin Kate'in dengesini sağlamanın anahtarı olduğuna inanmıştı. Marcos ve diğer memurlar Montana'da geçirdiğimiz son üç gün boyunca onunla hiçbir yere varamamışlardı. Doktorlar ona depresif özellikler gösteren akut travma sonrası stres bozukluğu teşhisi koymuşlardı. Temelde bu, korkudan tedirgin olmak ve teselli edilemez bir şekilde hıçkırarak ağlamak arasında gidip geldiği anlamına geliyordu. Amaç, onu tanıdık şeylerle çevreleyerek güvende hissetmesine yardımcı olmaktı.

Ama evimizin önünde iki sivil ekip arabası dururken ve FBI ajanları ve memurlarından oluşan bir ekip yemek odamızda ofislerini kurarken herhangi birimizin nasıl güvende hissedeceğini bilmiyordum. Bütün gece ayakta kalmayı mı planlıyorlardı? Öyle olmasaydı onları nerede uyuturdum?

Kayıp yastıkları bulmaktan vazgeçtim ve onun yerine dolabımdaki fazlalıkları almak için yatak odamıza yöneldim. Ana yatak odası değişmişti

Evin geri kalanı kadar. Kate'i evden silmek istememiştim ama her gece, düğün günlerinde yüzüklerini taktıkları çerçeveli fotoğraf bana bakarken ya da şifonyerin üzerinde Kate'in hamilelikten şişmiş çıplak vücudu ve Scott'ın arkasında kollarını onun altında dolaştırdığı fotoğrafla yatmamın imkânı yoktu. İlk gidenler bunlardı, ardından evin dört bir yanına dağılmış profesyonel düğün fotoğraflarının geri kalanı geldi. Daha sonra onun dolabını temizledim çünkü kendi kıyafetlerim için bir yere ihtiyacım vardı. Eşyalarını, tıpkı onu gömdüğümüzde tabutunu kemanı, mektupları ve fotoğraflarıyla doldurduğumuz gibi, astarlı kumaş kutulara koymuştuk. Garağa taşınmışlardı ve yıllardır dokunulmamışlardı.

Sonrasında başka şeyler de geldi. Ben taşındıktan hemen sonra mutfağı yeniledik. Kate kaybolmadan hemen önce bunu yapmayı planlıyorlardı, bu yüzden o zamana kadar umutsuzca yardıma ihtiyacı vardı. Scott'la her şeyi baştan aşağı yenilemesi için konuştum ve hayallerimdeki mutfağı kavuştum. Ama Kate bunun hakkında ne düşünürdü? Onun geleneksel, çiftlik evi tarzı mutfağından çok uzaktı.

Ön kapıdan içeri girdiğimizde hepimiz onu izlemiştik, her ne kadar öyle değılmişiz gibi davranmaya çalışsak da; en azından Abbi ve ben öyle yapmıştik. Scott'ın gözleri ona yapışmıştı. Onun evlerine verdiğı tepkiden duyduğu hevesi gizleme zahmetine girmedi. Onu yeniden hayata döndürecek bir şey istediğı için gözlerindeki çaresizlik açıldı ve etrafındaki diğeri her şeye verdiğı tepkiyi buna da verdiğinde ortaya çıkan acı da öyle - dehşete kapılmıştı.

Yine de evde olduğum ve arabadan çıktığım için mutluydum. Bir an daha sessizliğe katlanamazdım. Scott yolculuklarda pek konuşmazdı, bu yüzden genellikle müzik ya da sesli kitap dinlerdik, ama bir şeyin Kate'i tetikleyebileceğini ve arabada bir nöbet geçirirse onunla başa çıkacak donanıma sahip olmadığımızı söylemişti. Bu da ne demek oluyordu? Ve eğer arabada ataklarıyla başa çıkamazsak, evde nasıl başa çıkacaktık? Psikiyatristleri *ataklardan* bahsedip duruyordu ama bunun ne anlama geldiğini doğrudan söylemiyorlardı ve şimdiye kadar bir tane bile görmemiştim. Tehlikeli miydi? Scott bana tehlikeli olmadığını söylemişti ama onu gerçekten ne kadar tanıyordu?

Kate'in eve dönmesi her şeyi değıştirdi. Bunu söylemeye gerek yok. Ama benim de ona bir insan olarak bakışımı değıştirdi. Onun öldüğünden emindim. Scott bu konuda ne söylemiş ya da nasıl hissetmiş olursa olsun, hiçbir parçam onun hayatta olduğuna inanmamıştı. Asla. Onu sadece karısının öldüğünü kabullenmeyi reddeden kederli bir adam olarak görmüştüm.

grupta hikayesini paylaştı. Yine de ona hiç anlatmamıştım çünkü bu onu incitebilirdi ve zaman geçtikçe beni ona çeken şeylerden biri de bu oldu. Bir kadını, o öldükten uzun süre sonra bile bu kadar açık yüreklilikle seven bir erkek görmemiştim. James beni bu şekilde sevmemişti ve bana bir kez bile Scott'ın Kate'in adını söylediğinde baktığı gibi bakmamıştı.

Bunca zamandır hayatta olması nasıl mümkün olabilirdi? Onun Scott'a olan sevgisine ve bağlılığına her zaman ben de onun kadar inanmıştım ama Scott yanılmış olabilir miydi? Belki de başka biri vardı. Ya kendi isteğiyle gittiyse?

Saçmalama, diye tembihledim kendimi.

"Meredith?" Scott aşağıdan seslenerek düşüncelerimi böldü. "Fazladan pilleri nereye koydun?"

Onu yönlendirmeye çalışmaktan daha kolay olacağı için aceleyle aşağıya inip onları kendim aldım. Onları bulana kadar çamaşır dolabındaki önemsiz çekmecenin arkasını karıştırdım. Onları el fenerinin içine yerleştirdi ve bana uzattı. "Bunu ona ver, böylece ihtiyacı olursa gece evin içinde yolunu bulabilir," dedi. "Yarın koridora ve banyolara koymak için bir paket gece lambası alacağım, ama şimdi dışarı çıkmak için çok geç. Her yer kapalı."

Abbi ve Kate oturma odasında ben ayrıldığımda oldukları yerde duruyorlardı. Abbi, Shiloh'nun sarı battaniyesinin altından çıkan ayaklarını gıdıklıyordu.

"Ayak parmakları çok küçük," diye ciyakladı Abbi. Koyu renk, dalgalı saçları günlerdir taktığı Dodgers şapkasının altında uzun bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. "Hiç bu kadar küçük bir şey görmemiştim."

Kate tereddütle gülümsedi, kendinden emin değildi. Onu ürkütmemek için boğazımı temizleyerek varlığımı duyurdum. Çok kolay ürküttüğü için odalara girmeden önce gürültü yapmayı aklıma not etmiştim.

"Abbi, neden gidip dişlerini fırçalamıyor ve yatmaya hazırlanmıyorsun? Kate'e üst kattaki misafir yatak odası ve banyoyu göstereceğim." Bunu söyler söylemez kendimi aptal gibi hissettim çünkü belli ki yatak odalarının nerede olduğunu biliyordu ama ayağa kalktı ve sessizce beni takip etti. Banyoyu işaret ettim. "Hâlâ şurada," dedim mümkün olduğunca normal görünmeye çalışarak. Misafir yatak odası yanındaydı. Koridorun sonundaki ana süite açılan baktı. Gözlerinin içinden bir şey geçti. Tanıma mı? Hüzün mü? Bir çeşit anı mı? Her ne ise.

o kadar çabuk gitti ve ayaklarını sürüyerek misafir yatak odasına girdi. Yatağın kenarına tnedi. Shiloh'nun başının üstünü öptü, gergin bir şekilde ileri geri sallanıyordu.

Lambayı ve komodinin üzerine koyduğum su şişesini gösterdim. "Su var ama başka bir şey istersen onu da getirebilirim."

Başını ne eğdi. "Su iyidir."

Feneri ona verdim. "Scott bunu isteyebileceğini düşündü. Gece kalkarsan işleri kolaylaştırır."

"Teşekkür ," dedi usulca, başını ne eğmiş şekilde.

"Keşke bebek için daha fazla şeyimiz olsaydı ama ..." Cmler havada garip bir şekilde asılı kaldı.

Söyleyecek bir şey aradı. "Teşekkür ederim," diye tekrarladı. "ederim," dedim. "Sana bir şey getiremeyeceğime emin misin?

başka?"

Ona bir çift pijama giydirmeyi teklif etmiştim ama reddetmişti. Kayıp eşya bölümünden kimse almadığı için hastaneye bağışlanan kıyafetleri giyyordu. Hastanede, hastalara geri dönüşümle verilen kayıp eşyalarla dolu koca bir depo vardı. Gri eşofman altı iki beden büyüktü ve önünde taco olan solmuş bir gömlek giymişti. Başını iki yana salladı.

Ona sarılmak istedim. Bu kadar kırılgan ve zayıf, tamamen kaybolmuş göründüğünde kendimi tutamadım. Ona ne yapmışlardı? , çünkü odasında bir dakika daha kalırsam yapacağım şey tam olarak buydu ve bunun onun isteyeceği son şey olduğunu biliyordum.

"İyi geceler," dedim ayağa kalkarken. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni uyandırın."

KATE

SONRA

"Cidden başka bir inzivaya mı gidiyorsun?" Christina başını arkaya atıp güldü, siyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Zaten çok fazla imiştik ve bunun bedelini sabah ama umurumda değildi. Ben sadece

Teksas'a taşındığından beri yılda iki kez onu görmeye gidiyordu. "Zaten bir tanesine gitmedin mi?"

Mojitomun geri kalanını içtim ve bir tane daha içmek için garsonumuza el salladım. "Üç tane, ama bu farklı."

"Ne kadar farklı ki?" diye sordu.

"Her biri başka bir şeyi hedefliyor," dedim. "Sonuncusu affetmeye odaklanıyordu."

"Affetmek için çölde üç gün mü geçirdin?" Şaka yapmamaya çalışarak sırıttı.

"Kapa çeneni." Masanın üzerinden şakacı bir şekilde koluna vurdum. "Öyle bir şey değil. Bütün amacım affetme konusunda yeni bir bakış açısı kazanmaktı. Affetmem gereken bu kadar çok insan olduğunu fark etmemiştim."

Terk edilmiş bir eve girmiş ve kızdığımız herkesin isimlerini spreyle boyayla duvarlara yazmıştık. Sonra sırayla onları sopayla dövdük. Evdeki her duvarı yıktık ve son seremoni olarak da serbest bırakma şarkıları söylerken evi ateşe verdik. Hayatımın en güçlü deneyimlerinden biriydi ama bunu asla anlayamayacaktı çünkü bu onun mantıklı, pragmatik beyni için fazla mantıksızdı. Scott'la bu kadar iyi arkadaş olmalarının ve her ikisinin de işlerinde harika olmalarının nedenlerinden biri de buydu. Üniversitedeki ilk yılımızda İngilizce dersinde tanışmışlardı Scott onu bir gece ders çalışması için bizim eve getirmişti ve üçümüz o zamandan beri arkadaştık.

"Devam hikayesi üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. Hikayem iki hafta önce basılmıştı ve Ray'le tüm tepkiler ve onun bu konuda ne düşündüğü hakkında konuşmak için geri döndüğümde beni Love International'a üye olmaya davet etmişti. Davetini değerlendiriyordum ama henüz kararımı vermemiştim ve bir makale daha yazmak hayır demekle aynı şey olacaktı.

"Peki hala orada ne yapıyorsun?"

"Orada olmaktan hoşlanıyorum ve eğer denersen sen de hoşlanacaksın. Sadece bu hafta sonu benimle gel."

Başını iki yana salladı ve bardağında kalanı boşalttı. "Asla olmaz. Jerry bu hafta sonu şehre geliyor ve o güzel aşkı kaçırmamın mümkün olmadığını biliyorsun." Kocasını Rick'ten boşanalı bir yıl bile olmamıştı ve yeniden flört sahnesine dönmek için hiç vakit kaybetmemişti. Son iki yıldır seks yapmadıklarından şikayet ediyordu, bu yüzden kaybettiği zamanı telafi etmesi gerekiyordu. Bir erkeğin bu kadar

O kadar uzun süre seks yapmamıştı ama abartmadığına yemin ediyordu. "Sadece bana Rita'ya dönüşmeyeceğine ve yeniden doğmayacağına söz ver, tamam mı?" diye sordu.

Önümüzdeki çikolatalı pastadan ilk ısırığı ben aldım. "Buna söz verebilirim. Bu tamamen farklı."

Rita liseden en eski arkadaşımı ve ikisini on yılı aşkın bir süre önce tanıştırmıştım. Rita her zaman partileri severdi ve ikinci çocuğunu doğurduktan sonra haplara da iyice sarılmıştı. Öyle ki, her gün içtiği şarap şişeleriyle birleşince, anaokulu pikniğine içki kokarak gelmeye başlamıştı. Çok geçmeden ailesi onu rehabilitasyona gönderdi. Çıktıktan sonra yeniden doğuşçu bir Hristiyan kilisesine gitmeye başlamış ve o kadar bağlanmıştı ki eski hali neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

"Scott'ı alamamanız çok kötü," dedi.

Benimle gelmesini istemekten vazgeçmişim, ki ne zaman yeni bir şey yapsam hep böyle oluyordu, bana tahammül ediyordu ama bunun bir parçası olmak istemiyordu.

"İşler senin için daha iyiye gidiyor mu?" diye sordu.

Son iki ziyaretimizi evliliğimde ne kadar zorlandığımı ona açarak geçirmiştım. İlişkimiz hakkında nadiren birileriyle konuşuyordum ama artık içimde tutamıyordum ve Scott'la bir şeyler hakkında konuşmak beni hiçbir yere götürmüyordu. Ne zaman ne kadar durgun hissettiğimden bahsetsem aynı şeyi söylüyordu: "Seni seviyorum. Her parçanı. Büyümeni, değişmeni ve yeni şeyler deneyimlemeni istiyorum. Seni destekliyorum."

Ama onun da büyümesini, değişmesini ve yeni şeyler deneyimlemesini istiyordum. Yaşım ilerledikçe onun aynılıkla yetinmesi beni daha da çıldırtıyordu. Hayatlarımızı on yedi yaşındayken verdiğimiz kararlara göre nasıl yaşayabilirdik?

Nasıl hissettiğimi anlamaya çalışmamış değildi, ama bu tartışmalar diğer favori sözüyle sona erdi, "Sadece anlamıyorum. Hayatlarımız mükemmel."

Hepsi bu kadardı. Hayatlarımız mükemmeldi, çok mükemmeldi. Bunu Christinaya açıklamıştım ve o da anlamıştı. Onun neden anlayamadığını anlamıyordum.

Her ne kadar saklamaya çalışsa ve belli bir şekilde cevap vermeme istemiyormuş gibi davransa da masanın karşısından umut dolu gözlerle bana bakıyordu. Peri masalı gibi bir ilişki hikâyesine sahip olmanın sorunu şuydu

diğer insanların peri masalını canlı tutmak için ne kadar çok yatırım yaptığını. Bu sadece bizim hikayemiz değildi, herkesin hikayesiydi.

Bakışlarımı onunkilerden uzaklaştırdım. "Her şey daha iyiye gidiyor. İşe geri dönmek çok yardımcı oldu. Önümüzdeki hafta futbol koçluğu hikâyemdeki kızlardan biriyle röportaj yapacağım, bu yüzden heyecanlıyım." Konuşmamı sürdürürken ikna edici görünmeye çalıştım. "Scott ve ben yeniden birbirimize bağlanıyoruz. Aramızdaki tüm o tuhaflık gitti."

"Gördün mü? Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Siz her zaman işleri yoluna koyarsınız." Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Her zaman halledersiniz. Olması gereken olduğunda böyle olur."

Bu Ray ile ilk arınma seansımdı ve onunla tanıştığımдан daha gergindim. Makalem üzerinde çalışırken benimle arınma seansı yapmayı reddetmişti - başarılı olması için gerekli olan dürüstlük seviyesinden yoksun olacağımızı söylemişti - ama artık bu konuda endişelenmemize gerek yoktu. Onlar hakkında başka bir makale yazmayacaktım. Hareketlerini savunmama karşı aldığımız son öfkeli mektuptan sonra olmazdı. Leo bunu düşünmedi bile. Böylesine tartışmalı bir haberin yayınlanmasına karşı çıkılmasını bekliyorduk ama bu kadar büyük bir tepki asla almamıştık. Her kimse Ray'e de nefret mektupları gönderiyordu.

Artık kayıt altında olmadıkları için konuşmalarımız değişmişti ve benimle rahatça konuşabiliyordu. Ancak ne o ne de bir başkası temizliklerde neler olduğu hakkında konuşmadı. Love International'daki iç çalışmaların çoğu bu şekildeydi - son derece kişisel ve özel. Herkes arınma seanslarından çıkardığı içgörülerini ve dersleri paylaşıyordu ama süreçten hiç söz edilmiyordu. Herkeste aynı şekilde mi işliyordu, yoksa yaklaşımını kişiye göre mi değiştiriyordu? Benim için planı neydi? İnsanlar daha sonra ruhsal atılımları hakkında övgüler yağdırdılar, ancak hepsi olumlu bir notla bitmedi. Bazı insanlar arınmalarından duygusal olarak yıkılmış olarak çıktılar. Umarım ben ikincisi değildim.

Temizlikler, ofisinden daha az konforlu olan detoks odalarından birinde yapılıyordu, ama amacın bu olduğundan oldukça emindim. Birlikte kaç kez buluştuğumuzun sayısını unutmuştum. Gerçi bunun bir önemi yoktu çünkü her seferinde sınırlarım yine de zıplıyordu. Yalnız olmadığımı sevinliyordum. Herkes üzerinde böyle bir etkisi vardı. Bu sadece gözleri yüzünden değildi.

ruhunuzu delip geçti. Bu daha çok, sizi dakikalar içinde soyarak doğrudan temel sorunlarınıza yönelmesiyle ilgiliydi.

"Merhaba Kate." Ben odaya girdiğimde yerdeki pozisyonundan kalktı. Tekrar yere diz çökmeden önce bana sarıldı. Ben de oturdum. Birbirimizin önünde bağdaş kurup otururken, sanki ilkokulda ayakkabı bağlama yarışı yapıyormuşuz gibi kıkırdama isteğimi bastırdım. "Sorun değil. Gülebilirsin. İçinden gelen her duyguyu serbest bırak," dedi.

Kızardım. "Özür dilerim. Bunun komik olduğunu düşünmüyorum. Ben-"

Elini kaldırdı. "Dur. Bu ifadeyle daha ileri gitmeyin. Arınma sırasında duygusal ifadelerimizin hiçbirini haklı çıkarmaz ya da rasyonalize etmeyiz." Bana sertçe baktı. Hiç bu kadar ciddi olmamıştı.

"Anladım." Başımı salladım.

"Bu arınmanın amacı, bastırdığınız ve görmezden geldiğiniz tüm o şeylerle temasa geçmenizdir. Kalbini ve ruhunu kanserle dolduran o şeylerle." Gözlerindeki ışık gitmiş, yerine gözlerimin içine bakarken şahin gibi bir hassasiyet gelmişti. Gözlerimi onun yoğun bakışlarından kaçırmamak için tüm irademi kullandım. "Neden buradasın?"

"Kanserimden kurtulmak istiyorum," dedim, daha önce inzivalarda ve toplantılarda başkalarından defalarca duyduğum gibi.

"Saçmalık." Tiksintiyle başını salladı. Onun küfür ettiğini hiç duymamıştım. Ondan uzaklaşarak geri çekildim. "Gerçekten neden buradasın?" diye sordu. Zihnim karardı, dramatik değişimi beni şaşırttı. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Biliyor musun? Şu anda benimle konuşma şeklinden hiç hoşlanmıyorum," dedim sırtımı dikleştirerek.

"Oh, özür dilerim. Etrafında parmak ucunda dolaşmamı mı tercih ederdin?" diye alay etti.

"Bugün neyin var senin?" Onu hiç davranırken görmemiştim. Daha önce de çatışmacı olmuştu ama hiç bu kadar kaba olmamıştı.

"Bunun kolay olmasını mı bekliyordun?" Meydan okuma gözlerini doldurdu. "Hayır, ama böyle davranacağını düşünmemiştim," dedim.

"Tek istediğim dürüst olman."

"Dürüst oluyorum."

Başını iki yana salladı. "Lütfen. İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz."

"Sen neden ? Ben hayatımı seviyorum." Sırtımı kapıya dayayana kadar olabildiğince uzağa kaydım.

"Saçmalık," dedi yine.

"Biliyor musun?" Öfke içime doldu ve beni ayağa kaldırdı. "Buraya bunun için gelmedim." Arkamı döndüm ve kapı koluna uzandım.

"Şu anda o kapıdan çıkarsanız, geri dönmeyi planlamayın." Sesi sabit ve sakindi.

Arkamı döndüm. "'İstediğin gibi girip çıkabilirsin'e ne oldu? Kimsenin diktatörü olmadığını sanıyordum?"

Oturmaya devam etti. "Bu kapıdan giren her birey eşsizdir."

"Ve kontrolcü pislik olmayı seçtiğin kişi ben miyim?" Ona ters ters baktım. "Teşekkür ederim. Gerçekten gurur duydum."

"Şu anda kalbini korku yönetiyor. Eğer gidersen korkunun kazanmasına izin vermiş olursun ve burada buna izin veremeyiz." Yüzü taş kesilmişti.

"Korkmuyorum," dedim ama kendime onun inandığından daha fazla inanmıyordum.

Yaptım.

"Gitmek istediğine emin misin?" diye sordu. Elimle tereddüt ettim ve o da benim üzerine atladı. "Buradasın çünkü hayatından sıkıldın ve daha fazlasını istiyorsun. Eskiden sevdiğin şeyler seni nefes alamıyormuşsun gibi hissettirecek kadar boğuyor." Yavaşça duvardan yere kaydım ve kendimi onun gerçeklerinden korumak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayatta kalmak için genç bir kızken yarattığın hayata bağlısın ama o hayat artık sana hizmet etmiyor. Yine de onu bırakamıyorsun. Yaklaşıyor muyum?"

Meydan okuyan bir çocuk gibi çenemi dışarı çıkardım. "Beni tanıımıyorsun." Başını salladı. "Kendini tanımayı reddeden sensin Kate."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Onları fırçaladım. Ağlamak istemiyordum çünkü o zaman haklı olduğunu anlayacaktı. Tenim maruz kalma tehdidiyle kaşınıyordu.

"Ne oldu da kendini bu hayata bu kadar borçlu hissediyorsun?" diye sordu.

Sorun hayat değildi, adamdı. On yedi yaşımıdayken annem ve babam öldükten sonra Scott'ın benimle nasıl ilgilendiği, öldükleri açıklandıktan çok sonra hastanede benimle oturarak geçirdiği saatler gözümün önünden parçacıklar halinde geçti. Ben gitmeye hazır olana kadar herkesi benden uzak tutmuştu. O benim duygusal kabım olmuştu.

Bu kadar çok şeyden nasıl mahrum bırakıldığımı anlamak için yıllarca mücadele ettiğim için açığa çıkardığım öfke.

"O benim hayatımı kurtardı." Boğazımdaki gözyaşlarını yuttum, sonra bana duygularımı tutmamamı söylediğini hatırladım. ve birden çocukluğumdan beri ağlamadığım şekilde ağlamaya başladım. Ray yerinden kıpırdamadı. Beni rahatlatmak için elini uzatmadı ya da durumu daha iyi hale getirecek bir şey söylemedi. Tüm bunların garipliği duygusal patlamamı yavaşlattı. "Onsuz kim olduğumu bilmiyorum. Tek başıma kim olabileceğimi hep merak etmişimdir. Ama bu düşünceye sahip olduğum için bile kendimi dünyanın en berbat insanı gibi hissediyorum."

Bunu daha önce kimseye itiraf etmemiştim. Christina'ya değil. Kesinlikle Scott'a da. Kendime bile zar zor itiraf etmiştim. Kimseye söylemediğim başka neleri ortaya çıkarabilirdi?

ELEVE0

ABBI

ŞİMDİ

Gözlerim yanıyordu. Herkes gibi bir fincan alabilmeyi dileyerek cezveye baktım ama babam kahve içmemden nefret ediyordu. Hâlâ büyümemi engelleyeceğine dair kocakarı masallarına inanıyordu. Boş zamanlarda Starbucks'a gittiğimizde tüm arkadaşlarımın kahve içmesini umursamıyordu. Bazen yine de gizlice içerdim ve Shiloh'nun ağlaması beni gecenin büyük bölümünde ayakta tuttuğundan, kafein almadan bu günü asla atlatamayacaktım.

Benim odam onlarınkinin yanındaydı ve annem bütün gece onu yatıştırmaya çalışmıştı ama hiçbir şey işe yaramamıştı. Ağlaması birkaç dakikadan fazla durmamıştı. Anneme yardım etmek istedim ama bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve ağlamayı daha da kötüleştirecek ya da annemi utandıracak bir şey yapmak istemedim. Sonunda yatağıma uzanıp uyumalarını diledim ve gözden kaçırmış olabileceğim bir şey var mı diye Kaybolan forumlarındaki eski konuları gözden geçirdim. Neyse ki babam ve Meredith ağlama sesleri arasında uyumuşlardı. Dün gece o kadar yorulmuşlardı ki Meredith pizzasını yerken neredeyse uyuyakalacaktı, bir dilimi bile zor bitirmişti. Annem Meredith'in iştahsızlığını telafi etmişti. Onun gibi yemek yiyen birini daha önce hiç görmemiştim. Büyük bir pizzanın tamamını tek başına mideye indirmişti. Parça parça ağzına atmaya devam etti, ta ki aniden son parça gelene ve mahcup görünene kadar.

Hâlâ üst katta hazırlanıyordu. Meredith ona tekrar giymesi için bir şeyler vermeye çalışmış ama annem reddetmişti. Meredith'in ona giysi teklif etmekten vazgeçmesini diledim, çünkü annemin onları istemediği açıktı. Kocamın yeni karısının kıyafetlerini giymek ister miydim? Muhtemelen değil. Baba

bugün garajdan birkaç kutu eski kıyafet çıkaracaktı, böylece en azından biz alışverişe gidene kadar bir şeyleri olacaktı.

Dean ve müfettiş ekibi bir saat içinde onunla görüşmek için burada olacaktı. Dün gece kalanlar yemek odasında kahvelerini içiyorlardı. Sessiz fısıltıları alt kattaki odalara yayılıyordu. Annem çoğunlukla tek kelimelik cümleler kurarken -evet, hayır, lütfen, teşekkür ederim- onlardan herhangi birinin nasıl bir şey öğrenmeyi planladığını bilmiyordum. İki cümleden fazlasını bir araya getirdiğini bile duymamıştım. Uyumamak da yardımcı olmuyordu. Yine de bir noktada uykuya dalmıştı, çünkü altıda tuvalete gitmek için uyandığımda onları gözetlemiştim. Yatağın üzerindeki her şeye dokunulmamıştı ve odanın ortasında bir halı olmasına rağmen soğuk ahşap zemine kıvrılmışlardı. Uyumak için bir yastık bile almamıştı. Kapıyı sessizce kapatıp yatağıma geri döndüm ama tekrar uykuya dalamadım çünkü yerde uyudukları görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Neden böyle yerde uyusun ki?

Babamın alarmı yedi buçukta çalmıştı ve Meredith bütün sabah evin içinde koşturup durmuştu. Saat dokuzu kadar herkese kahvaltı hazırlamaya kararlıydı ama insanların pek bir şey yemeyeceğini hissediyordum. Ama o böyleydi işte. Ne zaman misafirimiz gelse, durum ne olursa olsun ya da ne kadar kalacak olurlarsa olsunlar, onları mutlaka doyururdu. Bakkaldan omlet için birkaç şey alıyordu.

"Baba, bir fincan kahve alabilir miyim?" Tezgâha sordum.

Telefonundan başını kaldırdı. Oturduğumdan beri ekranında kaybolmuştu, Meredith gittiğinde kafasını kaldırıp bakmamıştı bile.

"Biliyorsun-" Kendini durdurdu. "Tabii. Devam et."

"Ne?" İnanamayarak sordum. Şaka hep şöyleydi: Ben sordum, o hayır dedi ve karşılığında bana tatlı bir şey vaat edene kadar yalvardım.

Telefonuna geri dönmeden önce omuz silkti. Yavaşça ayağa kalktım ve buzdolabına doğru yürüdüm. Bir yanım ağlamak istiyordu. kahve değildi. Kahve umurumda değildi. Bu evde içtiğim ilk kahve bile değildi. Oyunumuzu oynamayı bırakmıştı. Annem geri dönmüştü ve her şey değişecekti, hayatımızın sevdiğim kısımları bile.

En sevdiğim geleneklerden bazıları annemi kutladığımız zamanlardı. Doğum günü, Noel'in hemen ardından yılın en sevdiğim günlerinden biriydi. Bir yükümlülüğümüz olsa da olmasa da o gün tatil günüydü ve günün çoğunu

yıl boyunca bunu planladık. Bir yıl sıcak hava balonuyla gezintiye çıkmış ve gökyüzüne çıktıktan sonra ona yazdığımız mesajları taşıyan balonları bırakmıştık. Babam zaten cennete giden yolu yarıladığımızı söyleyip duruyordu, o yüzden oraya varacaklarından emindi. Başka bir yıl Disneyland'e gittik. Her zaman böyle büyük anlaşmalar olmazdı. Bazen daha küçüktü. Bir keresinde bütün gün pijamalarımızla yatakta kalıp onun videolarını izledik ve çikolatalı dondurma yedik. Noel'de onun için hediyeler seçtik ve yılbaşı listelerimize onun adını ekledik. Dünyamızın büyük bir kısmı onu tanımak ve hatırlamak etrafında dönüyordu. O buradayken ne yapacaktık?

"Abbi, kahve mi içiyorsun?" Meredith mutfığa girerken sordu. Cevap vermeme zaman bırakmadı. "Oturma odasındaki her şey toplandı. Sadece aşağıdaki banyoyu bir kez daha gözden geçirmek istiyorum." Babama döndü. "Ve tüm çöp kutularını boşalttığından emin olabilir misin?"

"Çöp kutularının kirli olmasını gerçekten umursayacaklarını düşünüyor musun?" diye sordu.

Buraya taşındığından beri aynı tartışmayı . Hiçbir şey değişmemişti. Babam Meredith'in misafir gelmeden önce tüm odalardaki çöp kutularının boşaltılmasını isteyeceğini biliyordu. Meredith her seferinde soruyor, babam da her seferinde bu konuda bir yorum yapıyordu. Neden sadece çöp kutularını boşaltmıyor ve dramadan kaçınmıyorlardı? Ama onlar yine aynı tartışmaya girmeden önce ön kapı çalındı. Onları beklememize rağmen hepimiz donup kaldık.

Babam ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce bize cesaretlendirici bir bakış attı. Kapıyı açarken biz de arkasından gittik. Dean verandada, babamın dün gece bana bahsettiği FBI uzmanı olduğunu tahmin ettiğim bir kadınla birlikte duruyordu. Kadın neredeyse onun kadar iriydi. Arkalarında ellerinde ekipman ve çeşitli boyutlarda çantalar tutan üç adam duruyordu. Normalde Dean koşarak eve girer ve beni kucağına alırdı ama yerinde kaldı ve babamın yolu göstermesini bekledi.

" gelin," dedi babam, onları içeri buyur ederek. "?" "İyiyim, teşekkür ederim," dedi Dean elini sıkarak.

"Merhaba Dean Amca," dedim. Tüm bunlar çok tuhaftı.

Saçlarını karıştırdı. "Hey, sen. Bütün bunlar bittiğinde seni dondurma yemeye götüreceğim, tamam mı?"

Gülümsedim. İlişkimiz dondurma yüzünden başlamıştı. Babam aynı hem kederli bir koca, hem baba, hem de şüpheli olmayı dengelemek .

önemli toplantılara ve görüşmelere beni hep yanında götürürdü. Bana bakıcılık yapmak için gönüllü olan insanlar olmadığından değil. Yardım edecek pek çok insan vardı ama yakın zamanda kaybolan bir ebeveynin dezavantajlarından biri de diğerinin gözünüzün önünden ayrılmasına izin vermemenizdi. Ve babam beni hiçbir zaman hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlamamıştı. Onunla kalmama izin vermişti çünkü bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıştı ama bu onun hayatını kesinlikle olduğundan daha zor hale getirmişti.

Davada önemli bir şey olduğu günlerden biriydi ve babama yalnız ihtiyaçları vardı. Dean sonunda beni karakoldan çıkıp dondurma almaya ikna etti ama o beni götürmedikçe gitmeyi reddettim. Onun durumu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Dondurma almak için kaldırımda nasıl tepindiğimi ve ona annemi bulmasını yoksa annesine onun kötü bir dedektif olduğunu söyleyeceğimi emrettiğimi anlatmayı çok severdi.

Ona çabucak sarıldım. "Anlaştık. Ama bu sefer gerçek dondurma istiyorum. Beni iyi olduğuna ikna etmeye çalıştığın o dondurma değil."

Güldü ama annemin merdivenlerden inen ayak sesleriyle kahkahası aniden sona erdi. Her şey durdu. Sanki kimse nefes almıyordu. Annem başını öne eğmiş, her zaman yaptığı gibi göz temasından kaçınıyordu. Babam uzandı ve annemin son basamaktan inip diğerleriyle birlikte girişe girmesine yardım etti.

"Kate, bu Dean Thompson." Babam Dean'i işaret etti ve bir adım öne çıkarak elini anneme doğru uzattı. "Bunca yıldır seni aramamda bana yardımcı oluyor. Eve döndüğün için muhtemelen o da en az bizim kadar rahatlamıştır."

Dean gülümsedi. Annem kolunu tekrar Shiloh'ya dolamadan önce belli belirsiz elini sıktı. Dean'in arkasındaki kadın bir adım öne çıktı. Koyu renk saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı ve geniş alnını daha da büyük gösteriyordu. Açık mavi bir gömlek giymişti ve düğmeleri sonuna kadar iliklenmişti.

"Benim adım Camille. Kimseyle tanıştığımı sanmıyorum," dedi ve önce babamın, ardından da annemin elini sıktı. Sonra bana döndü. "Sen de Abbi olmalısın?"

Başımı salladım.

Sonradan aklına gelmiş gibi arkasındaki adamları işaret etti. "Bunlar John, Carl ve Hernando. Onlar benim ekibimin bir parçası." Başlarıyla selam verdiler.

karşılık olarak. Camille eve göz gezdirdi. "Neden oturup başlayabileceğimiz daha rahat bir yere geçmiyoruz?" diye sordu.

Meredith öne çıktı. "Yumurtalı kek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim," diyerek Camille onu kovdu ve oturma odasına doğru yürüdü. Hepimiz onun peşinden gittik. "Neden şuraya oturmuyorsun Kate?" Karşı duvardaki kanepeyi işaret etti. Camille sopalı sandalyelerden birine oturdu, ucuna tüneyerek anneme mümkün olduğunca yakın oldu ama yine de ona Shiloh'yu idare edebilecek kadar alan bıraktı. John, Carl ve Hernando hemen çantalarından tuhaf görünümlü elektrik ekipmanlarını çıkararak çalışmaya başladılar ve ekipmanlarını kurdular.

Dean karşı sandalyeye otururken babam, Meredith ve ben onun arkasında beceriksizce durduk. Annem Shiloh'yu kendine doğru çekerek onu uyutmaya çalışıyordu. Daha önce oturma odamızda daha fazla insan olmuştu ama hiç bu kadar kalabalık hissetmemiştim. Göğsüm sıkıştı. Annem sanki tasarımdan büyülenmiş gibi gözlerini halıya dikmişti.

"Başlamaya hazır mısın?" Camille sordu.

Annem başını salladı.

Camille cebinden bir cihaz çıkardı ve sehpanın üzerine koydu. "Bu röportajı kaydetmemin bir sakıncası var mı?"

ON İKİ MEREDITH

ŞİMDİ

"Üç saatten fazla içeride kaldınız, ne demek söylemedi?" Scott'a sordum. Camille, Kate'in videoya kaydedilen görüşme için onayını alırken hepimizin tanık olarak orada bulunmasını istemişti ama ondan sonra gitmemizi istemişti. Scott'tan da gitmesini istemişti ama Kate kanepede onun yanından geçerken kolunu tutmuştu.

"Lütfen, kalabilir mi?" diye yalvardı ve o kadar büyük bir korkuyla onun koluna yapıştı ki vazgeçtiler.

Abbi ve ben yukarı çıktık. Sahanlıkta durdum, gözlerini mümkün olduğunca uzun süre Kate'in üzerinde tutabilmek için çok daha yavaş yürürken ona yetişmesini bekledim. Abbi sürekli onu izliyordu, sanki Kate'i gözünün önünden ayırırsa tekrar kaybolacakmış gibi.

"Beklerken odama gelmek ister misin?" diye sordum.

Başımı salladı. Uzandım ve ellerimle çenesini kavradım. "Her şey yoluna girecek." Odasına girip kapıyı arkasından kapatmadan önce benim için gülümsemeye zorladı. Hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Yirmi dakikadan fazla bir süredir aynı paragrafı tekrar okuduğumu fark edince romanımı okumaktan vazgeçtim. Caleb ve Thad'a mesaj attım ama ikisi de çalıştıkları için cevap vermediler. Sonunda yatağa uzandım ve uykuya daldım. Scott beni on dakika önce uyandırmıştı.

Kate kaybolduğu gün neler olduğunu onlara hâlâ anlatmamıştı. Beş gün geçmişti ve hâlâ ona ne olduğu ya da bunca zamandır nerede olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. "Ne kadar travma geçirdiğini görmelisin Meredith. "Ne yedin?" gibi basit sorular bile kontrolsüzce hıçkırmasına neden oluyor. Biri çok hızlı hareket ederse irkiliyor ve her

Yüksek sesler onu zıplatıyor. Seslerden korktuğu kadar çok kez New York'un ortasında yaşadığımızı düşünürdünüz. Zamanımızın çoğunu sorular arasında soğukkanlılığını toplamasını bekleyerek geçirdik."

"Ne kadar korkunç," dedim. "Onunla konuşmaya çalışmana izin verdiler mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Homurdandı. "Camille hiçbir şey söylememe izin vermezdi. Üzgün olduğunda onu teselli etmeme bile izin vermedi. Orada öylece oturmak zorundaydım çünkü Kate'i hiçbir şekilde etkilememi istemiyordu. Aslında oldukça eziyetliydi."

Ona doğru ilerledim ve ona sarıldım. Başımı göğsüne yasladım. Kıpırdamadan durmasına rağmen kalbi çılgınca çarpıyordu. O bana sarılırken ben de sırtını ovarak rahatlamasına yardımcı olmaya çalıştım.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadım. "Şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum." Trajedinin ortasındaki birine yapabileceğiniz en kötü şeylerden biri ona bir klişe söylemekti, çünkü kaybın yoğunluğu çok büyüktü. James öldükten sonra hepsini duymuştum. Bazen hiçbir şey söylememek daha iyiydi.

Geri çekildi, deri ofis koltuğuna gömüldü ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Eğer onu zorlamaya çalışırlarsa, tekrar tekrar 'Anlamıyorsun' demeye ya da hiçbir anlam ifade etmeyen anlamsız şeyler söylemeye başlıyor. Bir şeyleri de tekrarlıyor ve sanki biriyle konuşuyormuş gibi nefesinin altında mırıldanıyor. Onu bu şekilde görmek çok zor." Sesi boğazında düğümlendi.

Bu sabah erken saatlerde üst kattaki koridorda, orada olmayan biriyle konuşuyormuş gibi mırıldanırken görmüştüm. Ne yapacağımı bilemedim ve onu utandırmak istemedim, bu yüzden arkamı dönüp aşağıya indim, bir şey unutmuşum ve onu görmemişim gibi davrandım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer onu konuşturamazsak ona nasıl yardım edebiliriz? Üstelik mesele sadece ona yardım etmek de değil." Çılgınca bir hızla konuşuyordu. "Herkesi güvende tutmam gerekiyor. Neler olduğunu bilmezsem bunu yapamam. Ben-"

Daha fazla sinirlenmeden sözünü kestim. "Tatlım, herkesi güvende tutmak senin işin değil."

Alt katı işaret etti. "Sonsuza kadar kalacaklarını mı sanıyorsun?"

Elimi koluna koydum. "Eve daha yeni geldik. Yakında hiçbir yere gitmeyecekler ve biz hâlâ tehlikedeyken bizi yalnız bırakmalarına imkân yok." Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Peki ya sen

Eski en iyi arkadaşının adı neydi? Oh evet, Christina. Kate'i görmesi için onu ayarlasan nasıl olur?" Yardım edemedim ama en iyi arkadaşım Lois'i ve onunla birlikte taşıdığı tüm sırlarımı düşündüm. En iyi arkadaşınıza söyleyip de başka kimseye söylemediğiniz şeyler vardı.

"Benimle konuşmayı reddediyor." "Neden?" diye sordum.

"Tam olarak Scott Takımı'nda değil diyelim."

"Onlardan biri mi?"

Başını salladı.

Bana Kate kaybolduktan sonra kaybettiği tüm arkadaşlarından bahsetmişti. En yakın arkadaşlarından bazıları masumiyetinden şüphe edip onu terk ederken, çok az tanıdığı diğerleri onun yanında durmuş ve en yakın müttefikleri olmuşlardı.

"Bunca yıldan sonra bir istisna yapmayacağını mı düşünüyorsun? Özellikle de Kate döndüyse? Ayrıca, eğer gerçekten senin bu işle bir ilgin olduğunu düşünüyorsa, o zaman Kate'i konuşturmak onun yararına olur, böylece seni tutuklayabilirler."

Omuz silkti. "Sanırım deneyebilirim."

"Güzel." Onu sandalyeden kaldırdım. "Hadi gidip evimizin etrafında dolaşan bu insanları besleyelim." Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Ayrıca, bütün öğleden sonra onunla röportaj yapacaklar. Günün sonunda kim bilir ondan ne öğrenecekler."

KATE

SONRA

Tuvalet çantamı spor çantamın içine atıp fermuarını çektim ve çıkmadan önce küçük odayı son bir kez gözden geçirdim. Bu benim beşinci inzivamdı ve Ray dün gece katılımcıların yarısına hakaret etmeyi başarmış olsa bile şimdiye kadar katıldığım en güçlü inzivaydı.

Oda arkadaşımın el değmemiş yatağına baktım. Melissa dün gece her inzivanın sonunda yapılan kamp ateşi kutlamasından sonra eve gelmemişi. Onu son gördüğümde nehrin aşağısında yeni üyelerden biriyle flört ediyordu. İlk kamp ateşimde, bazıları çıplak soyunup dans ettiğinde ne kadar utandığımı hatırlayıp kıkırdadım.

ateşin etrafında. Gözlerimi onlardan alamıyordum ama bunun nedeni çıplaklıkları değildi. Bunu yaparkenki tam ve mutlak vazgeçişleriydi. Hiç kimseyi bu kadar sınır tanımaz ve özgür görmemiştim. Kıyafetlerimi çıkarmamıştım. Henüz orada değildim. Yine de olmak istiyordum. Belki bir sonraki geri çekilmede.

İlk yirmi dört saat oruç tutmuştum ve oldukça berbattı, ama kendimi bırakmak istediğim noktayı geçmeye zorlamıştım ve tıpkı akıl hocam Margo'nun söylediği gibi inanılmazdı. Daha önce de oruç tutmuştum ama sadece yiyecekleri bırakmamı ya da yerine garip bir toz koymamı isteyen temizlik diyetleri. Love International bunu oruç olarak görmüyordu. Gerçek bir oruç her şeyden vazgeçmek demekti, sudan bile. Scott'a bu hafta sonu bunu yapmayı planladığımı söylemeyi ihmal etmiştim. Bir keresinde otuz günlük bir arınmada çiğ meyve suyundan başka bir şey içmediğimde bundan hoşlanmamıştı, bu yüzden kesinlikle bu konuda çıldıracaktı.

Yeni yaptığım yatağa geri uzandım. Eve, onun yanına dönmek için hiç acelem yoktu. Her seferinde daha da zorlaşıyordu ve dün gece özellikle güçlüydü, bu da ayrılmayı daha da zorlaştırıyordu. Ray şimdiye kadarki en iyi konuşmalarından birini yapmıştı. Her günün sonunda konuşmuştu. Çimlerin üzerinde battaniyelere yayılmış bir şekilde etrafında toplanmıştık.

"Size şunu sormama izin verin." Gür sesi kalabalığın içinde yankılandı. "İnandığınız şey uğruna ölür müsünüz?" Gözleri kalabalığı taradı. Kimse kımıldamadı. "Ölür müydünüz?" Sesi daha da öfkeleni, daha da şiddetlendi.

Hâlâ kimse konuşmuyordu. Sessizlik büyüdü. Onu memnuniyetle karşıladım, alanıma davet ettim. Bedenimi terk ederken nefesime ve onu doldurmak için geri dönen havaya odaklandım.

"İnandığınız şey uğruna ölür müsünüz?" İnsanlar rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. Tüm duyularım tetikteydi, ayarlanmıştı. Her iki taraftaki insanların titreşimlerini hissedebiliyordum. Hepimiz bir sonraki adımın ne , tüm bunların nereye varacağını bekliyorduk. "Bu retorik bir soru değil. Aranızda bu tür bir inanca sahip olan var mı?"

"Evet!" diye bağırdı sonunda arkadan bir adam. Arkamı döndüm. Bu, zorlu ve acı bir boşanma süreci geçiren adamdı. Açılış toplantısında hikâyesini paylaşmış, insanların onun acısını omuzlamasını istemişti. İnzivaya çekilmekteki amacı buydu.

Ray onu görmeden önce kalabalığın içinde aradı. "Sen mi?" Onu işaret etti. Adam başını salladı ve Ray ona gelmesini işaret etti.

İleri. Grup ayrılarak ona ön tarafta bir yol açtı. Ray ona ulaştığında kolunu omzuna doladı. Adamın çilek sarısı saçları ortadan ayrılmış, kulaklarının arkasına toplanmış ve favorileri mükemmel bir şekilde kesilmişti.

"Adın ne genç adam?" Ray, adamın kendisinden daha yaşlı olduğu belli olmasına rağmen sordu.

"Kevin," dedi. Yanında dururken göğsünü gururla kabarttı.

Ray.

"Merhaba Kevin, tanıştığımıza memnun oldum." Onun sırtını sıvazladı.

"Ve ne

inançlar için ölür müydünüz?"

Kalabalığın üzerinde bir çalım hareketi yaptı. "Bu."

"Söyler misiniz, Love International ile kaç tane inzivaya çekildiniz?"

"Bu benim ilkim." Gülümsedi.

"İlk mı? Gerçekten mi? Yani yaklaşık otuz altı saattir bizimle birliktesin ve devamız uğruna ölmeye hazır mısın?"

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama sanki hep seninleymişim gibi hissediyorum. Sanki burası benim evim ve hayatım boyunca aradığımı bilmeden onu arıyormuşum gibi. Hiçbir şey senin kampüsüne adım attığım günkü gibi hissettirmemişti." Bakışları Ray'den gruba doğru kaydı. "Çoğunuz beni tanımıyorsunuz ama geçen yıl karım beni terk ettikten sonra hayatım darmadağın oldu. Beni mahvetti ve sahip olduğum her şeyi aldı. Her şey her an yeniden yıkılabilecekken yeniden inşa etme fikrini hazmedemedim. Mutluluğum oradaydı ve ben onu oraya koymayı reddettim. Bir daha olmaz." Sözlerini bitirdiğinde ağlıyordu.

"Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar kararlı olabildiğine hâlâ aklım ermiyor," dedi Ray, işin peşini bırakmak istemeyerek. Bir şeye kafayı taktığında hep böyle olurdu.

Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Mesaja açtım ve bu mesaj Ben."

"Vay canına. Bu oldukça inanılmaz." Çenesini ovuşturdu. "Sence Bir dakika burada bekleyebilir misin?" Kevin başıyla onayladı ve Ray aceleyle kamerasına gitti. Biz Ray'in dönmesini beklerken diğer birkaç kişi ayağa fırlayıp Kevin'in etrafını sardı ve ona durumu ve Love International'ı nasıl bulduğu hakkında daha fazla soru sordu. Dönmesi uzun sürmedi.

"Lütfen oturun," dedi Ray. Diğerlerinin yanına oturmak için hareket eden Kevin'in kolunu tuttu. "Sen değil. Daha işimiz bitmedi."

"Oh, tamam," dedi Kevin. Burada kalıp Ray'le çalışmaya devam edeceği için duyduğu heyecanı gizleyemiyordu.

"Tüm felsefemiz inançlarımızı harekete geçirmeye dayanıyor. Bir şeye inandığımızı söylemekten daha fazlasını yapmalıyız. Eylemlerimiz sözlerimizi desteklemelidir. Tanrı'nın bizden kendimizi kanıtlamamızı istediği gibi biz de kendimizden inançlarımıza olan bağlılığımızı kanıtlamamızı istiyoruz." Kolunu Kevin'in beline dolayarak onu kendisine yaklaştırdı. "Ve bu gece senden yapmanı isteyeceğim şey de bu." Cebinden bir şişe hap çıkardı ve herkesin görmesi için havada salladı. "Love International için öleceğini söylemiştin. Bu haplar iç organlarını kapatacak." Ray şişeyi açtı. "Elini aç." Kevin söyleneni yaptı. Ray hapları Kevin'in avucuna bıraktı. "Kanıtla."

Kevin'in yüzü kızardı. Sinirli bir şekilde güldü ve ne yapacağını bilen birileri olduğunu umarak gözlerini kocaman açıp kalabalığı aradı. Ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ray'in öğretme yöntemleri asla geleneksel değildi.

Ray homurdandı ve gözlerini devirdi. "İşte böyle, millet. Bu yalan söyledi.

Her biliyor."

"Ama Ray, yani" -elini hapların üzerine kapattı- "tabii ki hepinizin önünde kendimi öldürmeyeceğim."

"Ah, endişelendiğin şey mahremiyetimiz mi? Sen kalbi dolu birisin." Ray'in her yönünü gördüğümü sanırdım ama bu yönünü hiç görmemiştim. Ondan hoşlanmamıştım. Azıcık bile.

"Ciddi olamazsın." Sesi sinirden titriyordu.

"Ciddi olan sendin dostum. Bu gece kalabalığın içinde elini kaldıran ve inançlarımız uğruna öleceğini söyleyen tek kişi sendin. Hepiniz onu duydunuz, değil mi?" Ray, biriyle çalışırken sık sık yaptığı gibi dikkatini bize çevirdi. Ayna görevi görmemiz için bize güvenirdi ama bu hiç bilmediği bir alandı. "İşte böyle. Peki şimdi ne yapacaksın? Ciddi miydin, yoksa bizi etkilemek için kıcımıza duman mı üflüyordun?"

Kevin'in yüzü buruştu. Ray'in erkekleri gözyaşlarına boğduğunu defalarca görmüştüm ama bu seferkinde özellikle ezici bir şey vardı. Belki de Ray'in hoşuna gitmediği için Kevin'in içini dolduran saf çocuksu acı yüzündendi.

Kevin olduğu yerde çakılı kalmış, gözleri kısılmıştı. "Bunu yapmayacaksın, değil mi? İnançların uğruna ölmeyi gerçekten istemiyorsun." Ray onu nazıkçe öne doğru itti. "Git otur."

Kevin koltuğuna geri dönerken başını öne eğdi. Daha önce yaptığımız gibi kenara çekildik, ancak cesaretlendirici sözlerimiz gitmiş ve alanı sessizlik doldurmuştu.

"Çoğunuz, hissettiğinizi söyleseniz bile, bir şey hakkında hiçbir zaman bu kadar güçlü hissetmediniz. Belki çocuğunuz ya da sevdiğiniz biri hakkında hissetmiş olabilirsiniz, ama bir inanç?" Başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Tahmin et ne oldu? Diğerleri davaları uğruna ölmeye hazır. İntihar yelekleri giyiyorlar ve kendilerini havaya uçurmak için tetiği çekiyorlar. Toplumumuzdaki herkes gibi biz de onlara deliymiş gibi bakıyoruz ama aslında onlar Tanrı'nın amacına o kadar güçlü bir şekilde ki bu amaç uğruna ölmeye hazırlar." Dünya onun etrafında dönüyordu. Canlı renkler onun üzerinde dans ediyordu. "Hiç kendinizi bir şeye bu kadar adadınız mı? Bu kadar inançlı oldunuz mu? Olsaydı bunun hayatınızı nasıl değiştireceğini hayal edin. Bu öyle bir inanç ki dağları yerinden oynatır, Kızıldeniz'i ikiye böler."

Böyle bir inanca sahip biriyle hiç tanışmamıştım. Kesinlikle ben değil.

"Sizi bilmem ama ben böyle bir inanca sahip olmak isterdim. Buna o kadar ikna olmak isterdim ki, bu uğurda kendimi havaya uçurmaya hazır olurum." Kitlelerde bir hareketlenme oldu. İnsanlar ayağa kalktı, dışarı çıkmaya çalıştı. "Gittiğinizi görüyorum." Onlara seslendi. "Her biriniz. Ve sen." Kendisine kalan mirası ender görülen endokrin kanserli çocuklarla çalışan bir hayır kurumuna bağışlama sözü veren adamı işaret etti. Ardından, ayrılırken kimsenin üzerine basmamaya çalışarak birbirlerine tutunan bir grup yoga eğitmenini işaret etti. "Ve seni. Son olarak sen." Parmağı bu inzivaya katılan tek ailelerden birinin üzerinde durdu. Çocukların çoğu evde kalmıştı. "Bu mesaj herkes için değil. Eğer bunu kaldıramayacak başka biri varsa, lütfen" -iki eliyle yukarı doğru bir hareket yaptı- "kalkın. Burada kalmayın. Onları dışarı kadar takip edin." El salladı. "Gidin. Lütfen gidin. Tanrı'nın aradığı kişiler siz değilsiniz."

Şaşkın bir sessizlik içinde oturdum. Daha önce hiç insanlara gitmelerini söylememişti. Aslında terörizme göz yummadığını bilmeleri . Sadece bir noktaya parmak basıyordu, hem de iyi bir noktaya. Başka kimlerin gittiğini öğrenmek için can atmama rağmen gözlerimi ileri dikmeye zorladım kendimi. Nereye gideceklerdi ki? Otobüsler yarına kadar gelmeyecekti. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı. Bir kere buraya geldiyseniz, ayrılmanın bir yolu yoktu. Gizlilik anlaşmasını ve inziva için diğer tüm feragatnameleri imzaladığınızda bunu kabul etmiştiniz. Gerçi acil bir prosedür uygulamak zorundaydılar ama bu herkes için ne kadar rahatsız edici olurdu? Bu an uzun sürecek gibiydi.

Daha fazla insan dışarı çıktıkça sonsuza dek. Sonunda Ray dikkatini ve odağını tekrar kalan bizlere yöneltti.

"Aile, çok önemli bir şeye tanıklık ettiniz-gerçek inanç zayıflar ya da korkanlar için değildir ve korkmadığınız için size teşekkür etmek istiyorum. Sizi daha da korkutabilecek bir sorum var. Hazır mısınız?" Tüm bu kargaşadan sonra kendimizi toparlamamız ve koltuklarımıza yerleşmemiz için bize bir an verdi. "Ya dünyanın kaderi aşkımıza bağlıymış gibi yaşasaydık? Ya o kişiler biz olsaydık? Benimle kalın. Hepiniz benimle kalabilir misiniz? Uzun bir gün olduğunu biliyorum." Bir an için nefesini içine çekerek durakladı. Hepimiz onu takip ettik. "Gerçek sevgi mesajını daha önce görülmemiş bir şekilde dünyaya getirenler bizler olabilir miyiz?"

"Evet!" diye bağırdı birkaç ses. Onlara hızla başkaları da katıldı, ben de dahil. "Evet!"

"Bunu yapabilecek gücün olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet!" Ayaktaydık, tezahürat yapıyor ve damgalıyorduk, meydan okumaya hazır olanlar olduğumuz için heyecanlıydık ve akşamki testlere dayandığımız için kendimizi özel hissediyorduk.

O anın heyecanını yeniden yaşadım ve bir için çantamı yatağa atıp eşyalarımı çekmecelere geri koymayı düşündüm. İyi yaşamı, her şeyin gerçekten nasıl olması gerektiğini ve nasıl hissetmek için tasarlandığınızı tattığınızda, geriye dönmek ve hayatın ne kadar harika olabileceğini bilmiyormuş gibi davranmak imkansızdı. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde uyanıktım. Çok uzun zamandır uyuyordum ve ne kadar uyanık olursam, gördüklerimden o kadar emin olamıyordum. Yalnızca Tanrı'ya hizmet etmeye odaklanmış bir yaşam sürdürebildikleri için havarilere imreniyordum. Ray'in dün gece bahsettiği şeyi yapmaya yaklaşmanın tek yolu buydu.

Hayatlarını çok merak ediyordum ama günlük hayatlarını nasıl yaşadıkları da dahil olmak üzere müritlikle ilgili her şey özenle korunan bir sır olarak saklanıyordu. Makaleme rağmen toplumun büyük bir kısmı onları hala bir tarikat olarak görüyordu, ancak yeni müritler edinmeye ya da saflarına katmaya çalışmayan tanıdığım tek tarikat onlardı. Kimse bunun bir olasılık olduğunu ima bile etmiyordu. Bir keresinde Margo'ya bunu sormuştum ve o da "İnsanların katılmasını istemiyoruz" demişti. Sonrasında gülmüştü ama ciddiye. Sahip olduklarını paylaşmak istemediler. Bu özel bir şeydi ve onlar

Bu şekilde kalsın. Onları suçlayamazdım ama bazen kendimi akşam yemeğinde çocukların masasında oturuyormuş gibi hissediyordum.

Her inzivanın sonunda yaptığım gibi komodinin üzerine bir teşekkür notu bıraktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kilitlere inanmadıkları için anahtar yoktu. Kilitsiz kapılara alışmakta zorlanıyordum. Bu, geceleri ateşin etrafındaki arsız çıplaklıktan daha zor olmuştu. Benimle birlikte otobüslere binecek diğerleriyle buluşmak üzere ana yola çıkmadan önce ağaçları ve güzel gökyüzünü bir kez daha içime çektim.

THIRTEEN

ABBI

ŞİMDİ

Yemek masamızın altında bacaklarım titriyordu. Camille herkesi toplantı için aşağıya çağırdığından beri bu şekildeydiler ama buna toplantı dememişti. Buna bir bilgilendirme toplantısı demişti ve bir süreliğine çoğu günü onlarla bitireceğimizi söylemişti. Meredith ve babam iki yanımda oturuyorlardı ve normalde bu beni rahatlatırdı ama bu durum kendimi sıkışmış hissetmeme neden oldu. Belki de duvarları kaplayan müfettişler yüzündendi. Evimizde hayalet varmış gibiydi. Hiçbir şey söylemeden etrafta dolaşüyor, işlerini yaparken odalara girip çıkıyorlardı. İşlerinden biri de medyayı bahçemizden uzak tutmak ve evimizin etrafında oluşturdukları çembere saygı göstermekti. Bu adam hepsinden daha meşguldü, çünkü insanlar sürekli olarak sınırı aşmaya ya da başka biri gibi davranarak kapımıza ulaşmaya çalışıyordu. Herkes bizi yalnız bıraktığında mutlu olurdum.

Camille masanın başında durmuş, Dean ve diğer FBI uzmanlarından birinin diğer tarafımızdaki koltuklara yerleşmesini beklerken sabırsızlıkla parmaklarını tahtaya vuruyordu. Annemi yemekten önce Shiloh'yla dinlenmesi için üst kata göndermişti ve annemin yüzü rahatlamıştı. Nihayet oturduklarında, "Bugün davadaki ilk molamızı verdik," dedi.

Babamın eline uzandım ve ona yapıştım. Avuçları terliydi.

"Love International adlı bir kuruluşu biliyor musunuz?" diye sordu.

Babamın tepkisini görmek için arkamı döndüm. İlk tepkisi onun nasıl hissettiğine dair ipucum olacaktı, çünkü yıllar içinde benim için tarafsız bir yüz takınmakta çok başarılı olmuştu.

"Evet, kaybolduğu yıl onlar hakkında harika bir yazı yazmıştı ve onların organizasyonunun bir üyesiydi. Bu olayla bir ilgileri var mı?" Şaşkınlık yüz ifadesini çarpıttı.

Camille başını salladı. "Görünüşe göre kaybolduğundan beri onlarla birlikteymiş."

Hiçbir şey yüzündeki şaşkınlığı silemezdi. "Ne? Bu imkânsız." Başını hızla ileri geri salladı. "Nereden biliyorsun? Bunu sana o mu söyledi?"

"O yaptı." Camille'in yüz ifadesi değişmemişti.

Yıllar boyunca, onun davasıyla ilgilenen her kişiyi öğrenmiştim ve Love International listeye hiç girmemişti. Babam araştırmasında titiz davranmıştı. Onları nasıl gözden kaçırmıştı?

"Ama, ama ben ... sadece ..." Babam elimi bıraktı ve bu bilgi başını ağrıtmış gibi alnını ovuşturdu. "Onu aramamıza yardım ettiler. Ana kampta ekipler oluşturdular ve arama çalışmaları düzenlediler. Alışveriş merkezlerini ve benzin istasyonlarını el ilanlarıyla donattılar. Sanırım kampüslerinde onun için bir mum ışığı nöbeti bile düzenlediler."

Camille onun sözünü kesti. "Bu başından beri bir oyalama taktiği olabilir. Belki de amaç buydu. Herkes onları iyi adamlar olarak düşünmekle o kadar meşgul olacaktı ki, durup kötü adamlar olabileceklerini düşünemeyeceklerdi."

Babam yüzünü buruşturdu. "Anlamıyorum. Onlarla birlikte olduğunu itiraf mı etti?"

"Hemen değil, çünkü senin de farkında olduğun gibi, yaşadıkları göz önüne alındığında onunla iletişim kurmak zor." Etrafımızdaki duvarları işaret etti. "Adım atarken nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak kendini rahatlatıyor ve oturma odasında kablolar var, bu yüzden tüm sesleri anahtar ifadeler için analiz ediyoruz. Konuşurken tekrar tekrar Love International diyordu. Bir isim bulduktan sonra bir şeyleri bir araya getirmeye başlamamız uzun sürmedi. Bu kadar hızlı çalıştıkları için adamlarıma teşekkür edebilirsiniz." Onlara onaylayan bir bakış attı. "Liderlerini tanıyor musunuz?"

"Ray Fischer?" Babam sordu.

Camille başını salladı. "Ona onu tanıyıp tanımadığını sordum ve bir an için büyüü bozmuş gibi oldum. Ray ve Love International ile birlikte olduğunu doğruladı."

"Bu hiç mantıklı değil. Onu neden kaçırsınlar ki? Hepsi onu kendileri hakkında yazdığı makale yüzünden seviyordu. Kendilerini anlayan tek yabancıнын o olduğuna yemin ediyorlardı. Herkesin çok güzel

onun hakkında saylenecek Şeyler." Hâlâ inanamayarak başını salladı. "Polis kendilerinden çok onu eleŐtirenler için endişeleniyordu."

Camille kaşlarını kaldırdı. "EleŐtirmenler mi?"

"Evet," dedi babam çoŐkuyla, onlara sahip olmadıkları bilgileri verdiği için minnettar. "Makalesini editöre yazdığı öfkeli mektuplar ve kızgın ebeveynlerin ona karşı muhalefetlerini dile getirdikleri kőŐe yazıları takip etti. Bazıları onun hakkında gerçekten nefret dolu Şeyler söyledi ve polis bir Őüre onun en sert eleŐtirmenlerinden bir gruptan őüphelendi. Hatta Ray ile kendisine gelen nefret mektupları hakkında da konuştular ve o da memnuniyetle soruŐtırmaları için mektupları onlara teslim etti. Çok yardımcı oldu ..." Sesi kesildi.

"Abner adında birine ne dersiniz? Bu ismi biliyor musunuz?"

"Abner?"

Babamı hiç bu kadar şaşkın görmemiştim.

"Evet. Abner." Camille sanki babam daha önce anlamamış gibi yavaşça telaffuz etti. "Bu da tekrar tekrar ortaya çıkan bir başka isimdi. Bazen sanki doğrudan onunla konuştuğunu ve onun da kendisine cevap verdiğini sanıyor."

Bunda bir yanlıŐlık olduğunu söylemesine gerek yoktu. Anneme ne yapmışlardı? Meredith acımı hissetmiş olmalıydı çünkü beni kendine çekmek için uzandı.

Fırsatım varken atladım. "Onu nasıl götürdüler?" Cevap vermesi için ona zaman tanımadan diğer sorulara geçtim. "Onu nerede tuttular? Hiç kaçmaya çalıştı mı?"

Camille dikkatini bana çevirdi. "Henüz bunların hiçbirini bilmiyoruz, ancak size bu ipucunun araŐtırmamızı büyük ölçüde daralttığını söyleyebilirim ve önümüzdeki kırk sekiz saat içinde daha fazla yanıt almayı umuyorum. Onun davasında danışmanlık yapması için tarikatlara dahil olmuş insanları yeniden programlama konusunda uzman birini çağırdım. O-"

Babam elini kaldırdı. "Yani Love International bir tarikat mı?"

Camille sanki bize bir teŐhis koyuyormuŐ gibi, "Bir tarikat tarafından beyni yıkanmıŐ ve telkin edilmiş birinin tüm klasik belirtilerini gösteriyor," diye açıkladı.

KATE

SONRA

Scott ve ben Abbi ile en sevdiği oyunları oynadığımız güzel bir akşam geçirdik - Üzgünüm!, Chutes and Ladders ve en yeni favorisi UNO. İşimiz bittiğinde çok yorulmuştu ve ben ona kitap okurken uyuyakalmıştı. Scott ve ben de bağımsız bir film izleyip kanepeye yerleşmiştik. Cumartesi gecesiydi, bu da Scott'ın filmin yarısında kolunu omzuma atıp kanepede bana yaklaşacağı anlamına geliyordu. Sadece tek bir anlama gelecek şekilde kalçamı okşamaya başlaması uzun sürmezdi. Sonra yatak odasına geçer ve seviştikten sonra yan yana uyuyakalırdık.

Neredeyse felç edici klostrofobi bana saldırdı. Her şey etrafımda korkunç bir şey olacakmış gibi dönüyordu ama hiçbir sorun yoktu. Yine de. Bir Cumartesi gecesini daha atlatmak ve ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylersem Scott'ın yüzündeki acı dolu ifadeyi görmek zorunda kalacağımı düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu.

"İyi misin?" Scott sordu.

Ayağa fırladım. "Ben iyiyim. Sanırım sadece biraz suya ihtiyacım var. Sen bir şey ister misin?"

Uzaktan kumandayı aldı ve ben dönene kadar filmi durdurdu. "Hayır, teşekkürler."

Mutfığa doğru yürürken normal davranmaya çalıştım. Vücudum ter içindeydi ve kalbim hızla çarpıyordu. Lavaboyu açtım ve yüzüme su sıçrattım.

İşte bu kadar. Ray bundan bahsetmişti.

Yavaşça başımı kaldırdım ve yüzümü kurulamak için havluyu aldım. O da bunu hissetmişti. Onu daha yüksek bir anlam arayışına iten şey buydu. İlk buluşmamızda bu hikâyeyi benimle paylaşmıştı. Ne kadar uzun zaman önceymiş gibi görüldüğüne gülümsedim. Ben farklı bir insandım.

Dolaptan bir su bardağı aldım ve sonuna kadar doldurdum. Büyük bir yudum aldım, boğazımın kapanıyormuş gibi hissetmemesine yardımcı olacağını umuyordum. değil mi? Herkesin bahsettiği an

-Çağrı. Ani bir huzur içimi doldurdu. Işık her yerdeydi ve mutfığı hiç görmediğim kadar parlak hale getiriyordu. Suyumu tezgâhın üzerine koydum ve ellerimi göğsümde kavuşturarak dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ben buradayım. Beni kullan," diye fısıldadım.

Kendimi etrafımdaki ışığa açtım ve o da beni doldurdu.

"Kate?" Scott'ın sesi oturma odasından geliyordu. "Orada iyi misin?"

"Geliyorum! Buradayken gizlice bir kurabiye yemeye karar verdim."

Gecenin ikinci yalanı. Amerikan rüyamda yanlış olan buydu. Gerçeği söyleyemiyordum ve ruhumun gerçeği söylemeye ihtiyacı vardı. Yavaşça ayağa kalktım, Scott'a katılmak için oturma odasına dönmeden önce bilmenin ve huzurun tadını çıkardım. Televizyondan gelen sesler çok anlamsız görünüyordu. İçimde istediğim gibi dans edebileceğim bir yere gittim. Scott'ın kalçamı okşayan eli beni tekrar şimdiki zamana döndürdü. Elini tuttum ve tekrar kucağına koydum. "Özür dilerim tatlım. Bu gece başım çok ağrıyor."

FOURTEEN

MEREDITH

ŞİMDİ

Scott yatak odamızda volta atarken bana Kate'i hatırlattı. Camille gitmişti ve hepimiz gece için yatak odalarımıza yerleşmiştik. "Buna hâlâ inanamıyorum. Keşke Ray'le tanışabilseydin. Adam çok normal görünüyordu. Sana söylüyorum. Tamamen normal. Peki ya Kate? Yani, toplantılarına gitmeyi seviyordu ve her zaman o aptalca inzivalara gidiyordu, ama bu sadece Kate'di. Çabuk sıkılırdı. Yeni şeyler denemeyi severdi. Her zaman bir şeyden diğerine koştururdu ve her ne yapıyorsa o konuda aynı derecede tutkuluydu. Bunda bir terslik olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Ben bir şey söylemedim. Zaten bir cevap da istemiyordu. Söylenmeye başladığında araya girmeye çalışmışım ama beni tersledikten sonra bu fikirden hemen vazgeçmişim. Kendini yorana kadar bekleyecek ve tekrar deneyecektim. O tezgâha yaslanırken ben ana banyomuzdaki duşa girdim. Suyu açtığımda sadece yarı yarıya dinliyordum.

Bugün şimdiye kadarki en zor günlerden biriydi. En azından benim için. Kafamda sonsuz bir senaryo döngüsü vardı ve her yeni bilgi beni en başa döndürüyor, her şeyi yeniden anlamaya çalışmama neden oluyordu. Bitkin düşmüştüm ve resmen duvara toslamışım. Kafamı duş perdesinin dışına uzattım. "Sence başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Cümlesinin ortasında durdu ve yüzüne buzlu su fırlatmışım gibi irkildi. "Ne?"

"Yani, üzgünüm tatlım, seni kızdırmak istemiyorum ve gerçekten duyarsız olmak istemiyorum, ama tüm bunlara bir ara verebilir miyiz?"

Kate dramasını? Sadece birkaç dakikalığına mı? Bütün gece olması gerektiğini söylemiyorum bile."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri kısıldı. "Elbette, tatlım. Ne hakkında konuşmak istersin? Dodgers hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Scott, hadi ama. Böyle davranma. Bu geçen haftanın her anını tüketti. Biraz ara vermek ikimize de iyi gelecektir."

Banyodan çıkmadan önce alttan alta bir şeyler mırıldandı. Onu duymadığını sanıyordu ama ben her şeyi yakalamıştım. "James ölümden dönseydi böyle konuşmazdın" dedi.

Ama mesele de buydu. Durumlarımız aynı değildi. Yakın bile değildi. James hiçbir zaman benim peri masalı kocam olmamıştı, Scott öyleydi. Gerçi bunu ona hiç söylememiştim, çünkü böyle bir konuyu nasıl açarsın ki? Hey, bu arada, seni ilk kocamdan daha çok mu seviyorum? Bunu ona asla söyleyemezdim çünkü o da bana karşılık veremezdi ve ben bunu her zaman sorun etmemiştim ama şimdi ne olacaktı?

Yıkanmayı aceleyle bitirip havluyla kurulandım ve işim bittiğinde bornozuma sarındım. Scott'ın yatağa gitmiş olmasını umuyordum ama masasında oturmuş, boş gözlerle bilgisayarına bakıyordu. Kucağına kaydım ve kollarımı boynuna doladım. "Tatlım, lütfen yatağa gel ve bana kızma. Biraz dinlenmen gerekiyor. İyi bir gece uykusu sabah her şeyin daha farklı görünmesine yardımcı olacaktır."

"Hayır. Hayır, olmayacak." Yüzü acısının baskısıyla katlanmıştı. "Bu anı ve geri döndüğünde nasıl tepki vereceğimi birçok kez hayal ettim. Kendimi buna hazırladım. O hayatta ve iyi olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebileceğimden çok emindim ve fiziksel olarak da öyle, ama o aynı kişi değil, Meredith. Ya geri dönmezse?" İçini burkan hıçkırıklara boğulmadan önce sorusunu ancak bitirebilmişti.

Kollarımı ona doladım, o da bana sarıldı, omuzları sarsılıyordu. Sırtını okşadım ve fısıldadım, "Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın."

Travmatik keder temelsizdi, boşluğa serbest düşüş gibiydi. Daha önce orada bulunmadıysanız, nasıl bir his olduğunu anlayamazdınız. Scott o an geçene kadar kendini bana bağladı. Sonra çekildi ve yüzünü koluna sildi.

"Hepsi benim suçum." Bir kez daha hıçkırıklara boğuldu.

İki elimle yüzünü kavradım ve ona baktım. "Şimdi beni dinle, beni duyuyor musun? Bu yola tekrar girmeyeceğiz. Bunların hiçbirisi senin hatan değildi. Buna neden olacak hiçbir şey yapmadın ve bunu önlemek için yapabileceğin hiçbir şey yok." Yıllarını terapide çarpık sorumluluk duygusunu ayıklayarak geçirmişti. Çirkin yüzünü göstermeyeli uzun zaman olmuştu.

Ellerimi tuttu ve tekrar kucağıma koydu. "Tüm hikâyeyi bilseydin böyle demezdin."

İçim burkuldu. "Hikayenin tamamı derken neyi kastediyorsun?" diye sordum.

Kendisine her sorulduğunda o günü aynı şekilde anlatıyordu; çok mutluydu, evlilikleri harikaydı ve hayatlarını seviyorlardı. İşe gitmeden önce duşta ona veda öpücüğü vermişti ve bu onu son görüşüydü.

Kalçamı okşadı. "Boş ver. Sadece aptallık ediyorum." Ayağa kalkabilmemiz için beni kucağından indirdi. "Haklısın. Sadece çok yorgunum. Hadi yatağa gidelim."

KATE

SONRA

Tuvalet kâğıdını sepetime attım ve bizim markamız olan kâğıt havluların bulunduğu reyonu taradım. Hoparlöre çıkıp müritlik için çağrıldığımı duyurmak istedim. Noel sabahı sersem bir çocuk gibi uyanmışım ve gülümsemeyi bırakmamışım. Bu sabah Scott'la tartışmamız ve Abbi'nin tişörtü hakkındaki saçma öfke nöbeti bile beni rahatsız etmemişti.

İşte böyle bir şeydi ve tüm havariler haklıydı - bildiğin zaman biliyordun. Bu açıklanamaz bir şeydi. Ama sonra ne yapacaktım? Hemen kendime bir şey yapmak zorunda olmadığımı hatırlattım. Tanrı dün gece yaptığı gibi kendini bana göstermeye devam edecekti. Tıpkı Ray'e ve diğer herkese gösterdiği gibi. Alkışlamak istedim. Artık resmen onların bir parçasıydım. Sonuna kadar katılmışım.

Kasa kuyrukları uzundu ama umurumda değildi. Ray'i görebileceğim saat beşe kadar bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Cuma günü büyük bir teslim tarihim vardı ve kaynaklarımdan notları almak bütün günümü alacaktı.

Birlikte. Ona söylediğimde ne diyecekti? Bunu bekliyor olmalıydı. Özel olduğumu hissettiğini kaç kez söylemişti?

Leo'ya ne derdim? Öğrencilerden hiçbiri çalışmıyordu, çünkü öğrencilik sizin tam zamanlı işinizdi. Bu bir veriydi. Scott nasıl tepki verirdi? Ya Abbi? Onu düşündükçe midem sıkışıyordu. Her şey nasıl yürüyecekti? Tüm işlerinizi halletmenize yardımcı oldukları bir tür geçiş dönemi olmalıydı. İçerideki tüm sırları öğrenecektim. Kampüste hep birlikte yaşayacağımız günü iple çekiyordum.

Derin bir nefes alın. Her seferinde bir adım.

Kasiyer eşyalarımı tararken, "Bugün birileri kesinlikle mutlu görünüyor," dedi.

Ona kocaman bir gülümseme verdim. "Harika bir sabah geçirdim. Sen nasılsın?" "Şimdiye kadar çok iyiydi." O da gülümsedi.

Otoparka doğru yürürken, bu kadar endişeli ve kaygılı olduğum için kendimi uyarıyordum. İnancım neredeydi? Önemli olan kör bir sıçrama yapmaktı. Sonrasında olacak her şeyi zaten biliyor olsaydım bu bir sıçrama olmazdı. Aile kısmı işi daha da zorlaştırdı. Geceleri eve gidip onlarla uyumama izin vereceklerdi, değil mi? En azından onlar katılana kadar? Scott'ı ikna edemezsem ne yapardım? Margo, Love International'a katılmadan önce bu kavramlarla mücadele eden pek çok aile tanıdığını söylemişti. Scott eninde sonunda yola gelecektir.

Ama ya ? Yine de gider miydim?

Gerçekten nereye gidiyordum?

Kafamda sabahtan beri yaptığım tartışmalar dönüp duruyordu. Telefonu aldıktan sonra ruhum beni bir sonraki adımı atmaya zorluyordu. Dün gece uyuyamadığım için sabahın üçüne kadar oturma odasında oturduktan sonra Scott'ı uyandırmamaya dikkat ederek yatak odasına geri döndüm.

Öylece gitmeli miydim?

Gitmek mi?

Ray ona en son sorduğumda ne demişti? Çantaları bagaja attım ve sürücü koltuğuna oturdum. Sonra Matta'dan nasıl alıntı yaptığını hatırladım: "*İsa, 'Beni izleyin ve bırakın ölümler kendi ölümlerini gömsünler' dedi.*"

Donup kaldım. Anahtarlarım elimden kaydı ve koltuğa düştü. Nabzım şakaklarımda zonkluyordu. Sırtımdan aşağı ter damlıyordu. Kutsal kitap kıpırdadı

İçimde. *Yolculuk için yanıma hiçbir şey almadım; ne baston, ne çanta, ne ekmek, ne de ikinci bir pelerin.* Çantamı kolumdan kaydırdım ve yolcu koltuğuna bıraktım. Yapbozun son parçasının bu olduğunu fark ettim.

"Anladım," dedim yüksek sesle, yalnız olmama ve orada beni duyacak kimse olmamasına rağmen.

Gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Arabadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Vücudum sanki gibi enerjiyle yanıyordu. Hızlıca yürüdüm, park yerinden ilk sağa, sonra da bir sonraki sola döndüm. Heyecanımı kontrol edemedim ve koşmaya başladım. Liseden beri koşmamıştım ama sanki günlerce koşabilirmişim gibi hissediyordum. Çok geçmeden depar attım ve Love International'ın kampüsüne varana kadar durmadım. Neşeli ve nefes nefese kapıdan içeri daldım, Ray'in ofisine doğru ilerlerken kimseye merhaba deme ya da konuşma zahmetine girmedim. Ona söylemek için sabırsızlanıyordum. Çok gurur duyacaktı. Kapısına vurdum.

"İçeri gel," diye seslendi içeriden.

İçeri girdim. Masasının arkasından başını kaldırdı ve beni görünce şaşırdı.

"Kate? Bugün daha sonra buluşacağımızı sanıyordum?"

Bir daha asla ondan randevu almam gerekmeyecekti. İstersem onu her gün görebilirdim. Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. "Başardım," dedim, hâlâ nefes nefese kalmıştım. "Az önce ayrıldım. Şimdi ne yapacağım?"

FIFTEEO MEREDITH

ŞİMDİ

Çıkış danışmanı Brian O'Donnell ertesi gün geldi ve tüm öğleden sonrayı Kate ile geçirdi. Kate'le seansını bitirdikten sonra benimle, Abbi'yle ve Scott'la konuşmak istedi. Hızla tüm toplantıların yapıldığı yer haline gelen yemek odasına girdik. Mütevazı ve kısa boyluydu, benden sadece biraz daha uzundu, ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Kırklı yaşlarının başındaydı, daha kiloluydu ve odadaki sığağa rağmen omuzlarına bir hırka bağlamıştı. Ortada bir yere oturmadan önce masanın etrafında dolaştı ve herkesle tokalaştı. Ona başımı uzatmayı teklif ettim ama hemen reddetti.

Brian konuşurken gözleri odada geziniyor, konuşurken her birimizle göz teması kuruyordu. "Kate'in ortadan kaybolması dışında, eminim bu hafta hayatınızın duygusal açıdan en yoğun haftalarından biri olmuştur. Bir dakikanızı ayırıp yaşadığınız her şeyin farkına varmanızı istiyorum."

Göz ucuyla Scott'a baktım. Normalde farkındalığı ima eden her şeyden nefret ederdi ama Brian'ın her sözüne asılıyordu. "Yaşadığınız her şeyin farkına varırken, Kate'in de yaşadığı her şeyin farkına varmamız gerekiyor. Dünya onun alışık olduğundan çok daha hızlı hareket ediyor. Neredeyse zamanda ileri gitmiş gibi, bu yüzden bunun bir insan için ne kadar inanılmaz derecede kafa karıştırıcı olacağını tahmin edebilirsiniz. Bir de son on yılını çok güçlü duygular son derece karizmatik bir lidere sahip bir tarikatın içinde geçirdiğini, kendi adına düşündüğünde ya da yanlış olduğu düşünülen herhangi bir şey yaptığında cezalandırıldığını ve diğer tüm bakış açılarından izole edildiğini düşünün.

Ona farklı şeyler söyleyebilecek düşünceler."

"Bunu sana o mu söyledi?" Şok olmuş bir halde sordum. Tüm bunları ona birkaç saat içinde söylettiğine inanamıyordum ve bir hafta boyunca kimse ondan bir şey öğrenememişti. İşinde harika olmalıydı.

"Çok fazla kelimeyle değil ama benzer gerçekleri ima etmeye yetecek kadar parçayla. Ayrıca, tüm tarikatlar temelde aynıdır," dedi Brian. "Bir kez açılmaya başladığında, eminim ki onun vakası da çoğu tarikat mağdurunkine benzer bir ilerleme izleyecektir ve daha ileri gitmeden önce sizinle konuşmak istediğim birkaç şey var." Hep birlikte başımızı salladık. "Kate'e onlara ya da fikirlerine karşı herhangi bir düşmanlık duygusuyla yaklaşmamamız çok önemli. Eğer bunu yaparsak, Ray ve diğer üyelerin yıllardır onun kafasına kazıdıkları şeyi pekiştirmiş oluruz - yabancılara güvenemezsin çünkü onlar senin inançlarını ya da durumunu anlamazlar. Eğer ona düşmanmışız gibi yaklaşırsak, o zaman tek yaptığımız ona öğrettikleri her şeyi pekiştirmek olur. Eğer böyle bir şey olursa, ayrılmayı ikinci kez düşünecektir. İnanın bana, biz bunu zor yoldan öğrendik." İfadesindeki ciddiyet bana doğruyu söylediğini gösteriyordu. "Mağdurlar hikayelerini kendi zamanlarında ve kendi hızlarında anlatırlar. Eninde sonunda ortaya çıkar ama bazen çok yavaş ortaya çıkar. Bir tarikata telkin edilmiş bir kişinin programdan çıkarılması genellikle yaklaşık iki yıl sürer ve bugün gördüklerimden ve duyduklarımdan, onun davasının da benzer bir zaman çizelgesini takip edeceğini umuyorum."

"Onu nasıl götürdüler?" Scott sordu. Hepimizin bilmek için can attığı soru buydu.

"Onu kaçırmadılar. Tarikatlar genellikle insanları kaçırmaz. İnsanlar ailelerini ve hayatlarını bırakıp gönüllü olarak tarikatlara katılırlar." Yüzünü merhamet kapladı. "Özür dilerim."

Scott masadan ayağa fırladı. "İmkânı yok." Başını hızla salladı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır, ama Scott, tarikattan birinin onu kaçırmış olması pek olası değil." Ses tonunu eşit tuttu.

Scott tekrar başını salladı. "O zaman hayır, senin teorine inanmıyorum. GİGlerin normalde nasıl yürüdüğü ya da nasıl gittiği umurumda değil. Kate'in bu aileyi isteyerek terk etmiş olma ihtimali yok. Hiç yok." Abbi'nin dinlediğinden emin olmak için ona baktı ve Kate'in görüşmeden sonra misafir yatak odasına çekildiği merdivenleri işaret etti. "Şimdi oraya geri dön ve onu nasıl yakaladıklarını öğren."

Brian oturmaya devam etti. Scott'tan kendisine doğru yayılan öfkeye rağmen yüzü soğukkanlı ve sakindi. "Özür dilerim, Scott. Gerçekten öyleyim. Bunu biliyorum."

duymak zor. Her zaman öyledir ama bir noktada Kate'i sandığınız kadar iyi tanımamış olabileceğinizi kabul etmeniz gerekecek."

Brian gideli iki saatten fazla olmuştu ve Scott hâlâ Kate'in Love International'a kendi isteğiyle gittiğini söylediği için öfkeleniyordu. Evden çıkmak ve tüm bu gerginlikten uzaklaşmak için sütümün bittiğine dair bir bahane uydurmuştum. Marketteki süt ürünleri reyonunda yürürken yanağımı çiğnedim, yıllardır yapmadığım gergin bir alışkanlıktı ama herkes size bakarken endişelenmemek zordu. İnsanlar öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama alışveriş yaparken gözlerinin sırtımda delikler açtığını hissediyordum. Şimdi Scott'ın Kate kaybolduktan sonra ayak işlerini yapmak için neden kırk beş dakika uzağa gittiğini anlıyordum.

Kate'in kendi başına gitmesi onun için yıkıcı olurdu ama ilk acıyı atlattıktan sonra bu bizim için iyi bir şey olabilirdi. Onu kaçırmamış olsalardı, belki de onu almak için geri gelmelerinden ya da bize zarar vermeye çalışmalarından korkmak zorunda kalmazdık. Belki de başından beri istediği gibi gelip gidebiliyordu. Ama bu onun parçalanmış bedenini açıklamazdı. İşkence görüp görmediği konusunda herhangi bir kafa karışıklığı yoktu. Herkes bu konuda hemfikirdi. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Acele etmek istememiştim ama izleniyor olmak o kadar rahatsız ediciydi ki aceleyle sepetime süt ve yumurta attım ve kasaya yöneldim.

Gece vardiyasının gündüz vardiyasının yerini almasını umarak eve dönerken yolda oyalandım. Gündüz vardiyası bitene kadar sorular bitmedi ve daha fazla soru için enerjim kalmamıştı. Kapıdan içeri girdiğimde Scott ve Kate'i kanepede otururken görünce şaşırdım. Normalde sadece bir çantam olmasına rağmen bana yardım etmek için ayağa fırlardı ama yerinden kıpırdamadı.

"Merhaba çocuklar," dedim, sesim normalden bir oktav daha yüksekti. Belli ki bir şeylerin içine girmiştım. Kalmalı mıydım? Mutfığa mı koşmalıydım? Oturma odasının duvarlarında görünmez bir nokta varmış gibi onları aradım.

Scott boğazını temizledi. "Biz de tam konuşuyorduk." "Tamam, tamam..." İçime bir sıcaklık yayıldı.

Scott kanepenin önündeki kulüp sandalyesini işaret etti. "Sen de bunun için burada olabilirsin." Dikkatini tekrar Kate'e vermeden önce oturmamı bekledi. "Az önce bu konuşmanın sadece ikimizin arasında olduğunu söylediğimi biliyorum ama inan bana Meredith'e güvenebilirsin," dedi.

Yukarı baktı ve bana küçük bir gülümseme verdi. Ben de gülümsedim. Kablolu bir odada özel bir konuşma yapmanın imkânı yoktu ama bunu belirtecek değildim.

"Kate, bunu sana yapmaktan nefret ediyorum ama içim içimi yiyor. Kaybolduğun gün neler olduğunu bilmem gerek. Brian ve Camille senin Love International'a katılmak için kendi isteğinle ayrıldığını düşünüyorlar. Onlara bunun doğru olmasının mümkün olmadığını, başka bir açıklaması olması gerektiğini söyledim ve bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum tatlım. Bunu anlıyorum." Koltuktan kalktı ve onun önünde yere diz çöktü. Hafızamda nişan fotoğrafları bir anda canlandı. Adam yüzünde çaresizlik ifadesiyle ona bakarken onları ittim. "Ama lütfen bana o gün ne olduğunu anlat. Bir daha benimle başka bir şey hakkında konuşmak zorunda değilsin, söz veriyorum. Sadece bilmek istiyorum, seni aldılar mı yoksa öylece gittin mi?"

Sorduğu sorunun muazzamlığı odayı doldurdu. Ben de Scott gibi gerçeği öğrenmek için sabırsızlanarak sandalyemde öne doğru kaydım.

"Ben ayrıldım." Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi.

". " Şaşkınlık gözlerini doldurdu. "Neden bizi terk ettin? Neden?"

Alt dudağı titrerken kocaman gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Çok üzgünüm Scott."

Ellerini kaldırdı ve Abbi'nin yüzüne bebekken dokunduğundan emin olduğum kadar yumuşak bir şekilde dokundu. "İstediğin için mi gittin?"

", Scottie. Yaptım," dedi. Hıçkırıklar bedenini sarsıyordu.

Scott'ın gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Ona, soruyu sormadan önce olduğu gibi büyük bir sevgiyle baktı.

"Neden, Kate? Sadece nedenini bilmek istiyorum?" O da ağlıyordu. Orada olduğumu unutmuşlardı. Üzüntü üzerime çöktü.

Kate Shiloh'yu göğsüne yasladı ve çok üzüldüğünde yaptığı gibi ileri geri salladı. Hareket ederken nefesinin altından mırıldandı.

"Lütfen, Kate." Sesi küçük bir çocuk gibiydi.

"Gelmeni bekledim," dedi sonunda sesini bulduğunda. "Neden hiç gelmedin?" Sorusu bir başka hıçkırık tarafından yutuldu.

KATE

SONRA

Ray beni hızla ofisine götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı. "Hazır olduğuna emin misin?" diye sordu.

Scott'la evlenmek dışında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. "Ben hazırım."

Masasına doğru ilerledi, en alttaki çekmeceyi açtı ve aradığı şeyi bulana kadar klasörleri karıştırdı. Onu aldı ve çekmeceyi kapattı. "Burada bekle," dedi aceleyle kapıya doğru giderken. "Hemen döneceğim."

Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Bunu yaptığımı inanamıyordum. Küçüklüğümden beri yaşamadığım bir şekilde başım dönüyordu. Eğitimime ne zaman başlayacaktım? Her şey için bir sınıf olduğuna göre bir çeşit eğitim olmalıydı. Herkes için aynı mıydı? Beklerken sorular üst üste yığılıyordu. Neyse ki çok geçmeden Ray, Margo'yla birlikte geri geldi. Koşarak odaya girdi ve kollarını bana doladı.

"Senin adına çok sevindim," diye bağırdı, zıplayıp duruyordu. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yanıydı. Her zaman çok sert ve ciddiye. Kocası Will de aynı şekildeydi. Henüz otuzlu yaşlarındaydılar ama kendilerini çok daha yaşlı gibi gösteriyorlardı. Saçlarını her zaman sıkı bir topuz yapmasının bir faydası olmuyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, beni odanın içinde döndürürken onunla birlikte kıkırdadım.

"Gergin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Odaklanamayacağım kadar çok farklı duygu içimde dönüp duruyordu.

"O kadar korkmuştum ki titrememi durduramıyordum. En çok da Will'le birbirimizi tekrar gördüğümüzde neler olacağı konusunda endişeliydim, çünkü aradan neredeyse altı ay geçmişti."

Will, Love International'ın ilk öğrencisiydi. Ray'i tüm mal varlığını bırakmadan önce tanıyan birkaç öğrenciden biriydi. Ray onu Detroit'te bir ara sokakta sızmış, içki ve kusmuk kokarken bulmuştu. Birisi vücudunu bir araba gibi soymuş, onu boxerıyla bırakmıştı.

ve tişört. Ray onu kendi dairesine getirmiş ve sağlığına kavuşturmuştu. Erken ayıklık döneminde ona yol göstermişti ve o zamandan beri birlikteydiler. Margo, Will'le ayıklığının ikinci yılında tanışmıştı ama bundan daha fazlasını bilmiyordum. Müritliğim resmileştiğinde bana hikâyesinden daha fazlasını anlatacağını umuyordum.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordum. Scott'tan bu kadar uzun süre ayrı kalmayı hayal bile edemezdin. Hiç bir haftadan fazla ayrı kalmamıştık.

"Yeni aşık olmak gibiydi, ama daha da iyiydi çünkü kendimizin daha bilge versiyonlarıydık."

Margo Love International'dan önce farklı bir inanca sahipti, muhtemelen bu yüzden bu kadar uzun sürmüştü. En azından Scott Tanrı'ya inanıyordu, bu yüzden onun için hazırladıkları sürece daha açık olacaktı. Ondan yapmasını istedikleri her şeyi yerine getirecekti, değil mi? Analitik zihnim yine çılgına dönmüştü. Ruhani olana odaklanmalıyım.

Ray konuşmamızı böldü. "Heyecanlı olduğumuzu biliyorum hanımlar ama konuşacak çok zamanımız olacak. Kate'i mümkün olduğunca çabuk yerleştirmemiz gerekiyor." Kapıyı işaret etti ve biz de onu koridorda takip ettik. Koridorun sonunda sola döndük ve bir çift kapıya varmadan önce bir kez daha sola döndük. Ray bir kod girdi ve kapılar dışarıya doğru açılarak geniş bir çakıl alanı ortaya çıkardı. "Burası fazladan kamyonetlerimizi tuttuğumuz yer," dedi.

Arazi, uzak köşedeki tek bir minibüs dışında boştu. Gönüllü gezilerinde kullandıkları, pasın lastik jantlarını kemirdiği diğer eski püskü beyaz minibüsler gibi . Bu simsiyah ve penceresizdi, ürkütücü bir çocuk tacizcisi minibüsü gibiydi.

"Güzel tekerlekler," diye şaka yaptım Ray'e.

Normalde gülmesi gerekirdi ama arka kapının mandallarını kurcalarken beni görmezden geldi. Keskin bir çekiş yaptı ve kapılar uçarak açıldı. İçeriye işaret etti. "Atla," dedi bana.

Güldüm ve minibüsün önüne doğru ilerledim. Arkamdan kolumu tuttu.

"Hayır, gerçekten. ," dedi.

"Ciddi olduğunu düşünmemiştim," diye kekeledim, anında utandım. "Nerede-" Kendimi durdurdum. Kör inanç. Şu anda buna dayanarak hareket ediyordum.

Arkaya tırmandım ve Margo'nun binmesine yardım etmek için döndüm ama o gitmişti. Ray'in ifadesinden onun da bana katılmayacağını anlayabiliyordum. O da

Kapıyı kapatırken bana garip bir gülümseme verdi ve ben de cesur görünmek için elimden geleni yaptım. Arkasındaki mandal tıkladı ve içimi bir panik kapladı. Kendimi nefes almaya ve gözlerimin ışığa alışması için bir saniye vermeye zorladım. Çok uzun sürmedi ve alıştıklarında minibüsün tüm koltuklarının sökülmiş olduğunu gördüm. Uyku tulumları ve yastıklar minibüsün zeminini kaplamıştı. Ön kapılar çarparak kapandı ve saniyeler içinde kontak minibüsü canlandırdı. Hızla yere çöktüm, etrafımdaki yastıkları rahat bir şekilde düzenlemeye ve tutunacak bir şeyler bulmaya çalıştım. Minibüs ileri doğru savruldu, önce yavaş ilerledi ama hızla hızlandı, bu da eyaletler arası yola girmiş olmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Scott'ı arayan oldu mu? Bugünkü programının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü bu sabah işe gitmeden önce bunu konuşmamıştık. Tek yaptığımız o aptal kavgayı etmektir. Bana zaten kızgındı ve ne yaptığımı öğrendiğinde daha da üzülecekti. Umarım aramalarına cevap verirdi ama tanımadığı numaraları görmezden gelmek gibi korkunç bir alışkanlığı vardı. Ya öğleden sonraya kadar sesli mesajını dinlemezse? Abbi'yi anaokulundan alması için ona ihtiyacım vardı. Bu işi zamanında bitirmemin imkânı yoktu. Bu iş nasıl yürüyecekti? Yaptığım şeyin büyüklüğü beni yuttu.

Kendimi tutmam gerekiyordu. Bunu daha önce de yapmışlardı. Karmaşık bir durumu olan tek aile biz değildik. Her şeyi çözmem gerekmiyordu. Ray bana her zaman kontrolümü bırakmam ve hayatın doğal bir şekilde önümde gelişmesine izin vermem gerektiğini söylerdi. Kendimi battaniyelerin üzerine uzanmaya ve nefesime odaklanmaya zorladım. Merkezde olmazsam bunların hiçbirini yapamazdım.

Yolun gürültüsünü dinlemek beni sakinleştirdi ve çok geçmeden uykuya dalmamı sağladı. Uykuya dalmadan önce tümsekler ve dönemeçlerle sarsılarak uyanıp uyandım. Günler sürmüş gibi hissettik ama muhtemelen sadece saatlerdi. Her şey karanlıkta daha uzun süre kalmış gibiydi. Sonunda minibüs durdu. Gözlerimi açtım. Ayaklarım minibüsün yanına doğru kaydı. Kilit tıkladı ve Ray kapıyı açtı. Kör edici ışık gözlerime vurdu ve gözlerimi kısımama neden oldu. Elini uzattı ve ben de dışarıya, güneşe doğru adım attım. Uzun süre karanlıkta kaldığım için gözlerimin alışması biraz zaman aldı.

Eski bir çiftlik evinin önüne park etmiştik. Her tarafı yaprak dökmeyen büyük ağaçlarla çevriliydi. Çatı sola doğru sarkmış ve soluk sarı boyası parçalar halinde soyulmuştu. Verandaya çıkan merdivenlerden ikisi

çürümüştü. Pencereleden biri tahtayla kapatılmıştı. Etrafındaki çimler uzun ve bakımsızdı. Yabani otlar uzun zaman önce bahçedeki savaşı kazanmıştı. Ray evin arka tarafına doğru yürüdü, ben de peşinden koştum.

"Margo nerede?" Ayakta durmaya çalışarak sordum, uzun araba yolculuğu yüzünden hâlâ güçsüz ve şaşkındım.

"İşlerle ilgilenmek için geride kaldı," dedi.

Hemen evin arkasına bir çalı yığınına temizlemeye başladı. Ben de yardım etmek için harekete geçtim ve güneş gökyüzünde alçalırken sessizce yan yana çalıştık. Yığın giderek küçüldü ve eski bir asma kilitle kapatılmış iki büyük kiler kapısı ortaya çıktı. Ray cebinden anahtarlarını çıkardı ve doğru olanı bulana kadar karıştırdı. Kapıları kaldırıp açtı. Burnuma toz doldu. Beton basamaklar karanlığa açılıyordu. Ray basamakları işaret etti. Başımı eğdim ve karanlığa adım attım, aşağı inerken ayaklarımı sabitlemek için soldaki korkuluğu tuttum. Aşağıya indim ve dönüp Ray'e baktım, beni takip etmesini bekliyordum. Ama gelmedi. Orada öylece durup yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Sonra tek kelime etmeden uzandı ve kapılardan birini kapattı. Benimle gelmiyor muydu?

"Ray?" Ona seslendim. Diğer kapıyı kapattı. "Ray!" Bu kez daha yüksek sesle bağırdım ve merdivenlerin tepesine tırmanıp kapıyı ittim. Kımıldamadı. Yumrukla vurduğumla vurduğumla.

"Ne yapıyorsun?" Çığlık attım.

Hiçbir şey.

Kulaklarım sessizlikle uğuldadı. Ne oluyordu? Vücudumu bir korku dalgası . "Sakin ol," diye kendimi uyardım. "Bunların hepsi sürecin bir parçası." Korku azalmaya başlayana ve düşüncelerim yavaşlayana kadar bunu bir mantra gibi tekrarladım.

Daha önce korku egzersizleri yapmıştım. Tüm grubun önünde çıplak durmuştum. Hepimiz bunu bedenlerimize olan sağlıksız odaklanmamızdan kurtulmak için yapmıştık. Hepimiz ağlamıştık. Ben çoğunda titremiştim. Ama onu da atlatmıştım, bir sonrakini de, tıpkı bunu atlatacağım gibi. Derin bir nefes aldım, kaslarım yavaşça çözülüyordu. Arkamı döndüm ve mahzene geri döndüm.

Hiç pencere yoktu, sadece dört beton duvar vardı. Boyalar yer yer dökülmeye başlamış, alttaki tuğla sıraları ortaya çıkmıştı. Sanki biri kazarak dışarı çıkmaya çalışmış gibi parçalar oyulmuştu. Boğazımda düğümlenen soruları bir kenara itip buraya odaklandım

dikkatimi diğer köşeye verdim. Üzerine ince bir battaniye atılmış bir şilte vardı. Yastık yoktu. Kilerdeki diğer tek şey bir kovaydı. Ne için olabileceğini düşününce ürperdim. Tüm bunlar çok iğrençti. Bu kadar iğrenç olacağını tahmin etmemiştim.

Hiçbir şey hayal ettiğim gibi gitmiyordu ama zaten amaç da buydu, değil mi? Birden tek yapmak istediğim uyumak oldu. Hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Yatağa uzandım ve başımı kollarıma yasladım. Şilte o kadar inceydi ki vücudumun ağırlığı beni yere bastırıyordu. Battaniyenin küf kokusu öğürme isteği uyandırıyor; vücut kokusu ve idrar karışımı bir koku. Burayı kullanan son kişiden sonra temizlik yapmayı unutmuşlar mıydı?

Yan tarafıma kıvrıldım. Scott'la işler nasıl gitmişti? Ray ona yaptıklarımı anlattığında kızmış mıydı? Ray üyelik dışındaki ailelerin müritliğin önemini anlamalarına nasıl yardımcı oluyordu? Yaptığım şeye katılmasa bile en azından Scott bağlılık ve fedakârlığı anlıyordu. Abbi hiçbir şey anlamayacaktı ama büyüdüğünde onunla oturup her şeyi açıklayacaktım. O zaman benimle gurur duyacaktı. Başımı kollarıma yasladım, battaniyeyi yüzümden uzak tuttum ve daha fazla açık tutamayacak kadar yorgun olan gözlerimi kapattım.

Ray'in beni bu odaya koymasından bu yana ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saatler olabilirdi. Günler de olabilirdi. Bilmiyordum. Tepedeki küçük ampul her zaman yanıyordu, bu yüzden gece mi gündüz mü olduğunu anlamanın bir yolu yoktu. Loş kalıyordu. Mikrodalga fırında pişirilmiş gibi boğucu bir sıcak olması da yardımcı olmuyordu. Köşedeki kova tam da düşündüğüm şey içindi. Şimdiye kadar sadece bir kez kullanmak zorunda kalmıştım ve hiç tuvalet kağıdı yoktu. Her yer idrar gibi kokuyordu.

Midem beni kemiriyordu. Yola çıktığım sabah kahvemın yanında yediğim kruvasandan beri bir şey yiyip içmemiştim ve açlıktan ölmeyi uzun zaman önce geçmiştim. Neyse ki oruç tutmaya hazırdım. Yolculuğun bu kısmı tanıdık ve yemek yememek tuvalete gitmek zorunda kalmamayı kolaylaştıracaktı.

gerilim ve enerjiyle adımlarımı hızlandırdım ama diğer yöne dönmek zorunda kalmadan önce birkaç adımdan fazla yürüyemedim. Kapıya doğru yedi adım ve geri yedi adım. Karşıya sadece beş adım. Paniğin neredeyse beni ele geçirdiği anlar olmuştu ama şimdiye kadar zihnimi kontrol etmeyi başarmıştım.

Benden gelmeyen bir ses duyduğumda tuğla duvardan beton zemine henüz kaymıştım. Ayağa fırladım. Kapılardan mı geliyordu? İşte yine oradaydı. Kapıda birinin olduğu konusunda hiç şüphe yoktu. Tam kapılardan biri açılırken kapıya doğru fırladım ve güneş ışığına doğru daldım. Ray beni geri çekti. Merdivenlerde geriye doğru tökezledim ve kendimi duvara yaslayarak sabitledim.

"Geri çekil," diye sertçe emretti. Kolumdan tuttu ve yüzüm mahzene dönük olacak şekilde beni döndürdü. Beni tutuş şeklindeki bir şey, başka seçeneğim olmadığını anlamamı sağladı.

"Neler oluyor? Neler oluyor, Ray? Anlamıyorum." Sesim küçük bir kızken olduğu gibi çıkmıştı. Mahzene geri adım atarken ağlamamaya çalıştım. Sadece güneş ışığını istiyordum.

Beni takip etti, bakışlarını bana çevirmeden önce etrafı bir kez daha süzdü. Hemen doğruldum ve parmak uçlarımla gözlerimin altını sildim. Sinirli bir şekilde öksürdüm ve uyanık görünmeye çalıştım. Hava karanlıktı ama yine de gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Bugün günlerden ne?"

Ben sordum. "Çarşamba."

Pazartesi günü ayrılmıştım. Ona uzanmak istedim ama kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzü taş kesilmişti, vurdumduymazdı, rahatsız edici duygularımızı hiçbir şekilde teselli edilmeden hissetmemiz beklendiğinde olduğu gibi. Korkunçtu. Gözyaşlarına boğuldum, son birkaç saat içinde yaşadığım tüm duygularla dolup taşım-günleri bile bilmiyordum. Bu da işin bir parçasıydı. Beni zamana ve mekâna yönlendirecek hiçbir şey yokken nasıl topraklanmam gerekiyordu? "Lütfen bana neler olduğunu anlat," diye yalvardım.

"Tıpkı İsa gibi çölde kırk gün geçiriyorsun." "Kırk gün mü? Kimse kırk gün hakkında bir şey söylemedi. Burada mı?"

Başını salladı.

"Tek başına mı?" Sesim çok küçük çıkmıştı.

"İsa hizmetine başlamadan hemen önce tek başına çöle götürüldü ve kırk gün boyunca şeytan tarafından ayartıldı. Şeytan ona karşı elinden gelen her şeyi yaptı, ama İsa her bir saldırıya karşı koydu. Kendisine karşı yapılan tüm sınamalara dayanabileceğini Tanrı'ya kanıtlamak zorundaydı. Ve başardı da. Tanrı, hizmetlerine hazırlanan öğrencilerinden de aynı şeyi bekler."

Başımı salladım. "Bunu yapamam. Özür dilerim. Yapamam," diye ağladım. Kendimi çok başarısız hissediyordum ama bir dakika daha dayanamazdım.

"Gereken şeylere sahip değilsen anlarım." Yüzünde şefkatli bir gülümseme belirdi. "Sorun değil Kate. Tanrı seni tüm çocuklarını sevdiği gibi seviyor. Bunu hiçbir şey değiştiremez." Arkasındaki merdiveni işaret etti. "O merdivenlerin tepesinde iki kapı var ve ardına kadar açık. Bu noktada kaç kişinin geri döndüğünü biliyor musun?"

"Gerçekten mi?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kırıştırdı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Elbette." Etrafımızı saran tuğla duvarları işaret etti. "Bu kendimin oldukça ham bir aynası." Güldü ve kahkahasının sesi içimi burkan gerilimin bir kısmını yok etti. "Seni gerçekten bizden biri sanmıştım." Öne doğru eğildi ve yanaklarımdaki keçeleşmiş saçları soyup kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Dokunuşuyla eridim, sanki ana rahmindeymişim gibi. "Seni her zaman savaşçı bir ruha sahip olarak gördüm. Bu konularda genellikle yanılmam."

"Ben bir savaşçıyım," dedim, anında hakarete uğramıştım. Elini yüzümden uzaklaştırdım. Az önce ne yaptığımı bilmiyor muydu? Yaşadığım onca şeyi? Kocamdan ve kızımдан uzaklaşmıştım. İkisinden de bir seferde birkaç günden fazla ayrı kalmamıştım ve ikisini de terk etmişim çünkü her şeyi göze almıştım. Ne olursa olsun. Ve onları vücudumun bir parçasıymış gibi seviyordum. Eğer bu bir savaşçı olmak değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"O zaman bir de senden duyayım," dedi. Göğüs göğüse durana kadar bana doğru bir adım attı.

"Ben bir savaşçıyım."

"Daha yüksek sesle."

"Ben bir savaşçıyım!"

"Seni duymak istiyorum. Bu yeterince yüksek değil."

"BEN BİR SAVAŞÇIYIM!" Boğazımı kesene kadar çığlık attım.

Beni yakaladı ve etrafımda döndürdü. "İşte bundan bahsediyorum. -Atılım." O durduğunda baş dönmesi duvarları hareket ettirdi. "Seni bağlayan zincirler şimdi serbest bırakılıyor. Şu anda, tam şu anda. Bunu senin de hissettiğini biliyorum. Orayı terk etmen beni çok üzüyor." Gözlerini dikti

gözlerimin içine baktı. "Gittiğinde, bu anı bir daha asla yaşayamayacaksın. O an gitti."

Boğazımdaki dehşeti yuttum ve bakışlarımı kırmayı reddettim. "Fikrimi değiştirdim. Kalacağım."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Sırt uzandı ve bana bir kese kağıdı uzattı. İki şişe suyu yere fırlattı. "Tanrı'yla gerçek anlamda tanıştığın yer."

SIXTEEO

ABBI

ŞİMDİ

On yaşımdan beri bu kadar erken yatmamıştım ama aşağıda işler o kadar garipti ki annem Shiloh'yu yatırması gerektiğini söyler söylemez hepimiz bitkin numarası yapıp ayağa fırlamış ve onu yukarı kadar takip etmiştik. Şöminenin üzerinde bir video kamera varken ve dedektifler evden getirdikleri yemekleri ısıtarak mutfağınızda dolaşırken oturma odanızda rahatlamak imkansızdı.

Hiçbirimiz uyumuyorduk. Babamın ve Meredith'in sessiz fısıltıları odama taşınıyor ve Shiloh'nun çığlıkları evin her yerinde yankılanıyordu. Bütün gün uyuyor ve geceleri sanki dünyaya ters gelmiş gibi uyanık kalıyordu, bu da annemin yine gecenin büyük bir bölümünde uyanık kalacağı anlamına geliyordu. Gözlerinin altındaki torbalar iyileşmek yerine daha da kötüleşiyordu. Hiç uyumadan tüm bunları nasıl atlatacaktı?

Telefonumda geziniyor, sosyal medyada herkesin hakkımızda neler söylediğini takip ediyordum. Fotoğraflarımız her yerdeydi. Annem kaybolduğunda çekilmiş olanlarla bir sorunum yoktu, çünkü onları yüzlerce kez görmüştüm, bu yüzden onlara alışmıştım ve ayrıca sevimliydiler. Anneme saldıran kişinin gönlünü almak için en sevimli fotoğraflarımı seçmişlerdi ama şimdiki fotoğraflarımdan nefret ediyordum. Geçen seneki okul fotoğraflarımdı ve berbat görünüyordum. Yine de bu konuda şey söyleyemezdim, çünkü medyaya dikkat etmemem gerekiyordu. Hızlı bir tarama bana hiçbir şeyin değişmediğini ve herkesin hâlâ aynı şeyi söylediğini gösterdi: Babamın bu işle bir ilgisi vardı. Her zaman söyledikleri .

Shiloh bir kez daha feryat etti ve ben de telefonumu komodinin üzerine koydum. Zavallı annem. Ona yardım etmeliydim. Bebekle pek bir şey yapamazdım ama en azından yalnız kalmak zorunda kalmazdı. Gecenin bir yarısı tek başıma ayakta olmaktan nefret ederdim, çünkü çok yalnızdım. Uykusuzluktan en çok nefret ettiğim şey buydu. O da aynı şekilde miydi? Onun hakkında bilmek istediğim çok şey vardı. Bu kadar korkmayı bırakmalıydim. Kalkıp parmak uçlarımda onun yatak odasına gitmeden önce kendime son bir moral konuşması yaptım.

Kapıyı sessizce çaldım. Annem diğer kolundaki Shiloh'yu sallarken kapıyı kırdı.

"Çok özür dilerim. Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Sorun değil," dedim ona gülümseyerek. "Beni uyandırmadın. Uyumak için hâlâ biraz erken."

Kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gelir misin?" Sesi endişeyle titriyordu.

"Yani, eğer senin için de uygunsa. Seni rahatsız etmek istemem."

"Sorun yok," dedi. Odasına girdiğimizde gözleri kısılmıştı. Yatağa hâlâ dokunulmamıştı. Yatağın ucuna oturdum ve yanıma oturmasını bekledim ama kapıyı arkamızdan kapattı ve küçük odanın ortasında durdu, kucağında Shiloh ile ileri geri sallanıyordu. Anneme hayranlıkla bakarken gözleri tamamen açık ve tetikleydi.

"Hâlâ yerde mi uyuyorsun?" diye sordum.

Başını salladı.

Günün büyük bölümünü sorularla geçirmişken ona soru sormaktan nefret ediyordum ama onun hakkında bilmek istediğim çok şey vardı. Yorganın üzerindeki gevşek iplerden biriyle oynadım, parmağımın etrafında döndürdüm. "Nedenini sorabilir miyim? İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin. Yani, muhtemelen herkesin sana soru sormasından bıktığını biliyorum."

"Biz yatakta uyumayız," dedi açık yüreklilikle.

"Nasıl olur?" Ahşap bir zeminde uyumayı hayal bile edemezdim. Kalın kamp uyku tulumlarımızla bile yerde uyumaktan nefret ederdim.

Ürkütücü bir robot sesiyle, "Eti öldürmeliyiz," dedi.

Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Yatak hakkında daha fazla soru sormak istemedim. Odaya baktım, Meredith ve babamın bir sonraki ev tadilatı projelerinde ele alacaklarına yemin ettikleri duvarların kirli kahve rengini gözümün önüne getirdim. "En sevdiğin renk hangisi?" diye sordum.

"Renk?" diye sordu, sanki onu şaşırtmışım gibi ve elini ağzına götürmeden önce küçük bir kıkırdama çıkardı. Belki onların da gülmesine izin verilmiyordu. "Kırmızı," dedi sonunda. "Kırmızı." Sanki kendini rahatlatmak için ikinci kez söylemesi gerekiyormuş gibiydi.

"Benimki de," dedim. İçten içe onun da böyle söyleyeceğini umuyordum. Yanımdaki yeri okşadım. "Otur."

Başını salladı ve diğer yöne döndü, böylece artık yüzünü göremiyordum.

"Alt kattaki kanepelerde oturuyorsun. Ne fark eder ki?" Sesimi mümkün olduğunca yargılayıcı olmayan bir tonda tuttum. "Gerçekten bilmek istiyorum ki anlayabileyim. Seni tanımak istiyorum anne." Ona ilk kez *anne* diyordum ve bu kelime aramızda asılı kalmıştı.

Arkasını döndü, gözleri ıslaktı. "Benden nefret ediyor olmalısın." Konuşurken sesi titriyordu.

"Senden asla nefret edemem. Sen benim annemsin."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ve sen de benim diğer kızımsın."

Yatakta uyumayı unutmaya çalıştığı gibi beni de unutmuş muydu? Yoksa onun da bir parçası beni hep hissetmiş miydi, benim onu bunca yıldır hissettiğim gibi, hiç gitmeyen bir izlenim gibi, tanımlanamayan bir ihtiyaç için donuk bir sızı gibi. Hissetmiş miydi? Sorsam ne derdi? Evet diyecekti, ama ya gözlerindeki yalanı görürsem? Sessiz kaldım.

"Kız kardeşini kucağına almak ister misin?" diye sordu endişeyle. "Gerçekten mi?" Bebek konusunda bana güvendiğine inanamıyordum.

Tekrar gülümsedi. Bir konuşmada hiç iki kez gülümsememişti ve şimdiye kadar sadece biraz ağlamıştı. Bu gece destansı bir geceydi. Annem Shiloh'yu kollarıma bıraktı ve o da hemen göğsüme sokuldu. "Aman Tanrım, o çok küçük." Shiloh sesimi duyunca minik bir ciyıklama sesi çıkardı ve kalbim göğsümde eridi.

Hep bir kardeşim olsun istemiştim. Thad ve Caleb sayılmazdı, çünkü tanıştığımızda neredeyse yetişkin olmuşlardı. Evde benimle birlikte birini istiyordum. Babamın sorumluluğunu yardımcı olabilecek başka bir çocuk. Bazen tek çocuk olmak, tüm beklentiler sizin üzerinize yüklendiğinde zor oluyordu. Spot ışıklarını başka biriyle paylaşmayı umursamazdım.

"Neden ?" Yatağa doğru başımı salladım. Gözlerinden özlemin geçtiğini gördüm, sonra çabucak o soğukkanlı haline döndü.

Çoğu zaman giydiği ifade. "Uzan ve bütün gece yatakta uyu demiyorum. Sadece yanımıza gel."

Bir an için teklifimi düşündü. Sanki ona bir tür savunma pazarlığı teklif etmişim gibi bunu düşünmek zorunda kalması hiç mantıklı değildi ama yataktayken başına kötü bir şey gelmiş olmalıydı ya da yatak kullanırsa başına kötü şey geleceğini söylemişlerdi. Her iki durumda da, sonunda benim ve Shiloh'un yanına oturduğunda kendimle gurur duymaktan kendimi alamadım. Daha oturur oturmaz Shiloh kıpırdandı ve ağlamaya başladı.

"acıkmış," dedi annem.

Bebeği ona geri verdim. Gömleğini kaldırdı ve Shiloh hemen onun göğsüne yerleşti. Önümde emzirmesi konusunda daha iyiye gidiyordum ama yine de bunu yaparken nereye bakacağımı bilemiyordum. Ona mı bakmam gerekiyordu? Ondan uzağa mı? Bebeğe mi? Gençken bir anneye ihtiyaç duymanızın nedenlerinden biri de buydu. Size bu tür şeyleri öğretecek birine.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Bu mu?" Shiloh'ya baktı. Başımı salladım. "Hiç de değil." Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde oturduk. "Emzirmeyi çok severdin."

Yutkundum. Her şey çok yoğundu. Bir yanım kendimi toparlayıp nefes alabilmek için odama koşmak istiyordu ama diğer yanım olduğum yere yapışmış, hareket edemiyordu. Bu gerçekten oluyordu. Annemle bir odadaydım ve bana küçüklüğümle ilgili hikâyeler anlatıyordu. Gözyaşlarımı yuttum, ağlarsam konuşmayı keseceğinden ya da kendi kendine hıçkırmaya başlayacağından korkuyordum.

"Sen en iyi bebektin. Her zaman hoşnuttun. Neredeyse hiç ağlamazdın, ağladığında da sadece senin için daha da üzülmemen neden olan küçük sızlanmalar olurdu." Konuşurken Shiloh'ya baktı ama acaba konuşurken benim yüzümü mü hatırlıyordu? O zaman da aynı saf sevgi ve memnuniyet ifadesini mi taşımıştım? Gözyaşlarına boğuldum. Diğer kolunu bana doladı. "Oh, oh, özür dilerim. Çok özür dilerim. Seni incitmek istememiştin," diye kekeleydi endişeyle.

Başımı salladım, konuşamayacak kadar duygusaldım. Beni daha da yakına çekti ve yanına yerleştim, o Shiloh'yu emzirirken başımı omzuna yasladım. Buraya daha önce de gelmişim. Bu nokta tanıdıktı. Sonsuza kadar burada kalabilirdim.

KATE

SONRA

"Sarıl bana," diye hıçkırdım, Ray aşağı indiğinde kendimi ona attım, dokunuşu için çaresizdim, insan teması için can atıyordum. İnsan dokunuşundan duyduğum açlık, açlıktan daha kötüydü. Kollarını uzattı ve beni geri çekti. "Lütfen Ray, hayır, lütfen bu sefer olmaz."

Son ziyaretimde çok nazikti. Bana sünger banyosu yaptırmıştı ve muhteşemdi. Ama o zamandan bu yana uzun zaman geçmişti. Beni hiç bırakmadığı kadar uzun. Sanki ona korkunç bir şey olmuş ve burada olduğumu kimseye söylememiş, bu yüzden de boğucu bir yalnızlık içinde ölecekmişim gibi paniğe kapılmıştım. Endişeden neredeyse çıldıracaktım.

"Şeytan İsa'yı en son ziyaret ettiğinde ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Hikayeyi ezbere biliyordum. Ray'e bana okuyacak bir şeyler getirmesi için yalvarmıştım çünkü panik ataktan daha kötü olan tek şey, kapalı bir alanda hiçbir etkileşim olmadan kalmanın zihnimi uyuşturan sıkıcılığıydı. Bana bir İncil vermişti ve bulduğum ilk şey İsa'nın ayartılmasıydı. Hikâye, tıpkı onun söylediği gibi, siyah beyaz bir şekilde oradaydı. "İsa'yı bir dağın tepesine çıkarır ve ona aşağıdaki tüm toprakları gösterir. Eğer eğilip kendisine taparsa dünyadaki bütün ruhları ona vereceğini vaat eder. İsa bunu reddeder ve şeytan sonunda oradan ayrılır."

Ray sırtıttı. Benden memnun olmasına bayılırdım.

"Bu kadar mı? Yaklaştım mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Heyecandan içim sığmıyordu.

"İsa gibi siz de dünyayı kınadınız. Aynı şekilde, dünyevi iştah ve arzularınızı da dizginlediniz. Geriye kalan tek şey nefsini öldürerek şeytanı kınamak." Ayağa kalkmamı emretmeden önce soğukkanlılığımı toplamam için bana bir saniye verdi. Yavaşça ayağa kalktım.

"Kıyafetlerini çıkar," dedi.

Kıyafetlerim, hayatımı terk ettiğim gün giydiklerimin aynısıydı. O kadar çok kilo vermişim ki kot pantolonum sallanıyordu, bel bandı onları yukarıda tutmak için kıvrılmıştı. İçimden çıkardım ve kenara fırlattım. Bir süredir tişörtümü giymediğim için spor sütyenim ve iç çamaşırımla duruyordum.

uzun bir süre. Şeritler halinde yırtmıştım, birini saçımı tutmak için, diğerlerini de temizlik bezi olarak kullanıyordum. Küçük alanımı temizlemek günlerime düzen veriyordu. Vücudumu her gün aynı bezle silmek anlamsızdı ama bana hâlâ bir insan olduğumu hissettiriyordu.

"Hepsini." Sesi tehditle doluydu.

Benden ne yapmamı istediğini biliyordum ama kollarımı hareket ettiremiyordum. Vücudum dondu kaldı. Hareket etmesini istedim ama reddetti. Kemerinin bacağıma çarpması beni tekrar bedenime döndürdü. İç çamaşırımı el yordamıyla dizlerime kadar indirdim. Bu utanç asla daha kolay olmadı.

"Arkanı dön."

Ondan uzaklaştım, yüzümü tuğlaya döndüm. Utanç yanaklarımı yaktı. İsa'nın Gethsemane bahçesinde neden kan ağladığını anladım.

"Tanrı, bedeninin kötü işlerini öldürmemiz gerektiğini söylüyor." Kemerini çıplak tenime çarparak beni sıçrattı. "Rab'bi tanıyanlar tüm kötülüklerden vazgeçsinler."

Bir tokat daha. Ve bir tane daha. Her biri bir öncekinden daha sertti. Ağlamamak için yanağımın içini ısırardım.

"Günahın bedeninizi terk ettiğini hissediyor musunuz?"

Kelimelerimin üzerinde tökezledim, acı beni aptallaştırdı. Bir sonraki darbe beni neredeyse yere seriyordu. "Ben Tanrı'ya aidim, bu yüzden ..."

Gitmişti. Hatırlayamadım. Nereye gitmişti? "Kelime ne diyor?"

Beni tekrar tokatlamadan önce cevap vermem için bana zar zor bir şans verdi. Midem boğazıma düğümlendi. Birden hatırladım. "Ben Tanrı'ya aidim, o yüzden beni çarmıha gerin," diye ağzımdan kaçırdım.

Üzerime saldı. Kaç tane vurduğunu unuttum. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Sırtım acı içinde çılgılık attı. Çılgılıklarımın sesini tanıyamadım.

"Lütfen, lütfen," diye tekrar tekrar yalvardım. Sanki beni duymuyordu ya da duysa bile sözlerim hiçbir şey ifade etmiyordu. Dizlerim büküldü ve her şey kararmadan önce yere yığıldım.

SEVE0TEE0

MEREDITH

ŞİMDİ

"Peki mahzende ne kadar kaldın?" Kate ayrıldığı gün ve sonraki günlerde başına gelenleri anlatmayı bitirdikten sonra Brian sordu. Dün gece Kate'le konuştuktan sonra Dean'i aramıştık ve o da ekipteki herkesin saat sekizde Kate'in açıklamalarını dinlemek üzere burada olması için gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Oturma odasında Kate'le birlikte sadece Brian ve Camille vardı. Geri kalanımız Dean'in yemek odasına kurduğu monitörlerden röportajı izliyorduk. İnsanlar gelmeye başladığında Abbi uyuyordu ve Scott'a onu uyandırması gerektiğini söylemiştim ama gecenin çoğunu Kate'le geçirdiği için uyumasına izin vermemizde ısrar etmişti.

Kate, Shiloh'nun parmaklarıyla oynarken, "Kırk gün kırk gece, tıpkı İsa gibi," dedi. Onun mahzenle ilgili açıklamalarını dinlemek için her şeyimi vermiştim. Bir an için yüzünde, Ray dışında hiçbir insanla temas kurmadan o kadar uzun süre hayatta kalabilmiş olmanın gururunu sezdiğimi sandım ama o kadar çabuk kayboldu ki, onu gördüğümde bile şüphelendim.

"Katolik okulu günlerimden bu yana uzun zaman geçtiği için hafızamı tazeleyin - İsa'nın çölde tam olarak ne işi vardı?" Brian sordu.

"İsa tımar edilip hizmetine hazırlanırken çöle götürüldü ve orada kırk gün kırk gece boyunca şeytan tarafından ayartıldı." Ne zaman kutsal kitaptan ya da teolojileriyle ilgili başka bir şeyden alıntı yapsa sesi değişiyordu. "Onun deneyimi aslında benimkinden çok daha kötüydü. Şeytan peşini bırakmıyordu."

Love International hakkında konuşmasını izlemek bu kadar rahatsız edici olmasaydı büyüleyici olurdu. Konuşması zar zor anlaşılıyordu ama

Konuşma Love International'ı tartışmaya kayınca, açık sözlü ve iyi konuşan bir birey haline geldi. Hiç psikoloji eğitimi almamıştım ama beyninin yıkandığını ve propagandalarıyla telkin edildiğini görmek için ruh sağlığı alanında bir geçmişe sahip olmam gerekmiyordu. Belli ki yönlendirilmişti. Belirli tetikleyici kelimelere yanıt vermek üzere eğitilmiş bir otomat gibiydi.

Görüşme sırasında Kate'i izlediğim kadar Camille'i de izledim. Sessiz kalarak Brian'ın tüm soruları sormasına izin verdi ama gözleri lazer gibi Kate'e odaklanmıştı. Kafasının içine girmeyi ve tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü görmeyi çok isterdim.

"Şeytan seni takip etmekte acımasız mıydı?" Brian sordu. Kız başını salladı.

"Korkunç bir şey olmalı." Brian'ın gözlerindeki endişe gerçek miydi, yoksa sadece onu konuşturmaya mı çalışıyordu? Anlayamadım. "Bunu atlatmak için ne yaptın?"

"Okudum."

"Ne okudun?"

"İncil. Abbi'ye okudum. Bunun yardımı oldu." "Başka bir şey yaptın mı?"

Cevap vermeden önce bir dakika bekledi, ya düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu ya da bize söylemesi gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu. "Kendimi bir yerlere koydum," dedi sonunda.

Brian ilgilenmiş görünüyordu. "Sen mi yaptın? Bu ne anlama geliyor?"

Gözleri doldu ve bir an için neredeyse yıkılacaktı ama kendini topladı. "Kendi dışımda çok seyahat ettim."

"Kendi dışına çıktığında nereye gittin?" Brian sanki bedeninizi terk edip şehirde küçük gezintiler yapabileceğinize inanmak normalmiş gibi sordu. Görüşmenin bitmesi için sabırsızlanıyordum. Tüylerim diken diken oluyordu.

Durakladı. "Ev."

"Peki evde ne yaptınız?"

Bakışları üst kata kaydı. "Onları uyurken izledim." Sanki şimdi onları izliyormuş gibi gülümsedi ya da belki de anının etkisiydi. "Scott değil. Abbi uyudu. O yürüdü. Kilometrelerini saydım." Scott bir kahkaha patlattı. Kate onu diğer odadan duyunca küçük bir kıkırdama .

Bana uykusuzluğunun Kate gittikten sonra başladığını söylemişti, ama bu doğru olamazdı, çünkü Kate onun uyuyamadığını, volta attığını başka nasıl bilebilirdi ki?

Stresten mi uyuyor? Neden bu konuda yalan söylesin ki?

"Çölden çıkarıldıktan sonra meleklerin ona nasıl baktığı hakkında bir şey yazmıyor mu?" Brian sordu.

"Öyle."

"Dışarı çıktığında melekler sana eşlik etti mi?" "Beni karşıladılar."

"Melekler diğer öğrenciler mi oluyor?"

Kadın başını salladı.

"Senin için ne tür bir tören düzenlediler?" diye sordu. Onu konuşturmanın bir yolu olarak sorular arasında zaman geçmesine asla izin vermedi.

"Eve hoş geldin hediyesi," dedi.

"Eve hoş geldin... hmm." Abbi, Scott ve Kate'in şöminenin üzerindeki çerçeveli resmine bakarak abartılı bir hareketle odaya göz gezdirdi. "Ama ben buranın senin evin olduğunu sanıyordum?"

Scott köşedeki masasında oturmuş, iş yerindeki e-postalarına yetismeye çalışıyordu. Bu durumdan şikâyetçi olmamasına rağmen işlerin üstesinden gelmekte zorlanıyordu. Amirleri durumumuz hakkında tamamen anlayışlıydı ve ona ihtiyaç duyduğu sürece evden çalışmasını söylediler, ancak ticari satışlar yatak odamızdaki masadan kolayca yapılabilecek bir iş değildi.

Konuşurken bir yandan da yazıyordu. "Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum, kendimi orada hayal ediyorum ve bir hücreye atılmanın ve o kadar uzun süre tamamen tecrit altında tutulmanın nasıl bir şey olduğunu aklım almıyor. Mahkumlar tecrit odalarında tutulduklarında çıldırırlar ve bu adamlar azılı suçlular. Kate pısrık biri değil ama o koşullarda hayatta kalabileceğini düşünebileceğiniz biri de değil."

"Abbi'ye neler olduğunu ne zaman anlatacaksın?" diye sordum. Saat onu geçene kadar uyumuştı ve Kate'in görüşmesi o sırada çoktan bitmişti. Camille öğleden sonrayı Kate'le geçirmişti, dolayısıyla Scott'ın Abbi'ye dün gecedan beri kaçırdığı ayrıntıları anlatmak için bolca zamanı vardı ama anlatmamıştı. Onun yerine Dean'le dünkü videoların üzerinden geçerek saatler geçirmişti.

Alnını kırıştırdı. "Olan her şeyi biliyor."

Ona söylemekten kaçınıyor muydu? Nasıl olsa bir sonraki bilgilendirme toplantımızda öğrenecekti, o zaman ne anlamı vardı ki? Bunu yapmanın bir yolu yoktu.

Onu acıdan korumak için.

Elimi onun elinin üzerine koyarak yazmayı bırakıp dikkatini bana vermesini sağladım. "Bunun zor olacağını biliyorduk ama ona söylemeyerek sadece kaçınılmaz olanı uzatıyorsun. Bunu bir grup katı FBI ajanı yerine senden duymayı tercih eder. Ayrıca, bunu onun için daha anlamlı olacak bir şekilde çerçeveleyebilir ve darbeyi hafifletmeye yardımcı olabilirsiniz."

"Meredith, hadi ama, Kate'in bugün orada nasıl olduğunu gördün. Love International'a katılmasıyla ilgili hiçbir şey gönüllü değildi. O adam oradayken onun beynini tamamen yıkadı." İnançsızlık ve şaşkınlık içinde başını salladı. "İşin çılgınca yanı, Kate'in haberi bile olmadan onunla nasıl oynadığı ve kafasına nasıl girdiği."

Brian bu sabah kahve molalarımızdan birinde benzer bir şey söylemişti. Eğer birinin beynini yıkamak istiyorsanız, onu kendinize çekmek için özel olarak tasarlanmış bir dil ve zihin kontrol hileleri kullanırsınız demişti. Uygulamalar sözde Tanrı'nın amaç ve iradesine dayandırıldığında insanların zaman içinde hiçbir şansı olmadığına yemin etmişti.

"Ona kaç kez gülümsemesinden hoşlandığını söylediğini duydun mu? Bunun onu memnun etmek için daha çok çalışmasını sağlayacağını biliyordu." Gözleri alev alev yanıyordu. "Onu çok iyi tanıyordu, ruhunun derinliklerine kadar. Onu bu şekilde kölesi haline getirdi. Onun için bir şey olduğunu bir düşün. Karanlık bir alanda yapayalnızsın ve dış dünyayla tek bağlantın o oluyor. Tanrım, yiyecek ve su için ona bağlı; tüm hayatta kalması ona bağlı. Bu dahice. Başka hiçbir şekilde mümkün olmayacak bir şekilde onu ona bağlıyor."

"Scott, asıl soruma geri dönebilir miyiz?" Onu durdurmasaydım sonsuza kadar devam edecekti.

"Ben de bundan bahsediyorum tatlım. Asıl soruna gelelim. Abbi'ye annesinin bizi terk ettiğini söylemek çok karmaşık ve dolambaçlı. O kadar basit değil." Bana dikkatle baktı.

Abbi'ye söyleyene kadar gerçek olmayacakmış gibi bundan kaçınıyordu, bu yüzden mümkün olduğunca erteliyordu. Ama bu bile davranışını açıklamıyordu. Endişe düşüncelerime sızdı. Dün gece hikâyenin tamamını bilmediğime dair o tuhaf yorumu yapmıştı - yorgun olduğu için yapmış gibi gülüp geçse de yine de söylemişti - ve şimdi de bu.

"Seni seviyorum Scott ve bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum." Ben stresten bitap düşmüştüm ve benimki onunkinin yanında soluk kalıyordu.

"Demek istediğim, Abbi'yi bilgilendirmeden önce daha fazla zaman kaybetmemeniz gerektiğini düşünüyorum."

Elini benimkinden çekti ve klavyeyi bir kenara itti. "Bu konuda daha fazla tartışmak istemiyorum. Bu senin vereceğin bir karar değil." Sözleri canımı yaktı. Elini yanağıma götürdüm, sanki fiziksel bir iz bırakmışlardı. Aynı takımda olmamız gerekiyordu. "Ben aşağı inip kendime yiyecek bir şeyler alacağım." Yatak odasından çıkıp mutfığa gitmeden önce cevap vermemi beklemedi.

Bu konuşmadan kaçmasına izin vermeyecektim. Birinin durumumuz hakkında mantıklı düşünmesi gerekiyordu ve o çok duygusal olduğu için bunu yapacak kişi ben olmalıydım. Hemen onu aşağıya kadar takip ettim.

SEKİZEER0

ABBI

ŞİMDİ

Meredith babama, "Bence ona hemen şimdi söylemelisin," dediği sırada köşeyi dönüp mutfağa koştum. O-" Beni görür görmez durdu.

"Bana neyi anlatacaksın?" Benden bahsettikleri belli olduğu için sordum.

İkisi de dondu kaldı. Yukarıda ödevimi yapıyor olmam gerekiyordu,

Ama matematik kitabımı masanın üzerinde unutmuştum ve onsuz bitiremezdim. Birbirlerine döndüler, evli çiftlerin yaptığı gibi gözleriyle iletişim kurmaya çalışıyorlardı ama onlara hikâyelerini doğru anlatma şansı vermeyecektim. "Bana neyi anlatacaksın?" Tekrar sordum, bu sefer daha doğrudan ve güçlü bir şekilde. Bir şey yakalamıştım ve onlar bana anlatana kadar gitmeyecektim.

"Annen hâlâ dinleniyor mu?" Babam sordu.

Başımı salladım. Akşam yemeğinden beri yatıyordu. Öğleden sonra Camille'le yaptığı seanstan sonra korkunç baş ağrılarından birini çekmişti. Bu seanslar onu diğerlerinden daha çok yıpratmıştı. Ben de Camille tarafından sorgulanmak istemezdim. Söylediği her şey sana kızgınmış gibi geliyordu.

"Muhtemelen bahsettiğimiz o konuşmayı yapmak için harika bir zaman." Meredith babasına baktı, aralarında gizli bir anlam vardı. Adam ona ters ters baktı.

"Oturmak ister misin?" Babam bana sordu. Matematik kitabımın tıpkı bıraktığım gibi açık bir şekilde durduğu masayı işaret etti.

"Ne? Söyle bana, neler oluyor?" Babam beni hiç oturtmazdı. Gerçekten kötü bir haber olmalı. Neden insanlar kötü haberler için seni hep oturtmak zorunda kalırlardı? Ayakta kaldım.

Meredith rahat görünmeye çalışsa da gülümsemesinin arkasından endişesi belli oluyordu. Babamın öfkesi yüzeyin altında kaynıyordu, sanki sadece ben odada olduğum için kendini tutuyordu. Meredith'e her baktığında şakakları zonkluyordu. Onu çok zorlayana kadar oyuncak bir ayıydı.

Birkaç vuruş daha geçtikten sonra babam nihayet, "Annen," dedi. Başımı salladım. Belli ki öyle. Daha fazlasını söylemesini bekledim ama sessiz kaldı. Meredith başını yana eğdi. "Scott?" diye sordu.

"Neden bahsediyor baba?" Midemde bir endişe yumağı oluştu.

"Sana bu konuda emin olmadığımı söylemiştim." Sesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Meredith elini onun sırtına koydu ve sanki onu yaklaştırmak konuşmasını kolaylaştıracakmış gibi bana doğru itti. "Annen Target'ın otoparkından alınmadı..."

Devam etmesini bekledim ama etmedi. "Onu nereden aldılar?" diye sordum.

"Target'tan ayrıldı." Alnından ter damlıyordu.

"Az önce onu Target'tan almadıklarını söyledin." Meredith'e gizlice bir göz attım. İyi görünüyordu. Babam yine bir tür şoka mı girmişti? Bu beni korkutmaya başlamıştı.

Korkumu hissetti ve hemen konuştu. "Annen Love International'ın bir öğrencisi olmak istedi, bu yüzden onlara katılmak için her şeyi arabasında bıraktı ve kampüslerine yürüdü. Oraya vardığında, kendisini bir minibüse bindirmelerini kabul etti."

"Bekle? Ne? Yavaşla biraz." Beynimin algılayamayacağı kadar hızlı konuşuyordu. Annem gitti mi? Anlatmaya çalıştığı şey bu muydu?

"Annen Love International'a kendi istediği için katıldı. Gönüllüydü," dedi Meredith. "Kimse onu kaçırmadı."

Babama döndüm. "Anlamıyorum. O neden bahsediyor? Annemin bizi terk ettiğini mi söylüyorsun?"

Yüzü fiziksel acı çekiyormuş gibi buruştu. "Evet."

Beynim onun sözlerine bir türlü alışamadı. "Hayır, o bizi terk etmez. Bizi asla terk etmeyeceğini söylemiştin. Baba?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Meredith bana doğru bir adım attı. "Dün gece bize söyledi ve bu sabah tekrar doğruladı-"

"Dün gece öğrendin ve bana şimdi mi söylüyorsun?" Çığlık attım. "Bu sabah ne oldu? Bana söylemediğin başka ne var?"

"Özür dilerim Abbi, bu sabah uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim," dedi babam ve bana sarılmak için uzandı.

"Ciddi misin? Bahanen bu mu?" Kendimi çektim. Başım dönüyordu. Annem bizi terk etmişti ve nedenini söylediği anı kaçırmıştım.

Meredith, "Her şeyin üstüne bir de bunu sindirmenin senin için çok zor olduğunu biliyorum," dedi. "Biz sadece düşündük ki-"

"Konuşmayı kes. Duymak istemiyorum." Başka yok. Ondan değil. Onlardan değil. Hiç kimseden. Bana çok yakındılar. Hareket etmek zorundaydım. Onlar bana bakarken bunu yapamazdım. Düşünmem gerekiyordu. Topuklarımın üzerinde döndüm ve eve doğru ilerledim.

İkisi de arkamdan geldi.

"Abbi, dur. Konuş bizimle," diye seslendi Meredith bana.

Üçümüzden bir birim olarak bahsetmesinden nefret ederdim. Her zaman öyleydi.

"Özür dilerim," dedi babam. Zaten özür dilemişti. Özür dilemeyi bırakmasını diledim. "Nereye gidiyorsun? Ne yapıyorsun?" diye sordu ben evin ön kapısını açarken.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Ayaklarım kaldırıma değer değmez koşmaya başladım.

010ETEE0

MEREDITH

ŞİMDİ

"Onu hiçbir yerde bulamadım." Scott'ın sesi titriyordu. Abbi'yi aramak için neredeyse bir saat araba kullandıktan sonra eve dönmüştü. Gider gitmez peşinden koşmuştu ama arka bahçelerde zikzaklar çizmiş olmalıydı çünkü onu bulamamıştı. "Meaghan'a ulaşabildin mi?"

"Evet ve ondan haber alamadım." Abbi o kadar hızlı gitmişti ki telefonunu unutmuştu. Tüm rehberine baktım ve tüm arkadaşlarına mesaj attım. Kimse onu görmemişti ve başkasının telefonundan henüz kimseyle iletişime geçmemişti.

"Oluyor?" Kate merdivenlerin tepesinden araya girdi. "Her şey yolunda," dedim, sesimin ikna edici çıkmasını umarak.

"Oh, şimdi de sessiz mi olmak istiyorsun?" Scott tersledi. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Abbi öfkeli olduğu konusunda şaka yapardı ama ben hiç görmemiştim.

"Ne oldu?" diye sordu elleri kalçalarında. O anda Abbi'ye bu kadar çok benzemesi beni hazırlıksız yakalamıştı. Abbi'nin alnı bu akşamki gibi inatçı bir çizgiye oturmuş ve gözleri aynı şekilde kısılmıştı.

Scott, "Abbi kaçtı ve onu bulamıyoruz," dedi.

Kate'in gözleri panikle doldu. "Bunu neden yaptı?" Koşarak merdivenlerden indi ve girişte bize katıldı.

"Üzgündü," dedim. "Gençlerin nasıl olabileceğini bilirsin." Scott bana ters ters baktı ama onun yükünü daha da artırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Abbi'yle uğraşacak durumda değildi.

"Neden üzgündü? Ne oldu?" Kate sordu.

Scott onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. "Kaybolduğün gün neler olduğunu ona anlattık." Durakladı, kelimeleri söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. "Kaçırılmadığını ve gitmeyi senin seçtiğini biliyor."

Kate'in yüzünün rengi soldu. "Öyle mi?"

Scott başını salladı, yere iGerken yakalandığında kuyruğunu bacaklarının arasına kısıran bir köpek yavrusu gibi başını salladı. Kate merdivenlerin dibinde yere çöktü. Dizlerini göğsüne doğru çekti ve gözyaşlarına boğuldu. Scott hemen onun yanına koştu ve kollarını ona doladı.

"Çok özür dilerim," dedi. "Çok üzgünüm." Onu küçük bir çocukmuş gibi ileri geri salladı.

Ondan bahsettiği gibi ona dokundu - sanki çok bastırırsa kırılabilecek pahalı bir porselen parçasıymış gibi şefkatli bir hayranlıkla. Gözlerim yaşardı. Kollarımı ikisine de dolamak istedim ve bir an için neredeyse onlara doğru hareket edecektim, ama bunun yerine anın samimiyeti çok fazla gelene kadar orada garip bir şekilde durdum ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Etraflarından dolanarak mutfağa geçtim ve gittiğimi fark edip etmeyeceğini görmek için birkaç dakika kapı aralığında bekledim. Fark etmediğinde gözlerimdeki yaşlar yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

TWEOTY

ABBI

ŞİMDİ

Daha önce hiç bu kadar geç saatte parka gelmemiştim. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eve gitmeye hazır değildim. Ciğerlerimin yanmasını durdurmak on dakikadan fazla sürmüştü - o kadar hızlı koşmuştum. Babam çok endişelenmiş olmalıydı; bu kesin bir şeydi ama eve gitmeyi kendime yediremiyordum. Henüz değil.

"Hey, ufaklık," diye bir ses geceye karıştı.

Arkamı döndüm. "Dean?"

Barınaktan geçip son birkaç saattir oturduğum piknik masasına doğru yürüdü. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm ama gecenin bu saatinde bir daha burada olmanı istemiyorum. Hava karardıktan sonra parkta yalnız kalmanı istemeyecek kadar çok tuhaf insan var. Anladın mı?" Başımı salladım. "Şimdi buraya gel ve bana sarıl." Kollarını bana doladı ve ben de göğsüne gömüldüm.

"Babam seni aradı mı?" Ben sordum.

"Hayır, sadece gece yarısı gezintisine çıkmıştım." Bana gülümsedi ve yanıma oturmadan önce bankın üzerindeki kiri temizledi.

"Kapa çeneni." Kalçasına yumruk attım. Beni nerede bulacağını nereden bildiğini sormama gerek yoktu. Yıllardır burası benim gizli yerimdi; annemle birlikte Pazar günleri babamın uyumasına izin verdiğimizde gittiğimiz yer. Babama bundan hiç bahsetmemiştim çünkü annemle ilgili tamamen bana ait anılarımın olduğu tek yer orasıydı. Babamın tüm anıları ikimize ya da annem benimle etkileşime girerken onu izlediğine dairdi. Bana veremediği tek şey, sadece ikimizin olduğu zamanların nasıl olduğuydu. Sadece bir parçaydı, bir kıymık, gerçekten - salıncakta gökyüzünü seyrederkenki halim ve kısa bir an için elini sırtımda hissetmem - ama bu da bir şeydi,

ve ona yakın hissetmeye başladığım yerdı. Kardeşını bir motosiklet kazasında kaybettikten sonra Dean'le yerımı paylaşmış, bana getirdiği huzur ve rahatlığın aynısını ona da getirmesini ummuştum.

"Sana ne olduğunu anlattı mı?" Ben sordum.

"Hepinizin tartıştığını ve sizin de sinirlenip gittiğinizi söyledi.

Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Omuz silktim, gün boyunca yorulmuş ve bitkin düşmüştüm. "Annemin bizi terk ettiğini öğrendim ve babam da bütün gün bunu benden sakladı. Hepsı bu kadar."

"Bana çok gibi geldi," dedi.

Babamın tüm bunlar boyunca benim dayanağım olması gerekiyordu. Ona güvenemezsem bunlarla nasıl başa çıkabilirdim ki? Ona güvenememe konusunda hiç tecrübem yoktu. Bana ihanet etmeye hiç yaklaşmamıştı. İlişkimizin en sevdiğim yanlarından biri de buydu. "Babam annem hakkında bildiği her şeyi bana anlatacağına söz verdi."

"Bunu söylediğimde kafamı ısırmayacağına söz verir misin?" Başımı yana eğdim. "Duruma göre değişir."

"Bundan hoşlanmayacaksın ama bu seferlik onu rahat bırakman gerekebilir. Sana söylemek için haftalarca beklemedi ya. Yani, ona bir gün bile vermedin. Bunlar oldukça yüksek standartlar, sence de öyle değil mi?" Kolumu sıktı, beni çimdikleyecekmiş gibi yaptı, ben de kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Benim iki sentim mi?" Başımı salladım. "Belki de bu sabah önemli bir anın dışında kaldığın için babana kızgınsındır? Bunu tamamen anlıyorum ve dürüst olmak gerekirse, seni neden düşünmediğimi bilmiyorum. Uyandırmalıydım, eğer ona kızacaksan bana da kızman gerekecek." Omuz silkerken bana gülümsedi. "Özür dilerim."

"Başka bir şey kaçırdım mı?" diye sordum.

"Hayır ve her şeyi kaydettik. Camille'in izlemenize izin vermesini sağlayabileceğime eminim."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Oradaki hiçbir şey sır değil ki."

Derin bir iç geçirdim. "Annem için gittiyse, bu kimsenin tutuklanmayacağı anlamına mı geliyor?"

Alnını kırıştırdı. "Ortada bir suç yoksa tutuklama yapamayız ve o da herhangi bir suç ortaya koymadı."

"Ama hastanede işkence görmüş gibi göründüğünü söylediler, bu bir suç."

"Eğer sizin rızanızla yapılıyorsa yasadışı değildir." "Kendisine işkence edilmesine izin mi verdi?"

Bunun doğru olmamasını diler gibi başını salladı. "En azından onlarla birlikte olduğu ilk ay boyunca. Hepsi videoda var."

"Ama sırtında kırbaçlanmış gibi izler vardı. Bunun da sorun olmadığını mı söyledi?"

"O yaptı."

"Bunu itiraf mı etti?" Yine başını salladı ama ne kadar söylerse söylesin, bir insanın kendisine bu kadar kötü davranılmasına nasıl izin verdiğini aklım almıyordu. Ve eğer kırbaçlamak sorun değilse, artık yeter demesi için işlerin ne kadar kötüye gitmesi gerekiyordu?

"Şimdi bu, onlarla birlikte olduğu süre boyunca başka suçlar işlendiğini bulamayacağımız anlamına gelmiyor, çünkü henüz bilmediğimiz koca bir on yıl var. Soruşturmamız henüz tamamlanmadı ama artık adam kaçırma suçlamalarına bakmıyoruz, bu da birden fazla eyalet sınırını aşan bir suç olmadığında FBI'nın katılımını değiştiriyor. Tehdit seviyesi ve tehlike artık acil olmadığında ayırdığımız insan gücü miktarı değişiyor. Bunun kalbimize saplanmış büyük bir hançer olduğunu biliyorum ama bizi bulmacayı çözmeye bir adım daha yaklaşıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Tamam, dava çok yavaş ilerliyor ama en azından bize daha önemli parçalar veriyor ve bu parçalar senin güvenliğinin konusunda geceleri daha uyumam için yeterli."

"Sence ne oldu da bizi terk etti?" diye sordum. Bu sözleri söylemek acı ama yaptığı şey buydu. Ben de buna alışabilirdim.

"İnsanların kaybolması bir suç değildir. Bu her zaman olur. Düşündüğünüzden daha fazla. Bunu sana yıllar önce söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Kaybolanlar forumlarına girdikten kısa bir süre sonraydı. On üç yaşındaydım ve o zamana kadar annemin kayboluşuyla ilgili babamın bana söylediklerinden başka hiçbir olasılığı düşünmemiştim. Tarih dersinde şecerelerimiz üzerinde çalışıyorduk ve bu içimdeki tüm soruları ve duyguları harekete geçirmişti, ben de annemi Google'da aramıştım. İlk bulduğum şey Kayboldu oldu.

Okuduğum şeyler beni derinden sarstı ve babam onların yazdığı hiçbir şeyi dikkate almadı. Benimle bu konuda konuşmadı bile.

Sonunda, Dean'den her şeyin üstesinden gelmem için yardım istedim ve babamın aksine, annemin kendi başına ayrılmaya karar vermiş olabileceği ihtimalini kabul etmeye istekliydi. Ona annemin intihar etmiş olabileceği ihtimalinden nasıl bahsettiklerini anlatmıştım ve o da bana bunu çoktan edediklerini söyleyerek beni şok etmişti. Dean'in en sevdiğim yönlerinden biri de buydu. Son derece dürüsttü. Her zaman öyleydi.

"Ve sonra aniden geri dönmeye mi karar verdi? Bunca zaman sonra bunu neden yapsın ki?" diye sordum.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi." Kolunu omzumdan çekti ve parmaklarını çıtlattı. "Ama bu karmaşayı için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler Dean." Beni her zaman daha iyi hissettirmenin bir yolunu bulurdu. "Tüm her şey çok hızlı geliyor. Sanki ne zaman ayaklarım yere sağlam basmaya başlasa bir şey oluyor ve yine her yere düşüyorum. Bu gece bam-bam-bam gibiydi."

Dean, "Anneni bu şekilde görmek senin için zor olmalı," dedi.

Başımı salladım. "Kimsenin anlamadığı şey de bu. Bu gerçekten değil

." Gözleri merakla büyüdü. "Onu bu kadar harap görmek zor değil mi?"

"Onu acı içinde görmek zor, evet, ama herhangi birini acı içinde görmekten nefret ederim.

Acı. Bahsettiğim şey bu değil. Babamda annemin öncesi ve sonrası var ama bende yok. Annemi hep onun gözünden gördüm ama asla benim gözümde olmadı. O benim için hiçbir zaman gerçek bir deneyim olmadı. Her zaman onun versiyonuydu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Başımı sallayarak devam etmemi işaret etti. "Bu benim için bir bakıma daha kolay çünkü onu tanıımıyordum ve tek istediğim onu tanımak. Kim olduğu umurumda değil, sadece onu tanımak istiyorum. Yaşadıkları yüzünden tamamen zarar görmüş ya da düşündüğümde tamamen farklı bir insan olsa bile. Bunun bir önemi yok. Benim için değil. Benim için babamdan farklı."

Diğer eliyle saçlarımı karıştırdı. "Sen akıllı bir çocuksun, bunu biliyor musun?"

Gülümsedim. "Babam tamamen , ha?"

"Evet, ama bu sefer onu suçlayamam." Yıllar boyunca babam birçok kez çıldırmış ve beni bir yerlerde kontrol etmesi için polisi ya da Dean'i aramıştı. Hiç erkek arkadaşım olmamasının nedenlerinden biri de buydu. Her hareketimizi takip edeceğinden ve utancımın öleceğimden emindim. "Mesaj attım

Seni burada otururken gördüğümde onu gördüm ama muhtemelen duvarlara tırmanıp geri dönmemizi bekliyordur."

"Gitmeli miyiz?"

Başını salladı. "Bunu her seferinde bir adım atarak yapacağız evlat. Her seferinde bir adım." Kalkmama yardım etmek için elini uzattı ve sesinin babama ne kadar çok benzediğini görünce gülümsedim.

KATE

SONRA

Sıcak su başımdan aşağı dökülürken coşkuyla inledim. En son ne zaman sıcak olduğunu hatırlayamıyordum. Mahzenden çıktıktan sonra beni yıkamak için kullandıkları su bile soğuktu. O kadar iyi hissettiriyordu ki, gerçek bir küvette olmamamın bir önemi yoktu. Margo, Scott'ın ziyaretine hazırlık olarak beni yıkarken, oyulmuş bir tenekenin içinde bağdaş kurarak oturdum. Onun yapmasına izin verdikleri için mutluydum. Özel bölgelerime doğru ilerlediğinde yine de utanacaktım ama o yaparsa daha az garip ve utanç verici olacaktı.

Saçlarımı şampuanla köpürtürken parmaklarıyla kafa derime masaj yaptı. Merkezden ayrıldığım günden beri onu görmediğim için, "İşlerin nasıl gittiği hakkında beni bilgilendir," dedi.

Yeni mürit olmuş başka bir mürit olan Willow ile ormandaki ücra bir kulübede inzivaya çekilmiştim. Yeni müritler her zaman eşleştirilir ve Birinci Aşama eğitimleri sırasında birbirlerinin aynası olarak hizmet ederlerdi.

"Ailemi gerçekten özleyorum ama bir ayağım iki dünyada birden yaşamamak beni rahatlatıyor," dedim. Öğrenciliğe alışmanın en kolay kısmı buydu, sürekli çatışma içinde olmak zorunda olmamak. "Ne kadar yokum?" diye sordum. Mahzenden çıkmak da en az girmek kadar kafa karıştırıcıydı, çünkü bizi doğruca kulübeye götürmüşler ve tıpkı aşağıda olduğu gibi zamana ya da dış dünyaya dair hiçbir ipucu vermeden bırakmışlardı.

Başını iki yana salladı. "Zamanın geçmesine izin vermek uzun zaman alır," dedi ve kelime oyununu fark edince güldü.

Ben de gülümsedim. Onu görmek güzeldi, beni sakinleştirmek için herhangi bir ipucu vermese bile. Willow ve ben yeterince iyi anlaşıyorduk, ama o

Yirmi dört yaşındaydı ve ailesi altmışlı yıllardan emekli hippiler olduğu için özgür bir ruh olarak yetiştirilmişti. Tek ortak noktamız Love International'dı, bu da iyiydi, ama bazen başka şeyler hakkında konuşmak güzeldi ve ortak noktamız burada sona eriyordu. Margo benim yaşıma daha yakındı ve fedakârlığı anlıyordu, çünkü katılmak için başarılı bir hukuk uygulamasından vazgeçmişti. Benim ailem gibi değildi ama yine de bir şeydi.

"Seni özledim," dedim.

"Ben de seni özledim." Omuzlarımı sıktı. "Bakıcıların nasıl?"

Omuz silktim. "İyiler."

Kulübedeki diğer tek kişi, tek amaçları bizim ihtiyaçlarımızla ilgilenmek olan iki kadındı, böylece biz de yalnızca ruhsal gelişimimize ve büyümemize odaklanabilecektik. Bizim için yemek pişiriyor, temizlik yapıyor ve bunları yaparken bizimle çocuklar gibi konuşuyorlardı. Kendimizi yıkamamıza bile izin verilmiyordu. Böyle çocuksu bir duruma düşürülmekten hoşlanmadım ve buna alışamadım. Muhtemelen de alışamayacağım.

Margo elimi tuttu ve tırnaklarımın altını ovdu ama ne kadar sert ovarsa ovsun, dizlerimizin üzerinde yerleri ovarak geçirdiğimiz saatlerin kiri tırnaklarımın altından hiç çıkmıyordu. Scott'ın umurunda değildi. Ellerime dikkat etmezdi. Onu tekrar göreceğim düşüncesiyle yanaklarım kızardı.

"Ray'in Scott'ı görmene izin verdiğine hâlâ inanamıyorum."

"Bu benim ruhsal gelişimim için önemli," dedim. Ray'e her defasında aynı şeyi söylemiştim ve sonunda kabul etmeden önce o kadar çok kez sormuştum ki sayısını unutmuştum. Öğrenciliğin Birinci Aşaması dünyevi bağlarımızdan kurtulmaya odaklanıyordu ve bunu Scott'a kendim açıklama fırsatı bulmadan yapamazdım. Ray onunla birçok kez konuşmayı denemişti ama yaptığım şey yüzünden onu dinlemeyecek kadar öfkeliydi. Benden gelirse anlayacağını umuyordum.

Elindeki bezi kullandığı leğenlerden birinde sıktıktan sonra ılık, köpüklü suyla dolu diğerine daldırdı. Sırtımdaki kırık deriyi kastederek, "Öne doğru eğil ve bakalım bunlar için ne yapabiliriz," dedi.

Leğenin kenarına tutunup çenemi sıktım, o da el bezini son kirpiklerimin üzerinde şefkatle gezdirdi. Ziyaretten önce herhangi bir hesaplaşmadan kaçınmak için elimden geleni yapmışım, ama Ray, bana bakan mağrur gözlerden hoşlanmamıştı.

ona üç gün önce vermiştim. Bir keresinde bırakması için ona yalvarmışım ama o reddetmişti. Neyse ki ben korunacaktım, çünkü Scott'ın uygulamanın bu kısmını anlamasına imkân yoktu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Margo, sanki patlamak üzere olduğunu hissetmiş gibi.

Tekrar su dolu küvete girdim. O haklıydı. Rahatlamalı ve bu anın tadını çıkarmalıydım. Bir daha ne zaman ılık suya kavuşacağımı kim bilebilirdi ki, ayrıca endişelenmem hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Sabun kokusunu içime çekerek köpüklerin içine daldım. Ucuz olması önemli değildi. Duyularım uyarılmayı o kadar özlemişti ki canım acıyordu.

Su soğuyana kadar küvette yatmama izin verdi ve sonra yanaklarım utançtan yanarken tüm özel bölgelerimi hızla ovdu. Bu kadar hızlı bitirmesini takdir ettim. Önümde uzattığı havluların içine girdim. Derim hemen tüylerimle doldu. Önlüğüme uzandığımda beni durdurdu.

"Burada bekle," dedi dönüp aceleyle odadan çıkmadan önce. Birkaç saniye içinde geri geldi ve güzel bir kırmızı sundress tuttu. "Bunu giy," dedi bana uzatırken.

Gözlerim . "Ciddi misin sen? Bunu giyemem. Tesettür kuralları ne olacak?"

"Ray onayladı."

"Onayladı mı?"

Başını salladı. İnanamadım. Elbisenin kolları yerine askıları bile vardı. Neden bu kadar açık bir şey giymeme izin vermişti ki?

"Peki, orada durup bakacak mısın yoksa giyecek misin?" Margo sordu.

Ondan aldım ve kollarımı kaldırdım, başımın üzerinden geçirdim ve vücudumun üzerinde düzelttim. Verdiğim onca kilo hakkında ne düşünecekti? Umarım çok zayıf olduğumu düşünmezdi. Kıvrımlı kalçalarımı kaybetmemden nefret ederdi. İç çamaşırımı altıma geçirdim. Düğün günümüzde koridorda yürümeden önce olduğumdan daha gergindim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Margo.

Kızardım. "Teşekkür ederim. Sence daha gelmedi mi?" "Gelmiş olmalı. Birkaç dakika önce kapının sesini duydum."

"Aman Tanrım." Geriye doğru bir adım attım ve vücudumda kabaran duygu dalgasına karşı beni sabitleyecek bir şeye uzandım.

Margo elini uzattı, ben de tuttum ve onu banyodan çıkıp ortak alana kadar takip ettim. Gözlerim odayı bir çırpıda taradı; yıpranmış parke zeminler, ortadaki ferforje soba, yontulmuş sehpa ve ortası sarkmış eski kanepeler. Ray mutfak masasındaki ahşap sandalyelerden birine oturdu. Scott'ı aramak için mutfak alanını taradım. O da orada değildi. Hâlâ dışarıda mıydı? Ray onu neden dışarıda bırakmıştı?

Ray ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. "Çok güzel görünüyorsun, hayatım." Yanaklarımı öpmek için eğildi, ben de geri çekildim.

"Scott nerede?" Ben sordum.

"Neden oturmuyorsun?"

Başımı salladım. "Oturmak istemiyorum."

Scott'ı istedim. İçim parçalandı. Yanaklarımdan süzülen yaşları görmemesi için başımı çevirdim.

"Benimle buluşmak için belirlediğimiz yere geldi ama çok üzgünüm Kate. Seni görmek istemedi. Bir ilişkimiz olduğu izlenimine kapıldı ve söylediğim hiçbir şey onu aksi yönde ikna edemedi. Seninle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi. Çok üzgünüm."

"Hayır." İstemsiz bir hıçkırık kaçı.

"Seni tutmama izin ver." Bana doğru uzandı ve ben de elini tokatladım.

"Benden uzak dur. Bana dokunmanı istemiyorum." Bu gerçekleşmiyordu. Olamazdı. Gelmeleri gerekiyordu. İşleri yoluna koyabilmem gerekiyordu. "Peki ya Abbi?"

Margo elini sırtıma koydu.

Ray, "Onu bu şekilde terk ederek uygun olmayan bir anne tanımına girdiğini ve seni onun yakınında bile istemediğini söyledi," .

"Ama ben onu terk etmedim," diye bağırdım. "Bunu ona söyledin mi?"

"Anlamasını sağlamak için aklıma gelen her şeyi denedim ama olayları farklı görmeyi reddediyor." Başını iki yana salladı. "Ne yazık ki mahkemeler de muhtemelen onunla aynı fikirde olacak. Dünya bizim yöntemlerimizi ve eğitim uygulamalarımızı anlamakta zorlanıyor." Yenilgi içinde yere çöktüm. Margo yanımda diz çöktü ve Ray de diğer tarafıma oturdu. Kolunu bana doladı ve bu sefer ona koymadım. "Bu, Tanrı'nın senin için kendi başına yapamadığın şeyi yapma şekli olabilir."

"Kocamı ve kızımı kaybetmek mi?" Hıçkırıkları arasında zar zor konuşabiliyordum. "Nasıl bir Tanrı böyle bir fedakârlık ister?"

Ray, "Kendi oğlunu feda edenle aynı kişi," dedi.

Yüzümü yastığıma gömüp çığlıklarımı bastırmaya çalıştım ama faydası olmadı. Willow'un duyma yeteneği inanılmazdı ve saniyeler içinde karyolama gelmişti. Yatağımın yanına diz çöktü ve yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Bunun ne kadar acı verdiğini hayal bile edemiyorum," diye fısıldadı, kabinde sadece ikimiz olmamıza ve etrafta bizi duyacak kimse olmamasına rağmen. "Çoğumuzdan çok daha fazla şeyden vazgeçtiğinizi unutmayın, bu yüzden sonuç olarak ne kadar çok şey kazanacağınızı düşünün."

Son iki gündür aynı şeyi söylüyordu. İşe yaramadı. Ailemi kaybetmenin acısı hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

"Kenara kay," dedi ve battaniyeyi kaldırdım, böylece altına kayabildi. Beni yanına çekti ve kollarını sıkıca bana doladı. Ağlayan bir bebeği sakinleştirmek için kullandığınız ses tonuyla tekrar tekrar "Şşşt... şşşt... iyisin," dedi. Ona sarıldım, göğsüne doğru hıçkırarak ağladım.

"Bunu onlarsız yapamam. Yapamam," diye ağladım.

"Evet, yapabilirsin." Ellerini saçlarımin arasında gezdirdi. "Bunu onlar olmadan da yapıyorsun. Muhtemelen aylardır. Sandığından daha güçlüsün."

Başımı salladım. "Zayıfım, çok zayıfım." Onların yüzleri her gece uykuya dalmadan önceki son görüntülerim ve her sabah ilk düşüncemdi. Bu asla gitmeyecekti. Nasıl gidebilirdi ki? Tekrar onlarla birlikte olacağımı bilmek, eğitimim sırasında pek çok zor anı atlatmamı sağlamıştı.

"Bu ne kadar zor olursa olsun, dünyevi bağlarınızdan kurtulmak için atacağınız son adımdır ve bunun diğer tarafına geçtiğinizde ne kadar büyük bir özgürlük yaşayacağınızı bilemezsiniz."

Sözleri beni bıçak gibi deldi. Scott ve Abbi dünyevi bağlardan çok daha fazlasıydı. Onlar benim bedenimin dışında yaşayan ve nefes alan kalbimdi ve onları içermeyen herhangi bir dünyada nasıl var olabileceğimi bilmiyordum. Keşke müritlik benden fiziksel hayatımdan vazgeçmemi isteseydi. O zaman bundan daha kolay olurdu.

TWENTY-00E

MEREDITH

ŞİMDİ

Kate sandalyeden fırladı ve Dean'le birlikte kapıdan girdikten sonra Abbi'ye doğru koştu. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Abbi'yi kol mesafesine kadar itmeye devam etti, sanki zarar görmediğinden emin olmak ister gibiydi, sonra onu tekrar sıkı bir sarılmanın içine çekti. Scott onlara doğru yürüdü ve Abbi'nin kendisine hâlâ kızgın olmadığından emin olduktan sonra kollarını onların etrafında doladı.

"Abbi, lütfen bunu bir daha yapma. Çok korkmuştuk." Kate onunla ilk kez bir anne gibi konuşuyordu. Fark edip etmediğini görmek için Scott'a baktım. O da fark etmişti. Ona öyle yoğun bir özlemle bakıyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Birkaç saniye içinde Kate tekrar ağlamaya başladı. "Özür dilerim, Abbi. Seni incittiğim için çok üzgünüm."

"Sorun yok anne." Abbi güçlü olmaya çalışırken sesi titriyordu Onu.

"Hayır, öyle değil. Seni incittim ve özür dilerim." Kate'in sesi titrerken konuştu. "Kimse beni bir yere gitmeye zorlamadı. Love International'ın bir müridi olmak için seni ve babanı terk ettim." Verdiği kararın acısı yüzünde derin çizgiler oluşturmıştı ama sesinin hiç bu kadar gerçek ve sahici çıktığını duymamıştım. "Tanrı beni çağırdı ve ben de onlara inandığım için gittim. Dünyayı değiştirecek bir harekete katıldığımı ve sonunda senin de bana düşündüm." Devam ederken başını eğdi, kimseyle göz teması kuramayacak kadar utanmıştı. "Benim çok aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız. Ama senin gelmeni bekledim. Hem senin hem de babanın."

Scott kaşlarını çattı. "Nasıl yapabiliriz ki? Onlarla birlikte olduğun hakkında hiçbir fikrimiz yoktu."

"Ray'le konuşmalıydın," dedi kızgın bir ifadeyle. "Eğer izin verseydin sana her şeyi açıklardı."

"Ray'le konuştun mu? Onunla her zaman konuştum."

Kate'in içinden bir şey geçti - bir anı, bir tanıma, bir şey
-Ve sonra gitmişti.

"Anlamıyorum." Sesi yavaşladı. "Ray'le mi konuştun?"

"Margo, Bekah ve zaman yanında olan başka bir adam. Dışarı çıkan pek çok kişi vardı ve bunca yıldan sonra isimlerini hatırlayamıyorum. Ama evet, Love International'dan bir grup insan geldi ve aramanıza yardımcı oldu."

Sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi boş bir ifadeyle Scott'a baktı. "Ama neden sana nerede olduğumu ya da neler olduğunu söylemedi?"

Gerçek yavaş yavaş Scott'ın yüzüne yansıdı. "Kate, seni aramamıza yardım etti. Arama ekiplerini organize etti ve seni bulmaya çalışan ekiplere liderlik etti."

Scott ona Ray'den bahsettikten sonra Kate'in dünyasının yıkılışını izlemiştim. Beyni neredeyse onunki kadar hızlı dönüyordu.

"Bunu nasıl yapabildi? Yani, ne tür bir adam kilitli bir mahzende tuttuğu kadını aramaya yardım eder? Bu sadistçe," demişti. Kate ona hikâyeyi anlattığında Ray'e türlü türlü isimler takmıştı. Bu gece ağzından çıkanlar Abbi'nin gözlerini kocaman açmıştı. Şimdiye kadar onun sadece hafif küfürler ettiğini duymuştu ama o bunu başka bir seviyeye taşımıştı.

Korkunç bir aldatmacaydı. Bunu inkâr etmek mümkün değildi ama bir şey bana doğru gelmiyordu. Yine de bir seçim yapmıştı. Scott'ın kendisini aldattığını düşündüğü için gelmeyeceğini öğrendiğinde, ailesinin Love International'dan daha önemli olduğuna o anda karar verebilir ve onlara geri dönebilirdi. En azından Scott'a her şeyi kendisi açıklamaya çalışabilirdi. Öyle olmasaydım James'in bir ilişkim olduğunu düşünmesine izin vermezdim ve sonunda birbirimize zar zor katlanabildik. Peki ya Abbi? Bağlanmak dışında, bu dünyada beni on bir yıl boyunca oğullarımdan uzak tutabilecek hiçbir şey yoktu. Ama bunların hiçbirini Scott'a söylemeye cesaret edemiyordum. Abbi'yle birlikte döndüklerinden beri tek kelime etmemiştim. Sanki bir önemi varmış ya da kimse benim fikirlerimle ilgileniyormuş gibi.

Kendimi hiç bu geceki kadar dışlanmış hissetmemiştim. Scott'la çıkmaya başladığımızda bile Abbi bir hastalık ya da sakatlık numarası yapardı.

Ne zaman dışarı çıksak, Scott saat gibi ne yapıyorsak bırakıp onun yanına giderdi. Bir keresinde gözündeki bir şeyi çıkarmasına yardım etmek için oyunun ortasında çıkmıştı. Sadece planlarımızı aksatmakla kalmıyordu, bir yılı aşkın süredir çıkmamıza rağmen gittiğinde beni hiç yanında götürmemişti. Ama bu, şu anda hissettiklerimle kıyaslanamazdı. Hâlâ ağlamamaya çalışıyordum ve Scott bunu fark etmemişti bile, bu da canımı daha çok yakıyordu.

Kate, Scott'a Ray'in onu nerede olduğunu söylediğine nasıl inandığını anlattığında çok değerli bir bilgi vermişti. Dean sessizce dinliyordu ama yeni ipucunu yakalamak için konuşmaya atlamıştı.

"Bekle." Onu durdurmak için elini kaldırdı. "Ray'in sana Scott'ın nerede olduğunu bildiğini söylediğini mi söylüyorsun?" Kadın başını salladı. "Ve Scott'ın seni görmek isteyip istemediğini sordu ve o da hayır mı dedi?"

"Evet," diye cevap verdi zayıf bir sesle.

Dean sorgulamasına devam etmek istiyordu ama Shiloh uyandı ve beslenmesi gerekiyordu. Diğer herkes bu dikkat dağınıklığı için minnettardı, daha fazlasını yapamayacak kadar yorgunlardı ve gecenin bir yarısıydı. Dean koşarak uzaklaştı, giderken telefonuna hızlıca bir mesaj yazdı. Muhtemelen Camille'e. Uyumam gerekiyordu. Dean gecenin yarısını bizimle geçirmiş olsa da, kahve yapmama yardım etmek için herkesten önce saat sekizde burada olacaktı.

Yorganı göğsüme kadar çekerek yatağımıza uzandım. Scott hâlâ yatağa gelmemişti. Bilgisayarını açmış, ofis koltuğunda oturuyordu ama ekran yerine yatak odamızın kapısına bakıyor, parmakları klavyenin üzerinde kıpırdamıyordu. Kıyafetlerini çıkarmamış ya da dişlerini fırçalamamıştı.

"Yatağa gel," dedim onuncu kezmiş gibi gelen bir sesle. Çok yorgundum ve o yatana kadar uyuyamayacaktım, çünkü benden sonra yatağa girerse hareketleri beni korkutup uyandıracaktı. "Bu gece bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Gerçekten mi?" diye sordu emin değilmiş gibi. "Uyumayı nasıl düşünebiliyorsun anlamıyorum. Onu konuşturmamız gerekmez mi? Yani, bu gece bize verdiği şeylere bir baksana. Sonunda bir yerlere varıyoruz. Bence durmamalıyız."

"Onunla tek başına konuşman muhtemelen iyi bir fikir değil." Yine de tüm röportajlarını kaydettiler ve daha sonra görüntüleri incelediler. Bu

Gece vardiyası zamanlarının çoğunu onun videolarında ipucu aramakla geçiriyordu. Terk edilmiş karavan kamp alanının onların kampı olduğunu bu şekilde anlamışlardı.

"Neden onunla tek konuşamıyorum?" Kötü bir koku almış gibi burnunu yukarı çevirdi.

İçimi çektim. "Kastettiğim bu değildi. Scott, yorgunum. Lütfen yatağa gidebilir miyiz?"

"Yorgun değilim," diye tersledi sesini yükselterek.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Şşt, herkesi uyandıracaksın."

"Neden birden herkesin ne düşündüğünü bu kadar önemsemeye başladın?" "Ne? Ne alakası var?" Saçmalıyordu. Yuvarlandım. Yan yatıp sinirlenmemeye çalışıyordum. Sinirlenirsem uyumam saatler sürerdi ve dört saatlik uykuyla bir gün daha geçirmek istemiyordum. "Sadece yatmak istiyorum."

Kaşlarını çattı. "İşte yine başlıyoruz. Tüm bunların senin için ne kadar uygunsuz olduğuna geri döndük."

"Şu anda seninle başa çıkmak imkânsız. Mantıkla başa çıkabilirim; bana atıp tuttuğun saçmalıklarla başa çıkamam." Verdiği aşırı tepkiler onun da en az benim kadar yorgun olduğunu kanıtlıyordu.

"Umurumda değil. Onunla konuşmak için oraya gidiyorum." Kapıya doğru ilerledi. Yorganı fırlattım ve yataktan fırladım. Kolundan tutup onu kapıdan uzaklaştırdım. "Dur! İçeride bebekle uyuyor. Aklından ne geçiyor?"

"Ne istersem onu yaparım." Kolunu benden ayırdı. "Burası benim evim ve o da benim karım-" Kendini durdurdu ama bunun bir önemi yoktu.

İşte oradaydı. Onun karısıydı.

En azından benim her zaman bildiğim şeyi itiraf etmişti. Ben onun ikinci sıradaki karısıydım. Ama şimdi o geri döndüğüne göre, ben o bile değildim. Ne olduğumu bilmiyordum. Her zaman aynı olduğumuzu varsaymıştı ve yıllar boyunca onu düzeltmeye çalışsam da bunu duymayı reddetmişti. Ama mesele de buydu. Scott benim ilk sıradaki kocamdı. James'e hiç aşık olmadığım bir şekilde Scott'a aşık olmuştum ama Scott beni ortak acılarımızdan dolayı seviyordu. İlişkimizin başlarında beni bu yüzden sevdiğini anlamıştım, Kate'i sevmeyi için değil, ama bir parçam, yeterince zaman geçtikten sonra beni de bir zamanlar onu sevdiği gibi sevmeye başlayacağını ummuştu. Polis kapımızı çaldığında bu hayallerim suya düşmüştü.

Arkasını döndü. "Hadi ama Meredith. Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Tüm bunların ne kadar kafa karıştırıcı ve tuhaf olduğunu en iyi senin bilmen gerekir." Ama konuşurken gözlerimin içine doğrudan bakmıyordu. "Bu çok karmaşık bir durum. İşler tersine dönseydi sen de aynı şekilde hissederdin. Lütfen bunu kabul eder misin?"

Ama yapamazdım. Aynı şey olmazdı. Yakınından bile geçemezdim.

"James'e kanser teşhisi konmadan iki hafta önce bir boşanma avukatıyla görüşmeye gittim," diye ağzımdan kaçırdım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Başımı salladım, zorlukla yutkundum, ağzım kurumuştı. "Ben yaptım."

Sırrımın ağırlığı onu oturmaya zorladı. Ofis koltuğuna gömüldü. "Bunu neden yaptın?"

"Ondan boşanacaktım." Sonunda bunu söylemek iyi hissettirdi. Bunun asla bir sır olmaması gerekiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Genç yaşta evlendik çünkü hamileydim ve yapılacak en doğru şey de buydu. Caleb'i doğurduk ve ebeveyn olmaya aşık olduk. Thad ile tekrar hamile kalmak için hiç vakit kaybetmedik. Ve dürüst olmak gerekirse, iyi bir takımdık. Hayatımız onların etrafında dönüyordu ama sonra büyüdüler ve bize o kadar da ihtiyaçları kalmadı. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Her neyse, birbirimize yabancıydık ve birbirimizden hoşlanmıyorduk bile. Sonra o kanser oldu. Beyin kanseri olan bir adamdan boşanamazdım. Kimse o kadar kötü değildir."

"Yani her şey yalan mıydı?" Kafasının sorularla dolup taşıtığını görebiliyordum.

"Grupta yaptığım iş yalan değildi. Onu bir zamanlar sevmiştim. Her şeyden çok. Yıllardır onun hayaletinin yasını tutuyordum." Caleb'in lise birinci sınıfının çoğunu gizlice ağlayarak geçirmiştim çünkü evliliğimizin öldüğünü biliyordum ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Ve sana söylemeye çalıştım. Söyledim ama sen beni dinlemedin."

Kaç kez konuşmaya başladığımı sayamadım ama o beni hep durdurdu. "Bu konuda konuşmamıza gerek yok. Anlıyorum," derdi. "Sen hala James'i seviyorsun, ben de hala Kate'i seviyorum, bu yüzden yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi geliyor. Birinin her zaman senin kalbinin bir parçasına sahip olacağını biliyorum, tıpkı birinin her zaman benim kalbimin bir parçasına sahip olacağı gibi." Konuşma hep burada biterdi.

Hatırlamıştı. Bunu gözlerinde gördüm. Yavaşça ayağa kalktı ve yatağa doğru yürüdü. Yanıma oturdu. "Bu gece sadece yatabilir miyiz ve

Bu son beş dakika hiç yaşanmamış gibi mi davranalım?"

"Elbette." Onun iyiliği için gülümsemeye zorladım ama asla unutmayacağım için değil.

KATE

SONRA

Willow haklıydı - Kaliforniya'dan ayrılmak, oradaki hayatımı geride bırakmak için ihtiyacım olan şeydi, her ne kadar ayrıldığımız güne kadar içimdeki her şeyle buna karşı savaşmış olsam da. Fiziksel olarak ailemin yakınında olmak, benimle hiçbir şey yapmak istemeseler bile kendimi onlara yakın hissetmemi sağlıyordu. Yeni fiziksel alan içimde yeni bir duygusal alan yarattı. Kaliforniya dışında bir yerde yaşamak heyecan vericiydi, çünkü üç yaşımdan beri oradaydım. Ama suçluluk duygum bunun tadını çıkarmama izin vermiyordu. Mutluluk ailemin anısına saygısızlık gibi geliyordu.

Ray, yolculuğumuzun bir sonraki bölümüne hazırlanmak için kendimizi dünyanın geri kalanından ayırmamız gerektiğine dair bir kehanet aldıktan sonra yirmi üçümüz minibüslere doluşmuş ve Oregon'a doğru yola çıkmıştık. Yeni evimizi yaratırken aramızda bir yoldaşlık duygusu oluşmuştu. Daha önce hiç ellerimle çalışmamıştım ama tek yaptığımız ormanda ağaçları temizlemek ve toprağı kazmaktı ve bu yaptığım en tatmin edici işlerden biriydi. Açlıktan ölüyor olmasaydık her şey neredeyse mükemmel olacaktı. Ekinlerimizin büyümesini beklerken öğünlerimiz fasulye ve pilava indirgenmişti. Bu akşam yemekte sadece ekmek ve su vardı. O zamandan beri kamp ateşinin etrafında gergin bir şekilde Ray'in dönmesini bekliyorduk.

Öğle yemeğinden sonra tek başına ortadan kaybolmuş, döndüğünde yemek getireceğine söz vermiş ama nasıl getireceğini söylememiş ve kimsenin ona katılmasına izin vermemişti. Tek başına gitmesi alışılmadık bir durum değildi ama hava kararmak üzereydi ve hala dönmemişti. Birisi onu baharat bahçesinin arkasındaki açıklıktan geçerken gördüğünde neredeyse yatmaya hazırдық. Sol elinde bir şey sallanıyordu ama karanlıkta ne olduğunu görmek çok zordu. Ateşe yaklaştığında kolunu yukarı kaldırdı, baş aşağı iki tavşan sarkıyordu, gözleri yuvalarından dışarı fırlamıştı.

"Öldüler mi?" Phil'in gözleri dehşet içinde açıldı. Havarilerin çoğu vejetaryendi. O da onlardan biriydi.

"Sanırım öyle," dedi Bekah, Ray'e odaklanmış bir halde.

Ray onları herkesin görmesi için gururla salladı. Boyunlarında kırmızı lekeler vardı. Ölü olduklarına şüphe yoktu. Ray sırttı. "Kim aç?" diye sordu.

Hepimiz konuşamayacak kadar şaşkın bir halde ona bakıyorduk. Phil Will'e döndü, bir şey söylemesini bekliyordu, çünkü genelde Ray'e karşı çıkan o olurdu, ama Will hâlâ Ray'e inanmaz gözlerle bakıyordu. Phil, Will'i bekleyemeyecek kadar öfkeliydi.

"Bu hiç komik değil," diye tükürdü. "Nereden buldun onları?"

"Onları nereden buldum' da ne demek?" Ray'in yüzündeki şapşal sırıtma hâlâ devam ediyordu. "Onları avlamaya gittim."

Yine sessizlik.

Ray onu çekip çıkarmamızı istedi. Bu değiş tokuşta onu memnun eden bir şey vardı, sanki bir tür oyun oynuyormuş gibiydi. Böyle davrandığında nefret ederdim.

Phil elini ağzına götürdü ve derin bir nefes aldı, nefesini göğsünden geçirip midesine, işe yarayabileceği yere indirmeye çalışırken çenesini çalıştırdı. "Onları nasıl avladın?"

"Ne demek istiyorsun?"

Phil gözlerini yarıklara kadar kısmıştı. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Ray masum numarası yaptı. "Hayvanları öldürmek dışında avlamanın benim bilmediğim başka bir yolu var mı?"

Phil ona bir adım daha yaklaştı. Göğsü meydan okurcasına kabarmıştı. "Onları nasıl öldürdün?"

Ray birkaç adım ilerledi ve tavşanları ateşin etrafındaki sandalyelerden birine bıraktı. Pantolonunun arkasına uzandı ve bir tabanca çıkardı. "Onları bununla vurdum."

Will ayağa fırladı ve kollarını salladı. "Kaldır şu şeyi! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Ray silahı iki tavşanın yanına bırakırken, "Tamamen şeffaf olmak," dedi. Ellerini barışçıl bir jestle kaldırdı. "Lütfen kendimi açıklamama izin verin." Devam etmeden önce Phil'e cevap vermesi için bir saniye verdi. Phil patlayacakmış gibi görünüyordu ama Ray'in konuşmasına izin verdi. "Kaliforniya'dan ayrılırken seni koruyacağıma ve sana bakacağıma söz vermiştim. Bildiğin gibi, çiftçilikle ilgili işler düşündüğümüzden çok daha zor oldu.

Beklenen oldu ve yiyecek stoklarımız neredeyse sıfıra indi. Çoğunuz açlıktan ölüyorsunuz." Yüzü endişeyle doldu. "Tanrı'nın halkının açlıktan ölmesine izin veremezdim. Bunu yapamazdım." Elini hepimize doğru salladı. "Birileri tekrar öfkelenmeden önce, avlanma planlarımdan kimseye bahsetmediğimi bilmenizi isterim, çünkü beni durduracak birilerinin olacağını biliyordum." Phil'e baktı. Onu henüz okuyacak kadar iyi tanıımıyordum ama daha az kızgın görünüyordu. Ray konuşmaya başladığından beri omuzları gevşemişti. "Yemek yememiz için bir yol bulmalıyıldım." Tavşanları işaret etti. "Ve buldum da. Bir dakika içinde bunları ateşte pişireceğim ve herkes etten yiyebilir. Sizi rahatsız edecekse lütfen katılmayın. Et yemeyen herkese kendi payıma düşen fasulyeyi vereceğim."

Will kalabalığı yarararak ilerledi ve Ray'ın önünde durdu. "Bir silahın vardı Ray ve kimsenin bundan haberi yoktu. Bana kalırsa bu, bu aptal tavşanları kimin yiyeceğinden çok daha büyük bir sorun."

Ray başını salladı. "Bunun seni neden endişelendirdiğini anlayabiliyorum Will. Geçen gün arkadaki lastik yaylarından birini kontrol ederken silahı tesadüfen buldum ve krikonun altına sıkıştırılmıştı." Şiddete karşı katı bir politikamız vardı ve silahların da bu politikaya dahil olduğunu söylemeye gerek yoktu. "Eski şoförlerimizden biri bu minibüsü güney yakasına yaptığı görev gezilerine götürürdü. Üç kez silah zoruyla soyuldu ve güvenliği için silah taşımaya başladı. Sanırım orada olduğunu unutmuş ve kimse bakmayı akıl edememiş." Omuz silkti, sonra başını gökyüzüne kaldırdı. "Belki de kendimiz için yapamadığımızı Tanrı bizim için yapıyordu."

Will ikna olmamıştı ama diğerlerinin tepkilerini görmek için çemberin geri kalanına baktım. oğunun yüzünde de şüphe parlıyordu. Çoğu şeyde yaptığım gibi Margo'ya döndüm. O benim mantıklı sesim olmaya başlamıştı. Kıpırdamamış görünüyordu, yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle Ray'i bekliyordu. Belki de bu onun çoktan anladığı bir tür testti. Ray'in silahı olmasına o şaşırmadıysa ben de şaşırmadım. Ne de olsa onu benden daha iyi tanıyordu.

TWENTY-TWO

ABBI

ŞİMDİ

Sessizce annemin kapısını çaldım. Odasına girmeyeli iki gece olmuştu. Olanlardan sonra ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Hâlâ da bilmiyorum ama geceleri onunla konuşmayı özlemiştim. Başkalarının yanındayken etkileşimlerimiz aynı değildi. Onlarla olmadığı kadar benimleyken rahattı. Annem kapıyı açtı ve Shiloh beni görünce gülümsedi.

"Aman Tanrım, anne!" Ciyakladım. "Bana gülümsedi, gerçekten ."

"Sen onun kardeşisin," dedi annem. Kapıdan geçebilmem için yana çekilmeden önce bana hızlıca sarıldı. Shiloh'yu kucağıma aldım ve yanıma getirdim. Kel kafasının üstünü kokladım. Banyodan çıktıktan sonra her zaman çok güzel kokardı.

"Acaba insanlar ne zaman kokmaya başlar?" diye sordum.

Annem güldü. Babamın gülüşünü tarif ettiğinden farklıydı, ama onunla ilgili çoğu şey öyleydi. Babamın onun hakkında söylediği pek çok şey artık doğru değildi, ama onun yaşadıklarını yaşayıp da değişmemiş bir insan olamazdınız. Babam her zaman onun gülüşünün yaşlı ve şişman bir adamınki gibi gürültülü ve şamatalı olduğunu söylerdi. Artık öyle değil. Sessiz ve nazikti, suçluluk duygusuyla doluydu, sanki artık komik şeyler bulmaması ya da hayattan zevk almaması gerekiyordu.

"Sana ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum. Bir gün yeni doğmuş bebek gibi kokuyordun, ertesi gün ise yüzüne sürdüğün yiyecekler gibi kokuyordun." Bu anıya gülümsedi.

Shiloh'yla birlikte yatağına tırmandım, onu sırt üstü yatırırken ben de dirseğimi onun üzerine koydum. Kollarını çılınca tekmeliyor ve sallıyordu. Yanaklarını okşarken kıkırdadım. Annem arkama oturdu ve sırtımı ovdu.

Gözleri buğulandı. "Bütün bunlar için özür dilerim. Her şey için. Gittiğim için. Geri gelmediğim için."

"Lütfen üzgün olduğunu söylemeyi bırak anne." Sözlerim havada asılı kaldı. Annemle takılmak beni sessizliğe alışmaya zorlamıştı. Hiçbir şey söylemeden bu kadar uzun süre kalabilmesi inanılmazdı. Ben henüz o noktada değildim. "Onlarla bu kadar uzun süre kalmana ne sebep oldu?"

"Tanrı'nın sözünü takip ettim. Diyor ki, 'Ben bir yabancıydım ve sen beni içeri davet ettin. Acıkmıştım ve sen beni doyurdun. I-'"

Sözünü kesmek için kolumu onunkinin üzerine koydum. Yazdıklarının hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Belki başkaları için anlamlıydı ama ben onun sesinin bir robot gibi çıktığını düşünüyordum. Bu beni ürkütüyordu ve hoşuma gitmiyordu. "Tanrı'yla ilgili şeyler dışında senin için nasıldı?"

Bu kez vereceği cevabı düşünmek için bir an bekledi. "Çok güzeldi. Amaçları. Yaşama biçimleri. Konuşmaları. Hepsisi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bu bizi birbirimize bağladı. Birbirimize ait hissettik ve Ray

bizden sorumlu olduğunu, başımıza kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğini söyledi." Onun adını söylediğinde gözleri parlıyordu. Her zaman öyleydi. "Aşık olmak gibiydi. Diğer her şey bir kenara bırakılmıştı."

"Diğer her şey" olmak acı veriyordu ama ondan bana gerçeği söylemesini istemiştim, bu yüzden hoşuma gitmese bile söyleyeceklerini duymaya açık olmalıydım. "Peki ya Ray? biriydi?" Onu zorlamak istemediğim için çekingen bir tavırla sordum.

çok sert.

"Karizmatik biriydi." Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Ama bundan daha fazlasıydı. Devasa bir varlığı vardı." Kollarını iki yana açtı. "Girdiği her alanı doldururdu. Onunla birlikte olmak size bahsettiği bir armağan gibiydi. Bir şekilde bunu kibirli olmadan yapıyordu." Alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum."

"Herkes adamı seviyor," dedim.

"Ha?" Alnı şaşkınlıkla kırıştı.

Annemin Love International ile birlikte olduğu ortaya çıktığından beri insanlar Ray'e hayranlık duyuyordu. Onu desteklemek için Facebook ve Instagram profilleri oluşturmuşlardı. Sayısız takipçisi ona destek sözü vermiş, bunca zaman onlarla birlikte olsa bile annemi incitmesinin mümkün olmadığına yemin etmişti ama bunların hiçbirini anneme söyleyemezdin, çünkü ben

bakmaması gerekiyordu. Ama ona yalan söylemek de istemiyordum. Arkamdan kapattığımdan emin olduğum yatak odasının kapısına baktım, böylece kimse kalkarsa bizi duyamayacaktı.

"Ray'i gördüm," diye fısıldadım.

Beni yakaladı. "Ne? Nereye?" Gözleri odayı taradı, sanki onu dolaba ya da yatağın altına saklamış olabilirmişim gibi.

"Sosyal medyada," dedim çabucak, o daha fazla sinirlenmeden.

"Sosyal medya mı? İnternetteki şeyler mi?" diye sordu.

Gülümsedim. Bazen onun teknoloji hakkında ne kadar az şey bildiğini unutuyordum. "Temel olarak."

"Ve onun resmi var mıydı?"

Başımı salladım.

"Görebilir miyim?"

Donup kaldım. Eğer benim bu şeylerin hiçbirine bakmamam gerekiyorsa, onun da kesinlikle hiçbirine bakmaması gerekiyordu.

"Lütfen, Abbi?" diye sordu ben hâlâ cevap vermemişken.

Bu sadece bir resimdi ve zaten onun neye benzediğini bilmiyor değildi. Onun hakkında yazılanları ya da söylenenleri ona göstermeyecektim. Arka cebimden telefonumu aldım ve viral olan resmi bulana kadar Google'daki resimler arasında hızla gezindim. Herkes onun ne kadar muhteşem olduğu hakkında yorumlar yapıyordu ama ben öyle düşünmüyordum. Bana Tom Cruise'u hatırlatıyordu-çok güzeldi. Resmi büyüttüm ve telefonumu ona uzattım.

Sanki bir hayalet görmüş gibi ona baktı. Elleri titredi ve gözleri anında yaşlarla doldu. Endişe göğsümü sıktı.

"Hey, anne, biliyor musun? Bu muhtemelen iyi bir fikir değil. Ne düşünüyordum bilmiyorum." Telefonuma uzandım. Yataktan fırladı ve telefona sarıldı.

"Hayır!" Gözleri vahşiydi. Boynundaki kaslar gerilmişti.

Yataktan yavaşça kalktım. babama bağırabilirdim ama onu kızdırdığım için çok kızardı. Eve geldiğimizden beri hiç böyle korkmamıştı. "Sorun yok anne. Telefonumu alabilirsin. Onu senden almayacağım."

Bir saniye sürdü ama sözlerim onu kendine getirdi. Yüzünün rengi soldu. "Kendimi hasta hissediyorum."

Ona doğru koştım ve kolumu beline doladım. "İşte, neden tekrar yatağa oturmuyorsun?" Ona yardım ettim ve nazikçe . Hâlâ telefonumu bırakmamıştı ama en azından artık ona bakmıyordu. Vücudu sert ve kaskatı kesilmişti. Boynundaki kaslar gevşememişti. Shiloh yatağın tepesinde uyuyordu ve onu uyandırmadan anneme götürdüm, onu kendine getireceğini umuyordum. İlk başta otomatik pilottaymış gibi onu robot gibi tuttu, ama Shiloh ona doğru yerleştikçe, annem yavaşça vücudunu onunkine doğru gevşetti. Rahat bir nefes aldım.

Bunu bir daha yapmayacaktım.

TWENTY-THREE

MEREDITH

ŞİMDİ

Restoran tıklım tıklım doluydu. Kalabalığı taradım ve köşede tek başına bir masada oturan Caleb'i gördüm. Aceleyle hostesin yanından geçtim ve benimle buluşmak için ayağa kalktı. Bana bütün gün beklediğim sarılmayı yaptı. Onu neredeyse yedi aydır görmemiştim. Bu, ayrı kaldığımız en uzun süreydi ama o şehir merkezindeki hukuk firmalarından birinde staj yapıyordu ve nefes alacak zamanı bile olmuyordu. Benim yemeklerimi tercih ettiğinden, ziyarete geldiğinde genellikle akşam yemeği için dışarı çıkmazdık ama bu gece onu eve davet etmemin imkânı yoktu. Hepimiz birbirimizin etrafında yumurta kabukları üzerinde yürüyorduk ve herkesle oturup garip bir akşam yemeği yemek yapmak istediğim son şeydi.

"Yorgun görünüyorsun," dedi sandalyemi çekerek. Güldüm. "Çok teşekkürler evlat."

Avuçlarını yukarı kaldırdı. "En azından ben dürüstüm."

Bana bir kadeh merlot ısmarlamıştı ve onunki önünde yarısı boş olarak duruyordu. Gençliğinde alkolizmle tanışması beni dehşete ve o zamandan beri içki içmesine dikkat ediyordum. Bu onu on yıl boyunca ayık tutacak kadar korkutmuştu ama son yıllarda yeniden içmeye başlamıştı. Bunun sadece sosyal amaçlı olduğuna ve bir sorunu olmadığına yemin ediyordu. Bunu sadece zaman gösterecekti.

"Saçını kestirmen gerek," dedim şarabımdan bir yudum alarak. Saçlarını uzattığı zamanları sevmezdim. Burnunu yüzüne göre çok büyük gösteriyordu.

"Uzatıyorum." Uzun saçları hakkında ne hissettiğimi bildiği için bana sırtıttı.

"Thad'la konuştun mu?" diye sordum. Bütün hafta boyunca onunla neredeyse hiç konuşmamıştım.

"Anne, lütfen, sadece iyi şeylere gelebilir miyiz? Thad hakkında istediğimiz zaman konuşabiliriz."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedim. Ona ne söylediğimi ve kardeşine ne söylediğimi hatırlayamadığımdan bahsetmiyorum bile. Şarabımdan bir yudum daha aldım.

FBI'nın komuta merkezini kastederek "Evinizden çıktılar mı?" diye sordu.

"Henüz değil. Pazartesi. Her şey o zaman değişecek," dedim.

Kate kaçırılmadığını açıkladığından beri FBI'nın Kate'in davasını nasıl ele alacağı konusunda büyük bir değişiklik olmuştu. Camille, polis merkezinde adli sorgulamalarını ve şehir merkezindeki yerel danışmanlık merkezlerinden birinde Brian'la birlikte yeniden programlama çalışmalarını yapmasının yeterince güvenli olduğundan emindi. Brian çünkü bilgilendirme toplantımızın büyük bir bölümünü, dünyamızın altüst olmasının üzerinden neredeyse iki hafta geçtiği için hepimizin yeniden normallik hissi duymamıza yardımcı olacak günlük rutinlerimize geri dönmeye başlamamızın ne kadar önemli vurgulayarak geçirmişti. Bunun Kate'in de kendini daha güvende hissetmesine yardımcı olacağını söyledi. Pazartesi günü Scott işe, Abbi de ikisi de istemese de okula geri dönüyordu.

"Kate'i tüm randevularına sen mi götüreceksin?" Caleb sordu.

Başımı salladım.

"Ve tüm bunların güvenli olduğundan eminler mi?"

"Daha önce olduğundan daha fazla, ama sonsuza kadar karantinada kalamayız." Sunucuya el salladı ve siparişimizi çabucak verdi, ne istediğimi sorma zahmetine girmedi, çünkü ben her zaman ıspanak salatasıyla birlikte karamelize domuz pirzolası yedim. "Love International'ı henüz bulamadılar mı?"

"Sana kamplarını bulduklarını söylemiştim, değil mi?"

"Evet, terk edilmişti ama en azından son birkaç yıldır orada yaşadığından oldukça emindiler."

Devam etmeden önce başımı salladım. "Ray'i ya da aradıkları diğer kişileri bulamadılar ama Love International'ın üyeleri ve müritleri ortaya çıktı."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu nasıl bir şey?"

"Tuhaf ve hiç beklediğim gibi değil. Çoğu sıradan insanlar.

Bazıları da süper başarılı insanlar." Başını iki yana salladı. "Yok artık."

"Ciddiyim. Şaşıracaksın. Hiçbir fikrim yoktu. Ve çoğu onu destekliyor. Hayatlarını değiştirdiğine yemin ediyorlar." Görüntülerden herhangi birini izlemekten uzak durmaya çalıştım ama bu neredeyse imkansızdı. *Dateline* dün gece altı eski üyeyle röportaj yapmıştı ve hiçbir şey beni programdan alıkoyamazdı. Yirmi dört yaşındaki kızlarını Love International'da kaybetmiş olan bir grup ebeveyn dışında hepsi Ray ve hareket lehine konuşuyordu. Her zaman kızlarının kaybolmasıyla bir ilgileri olduğuna inanmışlardı ve onu bulmak için yaptıkları avı anlattılar.

"Kate'inkini kesinlikle değiştirmişler. Durumu nasıl? Daha iyi mi?"

"Bunu söylemek zor. O kadar çok mırıldanmıyor, ya da en azından artık diğer insanların yanında. Yine de çoğu zaman oldukça durgun ve kendinden geçmiş görünüyor ama Shiloh ve Abbi ile canlı ve etkileşimli oluyor. Onları önemseydiğini söyleyebilirsiniz."

"En azından yakında evinizi geri alacaksınız," dedi. "Kate için istasyondaki kadar rahat olmayacak ama hepiniz için çok daha az rahatsız edici olacak."

"Evet, sanırım, ama geri kalan zamanda, herkes gittiğinde kendimizle ne yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yok. Çok garip olacak. Sadece bir kez yalnız kaldık, o da buraya geldiği ilk geceydi. Onunla nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum," dedim ağlama isteğine karşı koyarak. Onların önünde ağlamamaya çalıştım, çünkü bu onları çok üzüyordu ve ben de onları üzmemekten nefret ediyordum. Kate'le yalnız kalmaktan daha fazlası söz konusuydu. Scott'ın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Onunla gerçekten tanışmak istiyorum," dedi. Birkaç gün önce de benzer bir mesaj atmıştı ama kimsenin ona sirk ucubesiymiş gibi davranmasına izin veremezdim, oğlumun bile. Başımı salladım. "Hadi ama anne. Eninde sonunda onunla tanışmayacak değilim. O ailenin bir parçası."

"O ailenin bir parçası değil," diye tersledim hiç düşünmeden. Ama öyleydi. Benim hiç olmadığım kadar büyük bir parçasıydı ve zaman geçtikçe benim parçam daha da küçüldü. En çok acı veren de buydu.

KATE

SONRA

"Acılarımız sadece bize bir şeyler anlatmak için vardır. Söyleyeceklerini dinleyin," demişti Ray otuz günlük ruh yolculuklarından birine daha çıkmadan önce. Geçen sefer Sioux Vadisi'nin zirvelerine tırmanmıştı ama bu sefer nereye gittiğini kimseye söylememişti. Hepimiz o yokken Rab ile daha fazla iletişim kurmasına yardımcı olmak için otuz günlük bir oruca girmeye karar vermiştik. Bir cevap bulmasına yardım etmemiz gerekiyordu, çünkü toprak hala cevap vermiyordu.

Phil bile artık et yiyordu. Ya öyle yapacaktık ya da açlıktan ölecektik, çünkü tarlalarda ne kadar çalışırsak çalışalım, ürünlerimiz işbirliği yapmayı reddediyordu. Önceki hayatlarımızda ne kadar organik olduğumuzu iddia etmiş olsak da hiçbirimiz doğada sebze ekme ve yetiştirme konusunda hiçbir şey bilmiyorduk. Öğrenmenin tek yolu yaparak öğrenmektir ve şimdiye kadar yarattığımızdan daha fazlasını yok etmiştik. Erzaklarımız neredeyse sifıra inmişti.

Hepimiz Ray dönene kadar günleri sayıyorduk ve o gün bugündür. O yokken tek yaptığımız dua etmek ve meditasyon yapmaktır. Hepimizin doğru olduğunu bildiği şeyi kimsenin dile getirmesine gerek yoktu - bu şekilde daha fazla yaşayamazdık. Hayatta kalmak ya da yolumuza devam etmek için bir yol bulmalıydık.

Kampın etrafına karanlık çökmüştü ve o hâlâ eve dönmemişti. Hepimiz endişeyle gözlerimizi çevremizdeki tepelere dikip arıyor, bir yandan da öyle değilmiş gibi davranıyorduk. Bir an için aklımdan onun geri gelmeyeceği düşüncesi geçti ve böyle bir korkuyla yaşadığım için kendimi hemen uyardım. Korkunun sesi ruhani yolculuğumda bastırılması en zor seslerden biriydi ve ne zaman ondan tamamen kurtulduğumu düşünsem çirkin yüzünü gösteriyordu.

Ateşin etrafında toplandığımız anda Willow beni aradı. Ne olursa olsun, her gün ateş etrafında toplanarak sona ererdi. "Çok gerginim. Ya ona bir şey olursa?" diye fısıldadı, korku bulaşıcı olduğu için başka kimse duymasın diye. "O ormanda çok fazla ayı var. Onu orada saldırıya uğrayıp kan kaybından ölürken hayal edip duruyorum. Leonardo DiCaprio'nun o devasa ayıyla kavga ettiği filmi izledin mi hiç? Adı neydi?" Kollarını kaldırdı ve bir ayı gibi davrandı.

Ne kadar gülünç görüldüğüne kıkırdadım. "Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum."

"Her neyse, kalan tek şey bu."

Ateşin etrafındaki enerji, Ray'in dönmesini beklediğimiz her zaman olduğu gibi gergin ve gergindi. Ray döndüğünde asla eskisi gibi olmazdık.

bizimle değildi. Beth ekmek için ihtiyacımız olan unu azaltmanın bir yolunu bulduğunu anlatırken cümlesinin ortasında durdu ve açıklıkta ilerleyen bir figürü işaret ederek "İşte orada!" diye bağırdı.

Yüz hatlarından hiçbirini seçemiyordunuz ama Ray'in yürüyüşünde hata yoktu ve gecenin bu saatinde ondan başka kimse ormanda dolaşmazdı. Ayağa fırladık. Birisi ona doğru koşmaya başladı ve ben ne olduğunu anlayamadan grupla birlikte sürükleniyordum. Gittikçe hızlandık, teneffüste serbest bırakılan okul çocukları gibi gülüyor ve kıkırdıyorduk. Onun etrafını sardık ve onu grubun içinde dolaştırdık, ona ve birbirimize sarılıp öptük. Gergin konuşmalar bizi ateşe kadar takip etti. Hepimiz daha önce bulunduğumuz pozisyonları aldık, söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorduk ve bizimle paylaşmak için sabaha kadar beklemeyeceğini umuyorduk.

"Susadın mı? Sana içecek bir şey getireyim mi?" Bekah sordu. Hamilelik nedeniyle karnı şişmiş olsa da başkalarına yardım etmekten asla yorulmazdı. Ona neler olduğunu anladıktan sonra dinlenmesini sağlamaya çalışmıştık ama o asla dinlenmedi. Hamilelik büyük bir sürpriz olmuştu çünkü kimse Sam'le birlikte olduğunu bilmiyordu.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," dedi. Yüzü ciddiye. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Endişe içimi doldurdu. Konuşmasını beklerken diğerleri de bunu hissetti. Sessizlik rahatsız edici bir hal alana kadar uzadı. Başını eğdi ve ellerini kavuşturdu. Saçları o kadar uzamıştı ki parmaklarından aşağı sarkıyordu. Başını kaldırdığında yüzündeki gülümseme geri gelmişti. "Ailem, hepiniz yolculuğumun nedenini biliyorsunuz ve ben yokken varlığınızı hissettim. Dualarınız için teşekkür ederim, çünkü vahye ve ışığa çok ihtiyacımız vardı." Ellerini kucağında birleştirerek oturdu. "Etrafımızdaki toprak sadece değişim ve yaratım konusundaki yetersizliğimizi temsil ediyor. Ruhlarımızın içinde neler olduğunu yansıtıyor." Durakladı ve sözlerinin iyice yerleşmesi için bir şans verdi.

Ben de benzer düşünceler içindeydim, çünkü ne kadar uğraşırsak uğraşalım hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Yeni bir dünya yaratacağımız hissiyle gelmiştik ama şu ana kadar pek bir şey yaratmayı başaramamıştık. En iyi çabalarımıza rağmen endişe ve panik etrafımızı sarmaya başlamıştı. Ray'in bu geceki geç gelişine verdiğimiz tepki bunun kanıtıydı. Duygusal sıcaklıklarını hissetmek için çembere baktım ve benimkiyle aynıydı.

"Tanrı çaresiz yakarışlarımıza ve yüreğimizden gelen dileklere cevap verdi." Işıl ışıl parlıyordu. Minnettarlık çevremizi sardı ve moralimizi bir anda yükseltti. "Eğer Rab'bin krallığına girmek istiyorsak farklı olmalıyız. Ray beni buraya kadar getirdi ama bizi Rab'bin mükemmel planına sokacak kişi o değil." Kollarını kaldırdı ve başını gökyüzüne kaldırdı. "Aile, Rab'bin bizimle yeni bir antlaşma yapabilmesi için Ray'i öldürmek zorundaydım. Onu şu derenin kıyısına gömdüm." Arkasındaki ormanı işaret etti. "Karanlık sularda vaftiz olduktan sonra ayağa kalktım ve onun sesini Love International vizyonunu aldığım günkü kadar net duydum. Rab dedi ki, 'Şu andan itibaren sana Abner denecek. Sen Işığın Babası'sın' dedi." Ellerini göğsünün önünde birleştirdi ve önümüzde eğildi. "Krallığa girmemiz için bize rehberlik edeceğim."

Sözleri bizi şaşkın bir sessizliğe sürükledi. Devam etmeden önce kendimize gelmemizi beklemedi. "Sizi bana katılmaya davet ediyorum ama size söylemeliyim ki bu hiç kolay olmayacak. Pek çok deneme ve sıkıntı olacak. Bir sonraki seviyeye her ilerleyişimizde, hazır olmayan insanlar var ve bu gece burada oturup hazır olmadığını düşünenleriniz var. Bunca yolu geldiğiniz ve hayatınızın büyük bir kısmından vazgeçip hayal kırıklığına uğramış ve eli boş dönmek zorunda kaldığınız için hayal kırıklığına uğradınız ama ben sizi açık fikirli olmaya teşvik ediyorum. Bu anın bize öğrettiklerini ve öğretmeye devam edebileceklerini kucaklamaya." Pozisyonunu değiştirdi. "Hayat bir dizi doğum, ölüm ve dirilişten başka bir şey değildir ve kim ilerlemeyi seçerse eskiyi öldürmelidir ki Rab yeniyi diriltebilsin."

Bu genellikle soru sorduğu zamandı, ancak tepkimizi duymakla ilgilenmiyor gibiydi.

"Benimle bir sonraki seviyeye geçmeyi tercih edenler için, Tanrı'nın size karşı derin sorumluluğunu ortaya koyduğunu bilmenizi isterim. Bu ışığın babası olarak sizinle ilgilenmek ve sizi gözetmek benim görevim olacak. Her baba gibi benim de popüler olmayan kararlar vermem gereken zamanlar olacak. Bu her zaman böyle olmadı. Bunca yıldır benimle birlikte olduğunuz için bildiğiniz gibi, farklı bir seçim yapmış olsam bile her zaman grubun mutluluğunu tercih ettim. Bundan sonra da grubun mutluluğu için onların gelişimi kadar endişelenmeyeceğim. Eğer bu sizi rahatsız eden ya da hoşunuza gitmeyen bir şeyse, lütfen bizi bu yolda takip etmeyin. Bir sonraki aşamaya geçmek istemeyenler, lütfen eşyalarını toplayıp şafak vakti ayrılınsınlar."

İnsanlar dün gece geç saatlere kadar ayakta kaldıkları için sersemlemiş ve gözleri kamaşmış bir halde çadıra girdiler. Hepimiz yatağa aynı şeyi merak ederek girmiştik - kimse miydi? Ben bunu düşünmemiştim bile. Nereye gidebilirdim ki? Dönebileceğim bir evim . Scott ya da Abbi beni düşünmeyeli muhtemelen yıllar olmuştu. Şimdiye kadar Will ve Keith dışında herkes buradaydı ama onlar da Abner'la birlikte oldukları için. Hepimiz isim değişikliğinden ve ona Ray dememeyi hatırlamanın ne kadar zor olacağından bahsetmiştik ama şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Dün geceki konuşmaların sonunda bile neredeyse alışmıştık.

Birileri tüm masa ve sandalyeleri çadırın dışına taşımıştı. Büyük bir kitle halinde durmuş, bir sonraki adımımızı bekliyorduk. Çok geçmeden Abner, Keith ve Will kampı geçip çadıra girdiler.

"Bu sabah hepinizi gördüğüme çok sevindim, ailem. Kalbim büyük bir sevinçle doldu." Abner'in sevgisi derme çatma odanın içine işledi. "Söz bize, yeniden doğmadıkça hiç kimsenin krallığa giremeyeceğini söyler. Ben uzaktayken yeniden doğdum ve eğer krallıkta bana katılmak istiyorsanız hepiniz aynı şekilde yeniden doğmalısınız. Eğer yeniden doğacaksak, o zaman eski kimliğimizi öldürmeliyiz." Elleri hiç durmadan hareket ediyor, sözlerini noktılıyor ve jestlerini vurguluyordu. Will ve Keith sol köşedeki mavi tentenin altına yığıldığımız yoga matlarını çıkarmaya başladılar. "Bugün Will eski, günahkâr yaşamından vazgeçmeye ve krallıkta yeniden doğmaya hazır." Alkışlamaya başladı ve ne olduğunu bilmesek de hepimiz alkışa katıldık. Oda gergin ter kokuyordu. "Lütfen ortada bir yer açın," diye talimat verdi Abner. Yanlara doğru hareket ederek çemberin içinde bir açıklık yarattık. Abner ve Keith yoga matlarını yan yana serdiler. İşleri bittiğinde Abner Will'e işaret etti ve o da matların üzerine çıktı. Onu hiç korkmuş görmemişim. Abner emir yağdırıp ceza tehdidinde bulunurken bile Will sakin ve vurdumduymazdı. Bugün öyle değildi. Yüzü bembeyazdı. Dişlerini ileri geri sıkıyordu. Kıpırdamadan durmaya ve biraz sonra olacakları beklemeye çalışırken diğer eli gergin bir enerjiyle seğiriyordu.

"Her törende aynı kurallar geçerli olacak." Abner bir talim çavuşu gibi konuşuyordu. "Bir kişi yeniden doğmadıkça krallığı göremez." Dikkatini Will'e çevirdi. "Hazır mısınız?"

"Öyleyim."

"O halde, konuştuğumuz gibi, Tanrı'nın önünde çıplak durmalısınız."

Will gömleğini başının üzerinden çekip yere fırlattı. Pantolonunu çözdü ve iç çamaşırlarıyla kalana kadar çıkardı. Sonra iç çamaşırını çıkardı. Margo'ya olan saygımdan başımı çevirdim.

"İsa Nikodim'e bir insanın ana rahmine dönüp yeniden doğmasının imkânsız olduğunu söylemişti, ama Tanrı bizi ana rahmine dönmeye çağırdı." Will hasırın üzerine uzanırken Abner'in bakışları odayı delip geçti. Vücudu hasırın üzerinde bir T oluşturdu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, vücudu terden parlıyordu. Abner ve Keith koyu renk bir kukuleta alıp Will'in başına geçirdikten sonra kalın siyah çarşaflarımızdan birini Will'in üzerine serdiler. Başka bir çarşaf alıp Will'i onun üzerine yuvarlamadan önce çarşafı Will'in etrafına sardılar. Sadece ayakları dışarıda kalacak şekilde vücuduna sıkıca sarılana kadar onu yuvarlamaya devam ettiler ve hareket etmesinin hiçbir yolu yoktu. Vücudu minder boyunca uzanacak şekilde onu minder üzerinde yeniden konumlandırıdılar.

"Bir kişi yeniden doğmadıkça krallığı göremez." Abner, Keith'e başıyla onay verdi. Abner dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını Will'in üzerine bastırdı. "Bu dönüşümün doğum sancıları başlıyor. Bakın, her şeyi yeni yapıyorum!" diye bağırdı. Will'in vücudunda dolaştı, ön kollarıyla farklı noktalara bastırdı. Nefesinin altından ne söylediğini duyamıyordum. Keith, Abner'in yanında Will'e katıldı. Will'in bedeni onların altında kıvranıyordu. Nasıl nefes alabiliyordu?

Abner, "Herkes gelsin," diye emretti. Will'in vücuduna üşüştük; itiyor, bastırıyor, dürtüyorduk. "Daha sert bastır. Yeterince sert bastırmıyorsunuz. Bırakın doğum sancılarını hissetsin. Mücadeleyi. Gelin millet. Daha çok çalışmalısınız."

Her şey hızla hareket ediyordu. Her yerde kollar vardı. Etrafımda bir vücut denizi dolaşıyordu.

"Eski hayatınızdan vazgeçin," diye seslendi Abner ve hepimiz onu takip ettik. "Eski hayatınızdan vazgeçin!" diye daha yüksek sesle bağırdık.

Herkes bir rock konserindeki öfkeli bir kalabalık gibi itişip kakışıyordu. Beni de yanlarına çektiler.

"Işığı bulun. Açıklığa doğru ilerleyin. Karanlığınızı geride bırakın." Margo'nun sesi diğerlerinin üzerinde yükseldi.

Willow elimi tuttu. Aşağıya baktım. Yüzü solgundu ve kirpikleri gözyaşlarıyla birbirine karışmıştı. Elini sıkıca kavradım ve bırakmadım.

"Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum," diye ağladı Will.

"Neredeyse vardınız. Bu bir geçiş. Devam et. Devam edin." Abner tekrar hepimize işaret etti.

"Yapabilirsin!" diye tezahürat .

Vücudu büküldü ve takla attı. Aniden kolu siyah çarşafın içinden fırladı ve arşafta bir delik açtı. Herkes ığlık attı ve sanki biri Super Bowl'da galibiyet golünü atmış gibi alkışladı. Margo onu çıkarmak için ileri ama Abner onu itti. "Geride dur. Bunu tek başına yapmalı."

Diğer kolu dışarı ıktı. Sonra bir tür canavar gibi vücudunu içeri çekti. arşaf yırtıldı. Diğer örtüleri fırlattı. Dizlerinin öktü. Kusmuk her tarafını kapladı.

"Krallığa hoş geldiniz," diye duyurdu Abner.

TWENTY-FOUR

ABBI

ŞİMDİ

Annemin kapısını tıklattığımda karnım sinirden zıpladı. Bu gece kapısını ilk çaldığım zamankinden daha gergindim, çünkü kemanımı getirmiştım. Kemanı lisede öğrenmiş ve üniversitenin büyük bölümünde çalmıştı. Babam müzik yapmanın onu her şeyden daha çok mutlu ettiğini söylerdi ve abartmıyordu. Onun eski resital kasetlerini izlemek en sevdiğim şeylerden biriydi. Eski kasetleri neredeyse eskittikten sonra babam onları benim için CD'lere koymuştu. Onu çalarken izlemeye bayılırdım. Gözleri müzikle birlikte dans ederdi ve kemanın sesini sevinçten ağlıyormuş gibi çıkarırdı.

Bunu getirmek cesurca bir hareketti. Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her şeyin bu kadar ağır ve ciddi olmasından bıkmıştım. Nadiren gülümserdi, gülümsediğinde de canı yanmış gibi yüzünü buruştururdu ve bu gülümseme asla gözlerine ulaşmazdı. Umarım onun için çalmak onu neşelendirirdi.

Kapıyı o açtı. "İçeri gel," dedi. "Teşekkür ederim," diye yanıtladım onu geçerken.

Kemanı hemen fark etti ve gözleri kocaman oldu. "Sen mi çalıyorsun?"

"Var ama pek iyi değilim. Sesim sana hiç benzemiyor." Ne kadar pratik yaptığımın bir önemi yoktu; benim çalışım asla onunkiyle boy ölçüşemezdi. Müzik ruh isterdi ve bende o ruh yoktu. Onda olduğu gibi değil. Yakınından bile geçemezdim. "Çalmak ister misin?"

Başını sallamadan önce bunu düşünmedi bile. "Benim için bir şeyler çalar mısın?"

"Elbette," dedim, resitallerimin hiçbirinde olmadığım kadar gergindim. Ne zaman sahneye çıksam yaptığım gibi, alışkanlıktan boynumdaki madalyonu ovuşturdum. Bir sonraki resitalimde onun varlığını yanımda taşımak için resmine dokunmak zorunda kalmayacağımı, çünkü onun seyirciler arasında olacağını fark ettiğimde gülümsedim.

Annem Shiloh'yu yatağın en üstüne yatırdı ve bana tüm dikkatini verebilmek için her iki yanına ikişer yastık koydu. Belki yakında kendisinin de uyumasına izin verirdi. Ben kemanı çeneme yaklaştırırken o da ortada bağdaş kurup oturdu. Bugün erken saatlerde akort etmişim, yani hazırды. Çok fazla hata yapmadan parçayı tamamlayabileceğimi umarak kafamda ritmi geri saydım. Çalmamın tek nedeni onu anmaktı ve onun karşımdaki yatakta oturuyor olması çok garip hissettiriyordu. Omuzlarımdaki gerginliği silkeledim ve daha dik durdum. Oynarken asla kimseye bakmazdım. Bu beni çok endişelendirirdi. Yeni Taylor Swift şarkısının başlangıç ölçülerini tıngırdatırken yayıma baktım. İlerledikçe kendime güvenim arttı ve bitirdiğimde kolayca bir sonraki şarkıya geçtim. Kafamı kaldırmam bir saniye sürdü ve kaldırdığımda annem sessizce ağlıyordu. Herkesin her zaman yaptığı gibi onu teselli etmek için hareket etmedim. Bazen sadece bir anı hissetmeniz gerekirdi ve bu da o biriydi. Çalmaya devam ettim, bildiğim tüm şarkılarda ilerledim ve bitirdiğimde baştan başladım.

"Vay canına," dedi parmaklarım daha fazla oynayamayacak kadar yorulduktan sonra. "Teşekkür ederim, Abbi. Teşekkür ederim."

Mutluluktan gözleri parlıyordu ve ben de yüzümdeki sevimsiz sırıışı engelleyemiyordum ama umurumda değildi.

"Ben ... müzik duymadım." Hâlâ hangi yıl olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu ve hatırlayıp hesaplaması bir saniyesini aldı. "On bir yıl."

"On bir yıldır müzik dinlemiyor musun?"

Başını salladı. "Ya da ılık bir duş almadın."

"Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kemanımı şifonyerin üstüne koydum ve yanına oturmak için yatağa doğru koştum.

"Sadece yemek pişirmek için sıcak su kullanırdık. Diğer her şey için soğuk su." "Bu korkunç. Elektriğiniz falan yok muydu?"

"Yemek pişirmek için suyumuzu ısıttık ve banyo suyumuzu ısıtmak için kullanabileceğimiz jeneratörlerimiz vardı, ancak bunu yapmamayı tercih ettik."

"Aman Tanrım, neden kendini böyle cezalandırıyorsun?"

Annem kıkırdadı. Bu kez elini o kadar çabuk ağızına götürmedi. "Günlük kefaretimizin bir parçasıydı."

"Ha?"

"Bu, kendimize kötü doğamızı hatırlatmanın ve bedenlerimizin hazza olan iştahını reddetmenin bir yoluydu" diye açıkladı.

"Yatak yerine yerde uyumak gibi mi?"

"Evet, Tanrı'ya layık olduğumuzu kanıtlamak için her gün kefaret ödüyoruz." Konuşurken kelimeleri ezbere okumak ona bir şeyler yaptı. Yüzünü karanlık kapladı ve anıyla ilgili bir şey ışığını söndürdü, sanki üflenlen bir mum gibiydi.

"Anne?" Kolumu omzuna koydum. "İyi misin?"

Kollarını kendine doladı,  ş yormuş gibi ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. Bakışlarıma karşılık vermeyi reddetti. "Başım ağrıyor. Sanırım yatağa gitsem iyi olacak."

KATE

SONRA

Bugün benim g n md . Sırada ben vardım. Birkaç günde bir yeniden doğuş seremonisi yapıyorduk. Günde sadece bir tane yapabiliyorduk çünkü bizi çok yorduğu için dinlenmemiz gerekiyordu. Abner son hazırlıkları yaparken ben çadırın önünde durdum.

Dün gece hiç uyumadım ve kahvaltıda bir şey yiyemeyecek kadar midem bulanıyordu. Terden sıırıslıklam olmuştum ve henüz hiçbir şey olmamıştı. Kusmuk boğazımda yükselmeye devam etti ve başlamayı beklerken onu zorla geri . Başım dönüyordu.

Nefes al, Kate. Nefes al.

Bunu yapabilirdim. Yapmak zorundaydım.

Abner tanıdık senaryoyu okumaya başladı ama yanında durmama rağmen sözleri kulağıma ulaşmadı. Korku tüm düşüncelerimi ele geçirmişti.

Sesi araya girdi. "Tanrı'nın huzurunda soyunmanın vakti geldi."

Elbisemi çıkarırken parmaklarım titredi. Yere baktım. Kimsenin yüz ifadesini görmek istemiyordum. Onların korkusu sadece benimkini artıracaktı. Kısa süre sonra minder  n mdeydi ve ben de yapmam gerekeni yaptım

söylenmeden. Bedenimi minderin üzerine yatırdım ve kollarımı iki yanıma koydum. Beni battaniyeye sararlarken her kasım hareket etme arzusuyla seğiriyordu. Kulaklarım cınladı. Beni ters çevirdiler. Abner'ın yüzü benimkinin üzerinde duruyordu, gülümsemesi genişti, gözleri parlıyordu.

"İyi olacaksın," diye mırıldandı.

Ve sonra siyah çarşaf başımın üzerindeydi. Çığlık atma isteğimi bastırdım. Zor kısmı daha başlamamıştı bile. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnaklarım avuç içlerime battı.

"Bugün ilan ediyorum ki, her şeyi yeni yapıyorum," diye duyurdu Avner. "Bir kişi yeniden doğmadıkça krallığı göremez."

Gözlerim zonkluyordu. Kırmızı lekeler görüş alanımı doldurdu. Basınç başladı. Göğsümü sıkıştırıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Uzaklaşmaya çalıştım ama faydasızdı. Battaniye beni iple bağlanmış gibi sarmıştı. Başım panikle çarpıyor, patlamak ve parçalarımı çarşafa çarpıp parçalamakla tehdit ediyordu.

"Doğum sancıları başlıyor. Gelin, bu geçiş sürecinde ona yardım edin."

Basınç her yerdeydi. Vücudumun hiçbir parçası serbest değildi. Aşağı doğru ittiler. Daha sert ve daha sert. İçimden ilkel bir çığlık şiddetle patladı. Hiçbir işe yaramadı. İtmeye devam ettiler. Durmadılar.

"Eski hayatından vazgeç! Eski hayatından vazgeç!" İlahileri kulaklarımı doldurdu. "Tanrı'ya layık olduğunuzu kanıtlayın!"

Umutsuzca kurtulmaya çalışarak çılgınca tekmeledim ve çırpındım. Bedenim ileri geri kıvranıyordu. Yeterince hava yoktu. Vücudumdaki her hücre oksijen için çığlık atıyordu.

"Işığın bulun. Işığa doğru ilerleyin." Abner'ın sesi içime işledi. Korku.

Yeterince güçlü değildim. Kendimi ayrılırken hissettim, beynim ayrılıyordu.

Vücudumdan ayrıldım, süzöldüm. Görüş alanımın kenarına siyah sızdı. Tüm sesleri kafamın içinde büyük bir bulanıklığa dönüştü, birbirine karıştı. Hemen yanımdaydılar, çok yakınımdaydılar ama onları duyamıyordum. Artık onları hissedemiyordum da. Bedenim hafifti. Siyahın üzerinde süzülüyor, çırpınırken kendimi izliyordum. Abner da oradaydı, yanımda durmuş bedenimi itişini izliyordu.

Beni nazikçe bedenime geri itmeden önce kulağıma "Karşı koyma," diye fısıldadı.

Kendimi derimin duvarları içinde sakın olmaya zorladım. Ve sonra onu gördüm. İğne ucu kadar bir ışık, çok küçüktü ama önümde, sağ taraftaydı. Eğer kolumu ona doğru uzatabilirim, parmağımı sokabilirdim.

"Işık, Kate." Willow'un zayıf sesi. Sesi takip ettim, bir kolum serbest kalana kadar sakince döndüm ve kıvrıldım. Işığa doğru ilerledim ve bir parmağımı içeri soktum. İçimden adrenalin fışkırdı. İçimde kalan tüm güçle ittim.

Ve sonra bir delik vardı.

Bir delik açtım!

Hıçkırıklar beni sarstı. Çok yaklaştım. Neredeyse oradaydım.

Seslerini tekrar duydum. "Hadi, yapabilirsin!"

Çarşafı yırtarak ışığa doğru fırladım. Üzerimdeki her şeyi fırlatıp attım, kendimi çözdüm. Gözyaşlarımın arasından güldüm, histerik bir halde.

Abner beni gülümseyerek karşıladı. "Krallığa hoş geldin."

Abner'in biz yeniden doğduktan sonra neler olacağına dair öngörülleri doğru çıktı. Evrene değişmeye hazır olduğumuzu söylemiştik ve o da tıpkı onun söylediği gibi karşılık vermişti. Bitkilerimiz ve tarlalarımız büyümeye başlamış, sıra sıra yeşil fasulye ve mısırlar etrafımızda yeşermişti. Tavuklarımız bile daha fazla yumurtlayarak karşılık vermişti. Dokunduğumuz her şeyde bir değişim olmuştu. Bunu inkar etmek mümkün değildi ve hepimiz bunu hissetmiştik.

Geçiş sürecimizin tamamlanmasına sadece iki tören kalmıştı. Bekah bebek doğana kadar gidemezdi ve ne zaman geleceği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Hâlâ pek bir şey göstermiyordu ama bu onun ilk bebeğiydi ve kadınlar ilk bebeklerinde hep ufak tefek olurlardı. Gitmeyen diğer kişi Willow'du ve bugün tekrar denemeyi kabul ettiği gündü.

Willow kapalı alanlardan çok korktuğu için törende zorlanıyordu. Şimdiden üç farklı kez vazgeçmişti. Kimse bunu dile getirmek istemiyordu ama hepimiz bunu başaramazsa ne olacağını merak ediyorduk. O da bu konuda endişeliydi. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Aynı şekilde sembolize etmek için onun için farklı bir şey yapabileceğimizi önermiştim ve Abner beni hemen geri çevirmişti. Daha baskın bir rol üstlenme konusunda şaka yapmıyordu. Bu kısma alışmak da biraz zaman alıyordu.

Onu odamızdan almak için acele ettim. Diğer dört kızla birlikte bir kamarayı paylaşıyorduk. İki sıra halinde üç çift yatak vardı. Willow kendi yatağına oturmuş, aylardır yapmadığı bir şeyi yapıyor, gergin bir şekilde tırnaklarını kemiriyordu. Bu alışkanlığını bırakmak için çok çalışmıştı ama küçüklüğünden beri bu alışkanlığı olduğu için hiç de kolay olmamıştı. Abner ona tırnak yemenin kendini yemekle aynı şey olduğunu söylemişti. Eğer onu bunu yaparken yakalarsa, bir hesaplaşma olacaktı.

Yanına oturdum ve kolumu omuzlarına doladım. "Bak, bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin."

"Lütfen," dedi. "Sadece bunu söylüyorsun. Bana nasıl şımarık hippie bebek dediğini hatırlıyor musun?"

Güldüm. "Evet, ama bu seni tanımadan önceydi." Onu sıkıca kavradım. "Hadi gidelim. Bunu düşünme. Burada ne kadar çok oturursan o kadar çok sinirlenirsin."

"Gerçekten o kadar
korkunç mu?" "Evet,
öyle."

Kalçama bir tokat attı. "Bunu söylememen gerekiyordu. Düşündüğüm kadar kötü olmayacağını ve iyi olacağımı söylemen gerekiyordu."

"O zaman seni sevdiğim gibi sevemezdim." Gözleri yaşlarla doldu ve bana doğru eğilerek başını omzuma yasladı. "Oldukça korkunç. Düşündüğün kadar kötü olacak-"

"Aman Tanrım!" Kıkırdadı. "Cidden hiç yardımcı olmuyorsun."

"Kapa çeneni; beni dinle," dedim kahkahalarım arasında. "Ama bunu atlatacağsın. Herkes atlatır. Sadece sen atlatacakmışsın gibi geliyor ama atlatacağsın." Ayağa kalktım ve onu da kendimle birlikte yukarı çektim. Kulübeden çıkıp toplanma yerine doğru ilerledik.

En son gelen bizdik. Herkes ayakta bekliyordu, gözleri cesaretle doluydu. Büyük çadırın içine girdiğimizde alkışlamaya başladılar. Hiç bu kadar ileri gitmemişti. Ailesi ona sarılmak ve kucaklamak için koştu. Onlar tarafından yutulmadan önce dönüp bana baktı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Yanaklarından ıslak bir minnettarlık akıyordu. Abner'le birlikte onu odanın önüne taşırlarken ona bir öpücük kondurdum. Her şey tıpkı iki gün önce Sol'unki gibi hazırlanmıştı.

"Bu töreni hangi kutsal kitap yönetiyor?" Abner tüm törenlerde yaptığı gibi sordu. Eller havaya kalktı. O çağırdı

Kamara arkadaşım, Lee.

"Yeniden doğmadıkça hiç kimse krallığı göremez." Bunu bir senaryo gibi okudu.

Gülümsedi. "Çok iyi. Bu adımı doğru atmalıyız." Odayı taradı, her birimizle kısa bir süre göz teması kurdu, böylece olmak üzere olan şeyin ciddiyetini bildiğimizden emin oldu. Kaç kez yapmış olursak olalım yoğunluk aynıydı.

Aynen böyle, tören başladı. Willow da benim ve daha önce giden herkes gibi sarılmıştı. Aynı hasır. Aynı battaniye. Her şey aynıydı. Dürüm gibi sarıldığında vücudu çok daha küçük görünüyordu. Kalbim onun için acıyordu. Hareket etmemek için kendimi zorladım. Çarşaf başının üzerinden geçerken yüksek sesle hıçkırdı.

"Dur! Dur!" diye bağırdı. "Bunu yapamam. Fikrimi değiştirdim. Fikrimi değiştirdim."

Abner onu görmezden geldi ve örtülü tümseğine bastırmaya başladı, bu da onu daha çok ağlattı. İnsanlar onun itirazlarına rağmen Abner'in etrafında hareket ediyordu. Herkesin vücudunu ittikleri gibi onun vücudunu da itiyorlardı ama onun vücudu çok küçüktü. Onu nasıl ezmiyorlardı?

"Canımı yakıyorsun! Canımı yakıyorsun! Lütfen!" acı dolu çığlıkları cınladı.

Sol ve ben ellerimizi geri çektik. Abner başını salladı ve kadının örtülü bedenini işaret etti. " edin. Devam etmelisiniz. Şimdi durma." Elimi tuttu ve tekrar kızın üzerine itti, elini benimkinin üzerine bastırdı. Küçük bedeni ellerimizin altında kıvrandı. Bıraktı ve bir sonraki Sol'u yakaladı.

"Nefes alamıyorum. Lütfen, nefes alamıyorum."

Ellerimi yerinde tutmak için her şeyimi harcadım.

"Işık için savaşın! Işık için savaş!" diye bağırdık. Rutini çok iyi öğrenmiştik. Geçiş en zor kısımdı, tıpkı gerçek işçilik gibi. "Tanrı'ya layık olduğunuzu kanıtlayın!"

"Yardım edin!" Çığlığı o kadar çığdı ki bağırsaklarımda hissettim.

"Ondan uzak dur!" Çığlık attım ve Daniel'ı onun üzerinden ittim. Beni yakaladı ve kollarımı arkamdan tutarak yere çarptı. "Ona zarar veriyorlar. Durmalarını istiyor. Ona yardım etmeliyim," diye bağırdım. "Lütfen, ona yardım etmeliyim."

"Bunların hepsi onun yolculuğunun bir parçası. Şu anda uyanışına bakıyor," diye seslendi Abner.

Kimse durmadı. Daniel'a karşı mücadele ettim ama beni sabit tuttu ve yüzüm yere yapışmış halde önümdeki sahneyi izlemeye zorladı. Herkes onun kurtulmasını beklerken Willow'un vücudu sağa sola savruluyordu. Çığlıkları sessizdi. Sadece inliyordu. Bu sefer el yoktu. Zaman uzadı. Herkes hareketlerinde tereddütle Abner'a bakıyordu ama o itmeye devam etmeleri için bağıırıyordu. Bu böyle gitti.

Dışarı çıkmalıydı. Çok fazla zaman . Neden dışarı çıkmıyordu?
Dışarı mı?

"Özgür olmak istiyorsan özgür kalmalısın. Karanlığı terk et arkanda." Sesindeki kararlılık sarsılmazdı. Daniel yavaşça kalkmama izin verdi. Ellerim yanlarımda, onu çevreleyen diğerleriyle birlikte durdum. Vücudu çarşafın altında hareket etmeyi bırakmıştı. Artık hiç ses çıkarmıyordu. Elimi ağzımın üzerine kapattım.

"Geri çekilebilirsin," dedi Abner.

Üzerime öyle bir rahatlama çöktü ki dizlerimin bağı çözöldü. Sonunda bitmişti. Tanrıya şükür.

Abner çarşafı vücudundan çözerken geri çekildik. Kendini düğümlemişti. Onu çözmesi sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama sonunda çözdüğünde, Willow yüzüstü yatıyordu. Adam onu ters çevirdi ve Willow sırt üstü düştü. Dudakları maviydi, gözleri dehşet içinde kocaman açılmış, kırışmıyordu. Adam diğer battaniyeyi onun üzerinden açtı. Kızın kolu yere düştü. Adam yüzünü onunkine yaklaştırdı. Bekah ve ben Abner ve diğerlerini kenara iterek ileri atıldık.

"Bırak onu!" Çığlık attım.

Bekah diz çöktü ve başını ağzına götürerek nefesini hissetmeye çalıştı. Willow'un elini sıktım. "Lütfen iyi ol, lütfen," diye bağırdım.

"Nefes aldığını sanmıyorum," dedi Bekah.

Ekon kalabalığı yararak Bekah'ı kenara itti ve hemen kalp masajına başladı. Biz onu izlerken zaman durdu, herhangi bir yaşam belirtisi bekledik. Daha sert ve daha hızlı çalıştı. Bekah ve ben kollarımızı kenetledik, nefes almasını istiyorduk. Abner Ekon'un arkasına geldi ve elini sırtına koydu.

"Yeter," dedi.

Ekon ellerini Willow'un göğsünden çekti ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

İleri atıldım. "Durma! Devam etmelisin!"

Bekah beni geri çekti ve kollarıyla sıkıca sarıldı. İstemsiz bir hıçkırık çıkardım. Ekon, Willow'un bileklerinden birini tuttu ve nabzını yokladı. Abner'a baktı ve gözlerini kapatmadan önce başını salladı.

Avner elini onun alnına koydu. "Tanrı verir ve Tanrı alır."

Ayağa fırladım ve onu kızıdan uzaklaştırdım. "Hayır, onu hâlâ kurtarabiliriz. Onu kurtarmak zorundayız!" Abner kollarını bana doladı ve ben de ona doğru çırpınarak göğsüne vurdum.

"O gitti, Kate. Willow gitti," dedi beni bırakmadan önce. Yere bir yığın halinde yığıldım.

Kaos patlak verdi. Herkes çığlık atıyor, ona yaklaştırmaya çalışıyor, ağlıyordu.

"Yeter!" Abner'ın çığlığı gürültüyü yarıp geçti. Herkes onun sesiyle donakaldı. "Hemen kendinizi toparlamalısınız," dedi bizden öğrenerek. Willow'un yanına diz çöktü ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ortalık toplu hıçkırıklarla inledi. Onun cansız bedenini yırtık çarşaflardan biriyle örttü. Hıçkırıklar daha da arttı. Abner parmağını dudaklarına götürdü. "Herkes sussun. Ağlamak için bir neden yok. Size kaç kere her şeyin doğal bir düzeni olduğunu söyledim? Kaç kere?"

Kimse konuşmadı.

"Tanrı hayatta kalamayacak kadar zayıf olanları ayıklar. Bizler Tanrı'nın hiçbir kuralından muaf değiliz." Gözleri odayı taradı ama kimse bakışlarına karşılık vermedi. "Bu hepinize bir ders olsun."

TWENTY-FIVE

MEREDITH

ŞİMDİ

Kate polis merkezinin cam kapılarını iterek açtı ve dışarı çıktı. İlk randevusu sırasında arabada beklemiştim, çünkü iki saat boyunca karakolda oturmak kulağa korkunç geliyordu. Starbucks'a gitmeyi planlamıştım ama anahtarlarımı kontağa bile koymamıştım. Kapıyı kapatır kapatmaz, farkındalığımın hemen dışında gömülü tuttuğum tüm sorular bana saldırdı ve kendilerini oynarlarken yerimden kıpırdamadım.

Dışarıda oldukları her seferde yaptığı gibi başını eğip Shiloh'unkini örtmesini izlerken, kendime sessiz olmam ve konuşmayı onun yapmasına izin vermem gerektiğini hatırlattım. Buraya gelirken tam bir aptal gibi davranmıştım. Abbi'yi ortaokula ilk birkaç kez tek başıma götürürken hissettiklerime benziyordu. Aramızdaki garip gerilim o kadar güçlüydü ki, böyle hissettiğimi belli etmemeye çalışsam da onun arabadan inmesini bekleyememiştim. En azından Kate'in sessizliği yıllar önce Abbi'ninkinden farklıydı. Abbi'ninkini güvensizlik ve küçüklük küçümsemesi doldurmuştu ve beni bilerek görmezden gelmişti. Kate'in boş kelimelerle boşluk doldurmaya ihtiyacı yoktu ve bu beni rahatsız ediyordu, bu da beni daha fazla konuşmaya itiyordu. Yol boyunca saçma sapan şeyler geveleyip durdum.

Yolcu tarafına geçmeden önce Shiloh'yu araba koltuğuna oturttu. Isıtıcıyı onun için açtım. Hava ne kadar sıcak olursa olsun hep titrerdi.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," dedi bana bakmadan.

Otoparktan çıktım ve sola dönerek 12. Otoyola doğru ilerledim. Göz ucuyla ona bakmaya devam ettim. Pencereden dışarı bakarken yüzü yana dönüktü, bu yüzden ifadesini göremiyordum. Seansının nasıl geçtiğini öğrenmek için can atıyordum. Ama bu bana fazla meraklı ve anaç hissettirdi. Onunla bu role girmeye çalışmıyordum. Onu gezdirmek zaten yeterince tuhaftı.

Yol boyunca hiç konuşmadı ve içeri girdiğimizde konuşmamak beni soğuk terler döktürdü. Herkes gidince evimiz çok daha büyük gelmişti. Camille'in ekibi bu sabah son eşyalarını da toplamış ve istasyona getirmişti. Evin genişliği, onların ayrılışından sonra odaları dolduran sessizliği daha da artırmıştı. Ayakkabılarını çıkardı ve Shiloh ile birlikte merdivenleri koşarak çıktı. Yatak odasının kapısı tıkırdayarak kapandı.

Scott'a hemen evde olduğumuzu bildiren bir mesaj attım. Bu sabah işteki ilk gününe gitmeden önce oyalamak için elinden geleni yapmıştı, her ne kadar öyle değilmiş gibi davranmaya çalışsa da. Her zaman işte yemesine rağmen öğle yemeği için sandviç yapmıştı, çünkü şirket yemekleri ikimizin de yapabileceği her şeyden daha iyiydi. Süreci olabildiğince uzatmış ve ayrılmadan önce bir kez daha e-postalarını kontrol etmesi gerektiğini söylemişti. Daha saat on bir bile olmamışken bana üç kez mesaj atıp kızımın durumuyla ilgili bilgi istemişti.

Mesajlarının hiçbirinde nasıl olduğumu sormadı. Bu sabahın benim için de zor olabileceğini düşünmek için durmamıştı. Kendini kolayca adapte edebileceği bir rutini olan onun aksine, aynı zamanda kocamın eski karısı olan travma geçirmiş bir tarikat mağduruyla ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Teknik olarak ölü karısı.

Şimdi olduğu gibi. Oraya gidip iyi olup olmadığını sormalı mıydım yoksa onu yalnız mı bırakmalıydım? Ve bir saatten biraz fazla bir süre sonra öğle yemeği vakti olacaktı. Öğle yemeğini kendim için mi hazırlayacaktım yoksa onu da dahil edecek miydım? Eğer ikimiz için hazırladıysam, benimle yemesi için onu çağırmalı mıydım? Onun için dışarıda mı bırakayım? Günün geri kalanında ne yapmalıydım? O yokmuş gibi mi davranmalıydım?

Scott'ın bazı şeylerin ne kadar zor olduğunu görememesi canımı acıtıyordu. Açıkçası, benim yaşadıklarım onların yaşadıklarının yanında soluk kalıyordu ama bu kolay değildi. Hiçbiri kolay olmamıştı. O döndüğünden beri bana neredeyse hiç dokunmamış olması da yardımcı olmuyordu. Dün gece uyumadan önce iletişim kurmak için çaba sarf etmişim ama elimi itmişti,

Yorgunlukla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Bu sadece sevişmek istememesinden kaynaklanmıyordu. Her gece uykuya dalarken yaptığımız gibi serçe parmağımı kendi parmağıyla birleştirmemişti ve bu, reddinden daha çok acı veriyordu.

TWENTY-SIX

ABBI

ŞİMDİ

Babam beni okula bırakırken yolcu penceresinden dışarı bakıyor, evde annem ve Shiloh ile olmayı diliyordum. Geri döndüğüm ikinci gündü ve korkuyordum. Annem Shiloh'yu düzenli bir programa sokmaya çalıştığı için okula gitmek onlarla çok daha az zaman geçirmek anlamına geliyordu. Onu saat yedi gibi yatmaya hazırlıyordu ve ben de okuldan saat dördü geçene kadar eve gelmiyordum, yani onlarla sadece üç saat geçirebiliyordum. Hafta boyunca onları zar zor görebilecektim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Annem hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordum. Dün onun hakkında konuşmak istemiştim ama o bütün yol boyunca insanlardan annem hakkında gelen sorulara ne söylemem gerektiğini anlatıp durmuştu. O kadar zor değildi - temelde hiçbir şey söylemeyecektim - ama ağızımdan kaçırıp söylememem gereken bir şey söylememden çok endişeleniyordu. Neyse ki medya konusunda endişelenmemize gerek yoktu, çünkü okul arazisine girmelerine izin verilmiyordu.

Başını salladı, o da benim kadar bu konuda konuşmaya hevesliydi. Her şeyi değiştiren kapımızın çalınmasından bu yana neredeyse üç hafta geçmişti ve neredeyse hiç yalnız konuşamamıştık. Her zaman odada başka biri ya da yakınlarda kulak misafiri olabilecek biri olurdu. En azından sabahları yola çıkarken konuşabiliyorduk.

"onun için ne planlıyorsun?" Ben sordum. "Taşınacağını söyledi mi? Ne zaman söyledi?"

"Baba, sakın ol. Hayır, annem bana taşınmakla ilgili bir şey söylemedi ama seninle bu konuda konuşmuş olabileceğini düşündüm."

Başını iki yana salladı. "Bana hiçbir şey söylemedi. Sence taşınmak mı istiyor?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Sana bu konuda konuşmadığımızı söylemiştim." "Sence bunu düşünüyor mu?"

"Baba, hadi ama. Beni dinle. Bu konuyu açmamın nedeni bu değil." Bir şeye takılıp kaldığında çok sinir bozucu olabiliyordu ve bu çok can sıkıcıydı. "Bir noktada annem taşınmak zorunda kalacak ve taşındığında ben de onunla giderim diye düşünüyordum."

Yüzü soldu ve direksiyonu kavradı. "Bundan emin değilim evlat. Bunu gerçekten düşünmemiz gerekecek."

"Ama sadece bu kadar, bunu düşündüm." Beni bundan daha iyi tanırdı. Hiçbir şeyi düşünmeden yapmazdım, genellikle de çok fazla düşünürdüm. Bu her zaman benim sorunum olmuştu. "Üniversiteden önce sadece iki yılım var ve o zamana kadar annemi ve Shiloh'yu tanımak için olabildiğince çok zaman harcamak istiyorum." İtiraz etmek istedi ama haklı olduğumu biliyordu. Üniversiteye gitmeme az kalmıştı ve altıncı sınıftan beri gönlüm Georgia Tech'ten yanaydı ve giremesem bile eyalet dışında bir yerde üniversiteye gitmeye kararlıydım. Onlarla birlikte yaşamak, başka türlü yapamayacağım bir şekilde onları tanımamı sağlayacaktı.

Michaels el sanatları mağazasının önünden geçerek köşeyi döndük ve okul karşımıza çıktı.

"Annen bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu.

"Henüz ona bu konuda bir şey söylemedim. Önce senin bu konuda ne düşündüğünü görmek istedim."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sen mi yaptın?"

"Tabii ki." Onun fikirleri her zaman listemde ilk sırada yer alacaktı. Bunu hiçbir şey değiştiremez.

"Ne düşündüğünü görmek için Meredith'e danışmam gerekecek," dedi. dedi.

Gözlerimi devirdim. "O kadar da ciddi değil. Bir şey söylemek için bekleyebilir misin?"

Ona mı? Tek yapmak istediğim, annem hazır olduğunda bunu yapmak istediğimi bilmeni sağlamaktı. O zamana kadar bu konuyu büyütmek istemiyorum." Araba havuz şeridinden sola döndük. Sırt çantamı ayaklarımın arasından aldım. "Lütfen bunu bir düşün." Mavi bir minibüsün arkasında sıraya girerken eğildim ve onu yanağından öptüm. "Seni seviyorum baba."

KATE

SONRA

Willow'u gömdük, bu kadar basit. Abner'in onu toprağa geri vereceğimizi kaç kez söylediğinin bir önemi yoktu. Onu toprağa gömdük ve üzerine kürekle toprak attık, küllerin küllere, tozun toza karışmasıyla ilgili ayetler okuduk. Yaptığımız şey kafamda dönüp duruyordu. Onu boğmuştuk. Yaptığımız şey buydu, ne kadar şekerle kaplamak ya da başka bir isim vermek isteseler de. Başka birinin ölümünden sorumluyduk. Abner sanki her şey olması gerektiği gibiymiş, sanki başından beri ana planın bir parçasıymış gibi davransa da bunun ötesine geçmek mümkün değildi. Herkes onunla aynı fikirdeydi, her zaman yaptıkları gibi. Bu beni hasta ediyordu. İçim kanamaya başlamıştı, öfke ve keder her gün içimde düğümleniyordu.

Beynimin fişi çekilmişti. Bağlantısı kesilmişti. Kendimi yukarıdan bir yerden izledim. Her sabah güneşten önce kalkmak. Tarlaya gitmeden önce otuz dakika meditasyon. Bütün gün tarlada çalışıyordum. Ama ben gitmiştim. Willow beni de beraberinde toprağa götürmüştü.

Bekah'nın çığlıkları geceyi delip geçerek kampın dört bir yanına yayıldı. Yatağın üzerinde acı içinde kıvranıyordu. On iki saatten fazladır bu haldeydi ve daha fazla dayanamadı. Acısı uzun zaman önce kelimelere geçmişti.

Ben ayaklarının dibinde diz çökerken Margo yatağın başına çömeldi. Ben bebeğin aşağı inmesine yardımcı olmaya çalışırken o da alnına soğuk bezler bastırdı. Doğumuyla ilgili hiçbir şey normal değildi. Doğumun başlangıcında kan gelmesinin iyiye işaret olmadığını bilmek için doktor olmama gerek yoktu. O zamandan beri akıl almaz bir acı içindeydi.

Aile hemen çadırda toplanmıştı ve o zamandan beri sürekli meditasyon yapıyorlardı. Willow'u kaybedeli o kadar da uzun zaman olmamıştı. Mezarının üstündeki toprak hâlâ tazeydi. Başka kimseyi kaybedemezdik. Gün batımına kadar bebeğin burada olmasını umuyorduk ama saatler önce aşağı inmişti ve hiçbir ilerleme olmamıştı.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye bağırdım Bekah sırtını kamburlaştırıp vücudunun içinde devam eden savaştan ürperirken.

"Bir doktora ihtiyacı var," dedi Margo. Bekah'nın vajinal açıklığından bir doktor yerine iki ayak girdiğinden beri bunu söylemekten vazgeçmemişti.

Kafa.

"Böyle bir şey , bunu sen de biliyorsun," diye tısladım ona. Abner'e onu hastaneye götürmemize izin vermesi için yalvarmıştık ama o reddetmişti.

"Ne kadar zor olursa olsun, Tanrı'nın isteğinin önüne geçemeyiz," demişti. Ona daha önce de kızmıştım ama hiç o anki kadar nefret etmemiştim.

Bekah başka bir kasılma onu yakaladığında inledi. Bütün gün yaptığı gibi içgüdüsel olarak itti, kendini tutamadı ve ayaklar tekrar içeri girdi. Bir keresinde onları tutup çekmeyi denemiştim ve ondan çıkan sesler insani değildi. Ona bunu tekrar yaşatamazdım.

"Sorun yok Bekah. Neredeyse vardın," dedim gözyaşlarımın arasından ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyorduk.

Başlangıçta tüm kadınlar doğum çadırına doluşmuştu ama neredeyse hemen ayrılmaya başlamışlardı. Daha önce de yaşadıkları için geride kalanlar sadece annelerdi ama yoğunluk arttıkça onlar da gittiler, ta ki sadece ben ve Margo kalana kadar. Margo'yu yalnız bırakmamın imkanı yoktu. O da Bekah kadar çok ağlıyordu, ona olan sevgisi benim Willow'a olan sevgim kadar güçlüydü.

Kasılmalar sırasında Bekah'ın vücuduna dokunmadım. Dokunmak sadece daha da kötüleştiriyordu. Bunu zor yoldan öğrenmiştik. Onun için nefes almaya çalıştım, havamın ciğerlerine girmesini istedim. Birden başı yana kaydı ve gözleri kapandı. Margo başını tuttu ve yukarı kaldırdı. "Bekah, sakın üzerimde uyuma tatlım. Sakın uyuma."

Zaten iki kez acıdan bayılmıştı. İkinci seferinde onu uyandırmak için tokatlamak zorunda kaldık. Başka seçeneğimiz yoktu, çünkü çok tepkisizdi.

"Aman Tanrım, Kate. Yine bayıldı."

Yatağın başına koştum ve yüzümü onun kine dayadım. Zar zor nefes alıyordu.

"Abner!" Çığlık attım. "Abner!"

Çadırın kapağını açtı ve içeri koştu.

"Gerçekten zorlanıyor. Bir şeyler yapmalıyız." Margo ve ben üst üste konuştuk.

Abner onun yanına diz çöktü, tam o sırada Sam arkasından koşarak geldi.

"Ne dediğin umurunda değil, Abner. Orada kalmayacağım." Sesi öfkeyle titriyordu. "Onu seviyorum ve o benim bebeğim. Burada olmayı hak ediyorum."

burada." Sam'in gözleri öfkeyle parlıyordu.

Abner, Bekah'nın yatağından fırladı. "Sana iş bitene kadar dışarıda kalmanı söylemiştim."

Sam meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ne söylediğin umurunda değil."

Abner'ın gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Git dedim." Çıkışı işaret etti. "Ve Rab bugün onun sesini duyarsanız, isyan ederek yüreğinizi katılaştırmayın diye buyuruyor."

Sam, göğüs göğüse durana kadar Abner'e doğru adım attı. "Ben bu odada kalıyorum. Nokta. Tanrım da böyle yapmamı isterdi."

Abner onu itti ve o da geriye doğru uçtu. Sam ayağa fırladı ve Abner'e saldırdı. Margo ve ben ayağa fırladık.

"Kesin şunu!" Margo vücutlarımızı aralarına gererken çığlık attı. Sam'in göğsü benimkine çarpıyordu. "Aptal gibi davranmayı bırakın ve Bekah'ya yardım edin."

Adını duyunca Sam'in yüreği ağzına geldi ve hemen başucuna koştu. Abner öfkeyle tepinerek çadırdan çıkarken rahat bir nefes aldım. Sam bunun bedelini daha sonra ödeyecekti -muhtemelen Margo da öyle- ama en azından şimdilik bitmişti.

Sam yatağın üzerinde durdu. "Neler oluyor?"

"Acı onun için çok fazla. Bebek hâlâ içinde ters dönmüş durumda," diye fısıldadım. Eğer Bekah içinde bulunduğu boşlukta beni duyabiliyorsa, bunu tekrar söylediğimi duymasını istemiyordum. Ona son kez neler olduğunu anlattığımda, hıçkırarak bana sarılmış ve gitmesine izin vermem için yalvarmıştı.

Acı gözlerini doldurdu. "Hiçbir şey değişmedi mi?" Başımı salladım.

"Aman Tanrım." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Peki ya bebek? Bebek orada iyi mi? Yani ..."

Margo elini onun omzuna koydu. "Sanırım ikisini de kaybediyoruz."

"kurtarmak zorundayız, yani birini. İkisi birden ölemez. Tanrım, Margo. İkisi birden ölemez." Endişeli daireler çizerek ilerledi. "Ne düşünüyordum ki? Ne düşünüyordum ki?"

"Sakin ol Sam," dedi Margo en yatıştırıcı sesiyle. "Sadece sakinleş. Belki de biraz temiz hava almak için dışarı çıkmalısın."

Sanki bir işaretmiş gibi çadır açıldı ve Abner elinde silahıyla doğrudan Sam'e doğrultarak içeri daldı.

"Ne yapıyorsun sen?" Margo çığlık attı.

"Ateşi alevlendirmek ve itaat etmeyenlerden intikam almak." Abner Sam'e bir adım daha yaklaştı. "Söze itaat etmek benim görevim."

Sam ona yaklaştı. "Ne yapacaksın? Beni vuracak mısın?" Ona ukala bir gülümseme verdi. "Beni şimdi mi vuracaksın, Abner?"

"Söz der ki, 'kim otoriteye direnirse Tanrı'nın tayin ettiğine direnmiş olur ve direnenler yargıya uğrayacaktır."

Sam inanamayarak başını salladı. "Sen deli bir adamsın. Bunu biliyor muydun?"

"Senden bu çadırı bir kez daha terk etmeni isteyeceğim ve sonra bir daha istemeyeceğim." Eli silahtan hiç ayrılmadı.

"Gitmiyorum." Sam bir adım daha yaklaştı. "Devam et. Senden korkmuyorum."

Silah sesi havayı paramparça etti. Margo ve ben kan donduran çığlıklar attık. Her şey ileri atıldı. Kendimi Bekah'ın üstüne attım. Margo üzerime yığıldı. Sam vurulduğu karnını tuttu, yere düşmeden önce dizlerinin üzerine tökezledi, gözleri şaşkınlık ve şokla açılmıştı.

Aile, içeriye kimse sığmayana kadar çadırı doldurdu. Abner olduğu yerde durmuş, gözlerini Sam'e dikmişti. "Söz diyor ki, 'kim otoriteye direnirse Tanrı'nın tayin ettiğine direnmiş olur ve direnenler yargıya uğrar."

Bekah'nın bedeni hâlâ benimkinin altındaydı. "Lütfen Abner, Bekah için bir şeyler yapmalıyız." Altımda ölmesine izin veremezdim. Bunu yapamazdım. Abner yerinden kıpırdamadı. "Abner!" Ona daha önce hiç bağırmaıştım. Dikkat kesildi.

"Götürün onu buradan," diye bağırarak Sam'in yere yığılmış bedenini işaret etti. Bir an için kimse kıpırdamadı ama sonra Keith Sam'in yardımına koştu ve

Sol hemen ona katıldı. Her iki omzuna birer kol atılar ve onu yerden kaldırdılar. Sam yaralı bir hayvan gibi inledi. Kan gömleğinin önünü boyamış, onu kapıdan dışarı sürüklerken arkasında bir iz bırakmıştı. Diğerleri geçebilmeleri için kenara çekildiler ve çadırın dışına çıktıklarında yardıma koşular.

Abner onlara, "Tanrı'nın isteği yerine gelsin," dedi ve elinin bir hareketiyle herkesi uzaklaştırdı. Hepsi hızla dağıldı ve bizi yalnız bıraktılar. Çadırı arkalarından mühürledi.

Her şey durdu. Margo ve ben Bekah'dan sıyrıldık ve okulun ilk gününde oyun alanındaki küçük kızlar gibi el ele tutuşarak birlikte durduk. Abner'in çadırın etrafında kasıla kasıla dolaşırken konuşmasını bekledik.

Ağır ağır nefes alıyordu. Sol eli hâlâ silahı tutuyordu. Margo'nun korkusu benimkini kovaladı. Yatağın başına doğru yürüdü, Sam'in kanının üzerinden hiçbir şey yokmuş gibi geçti. Yatağın üzerine eğildi ve Bekah'nın boynunda nabız aradı, sonra da bileğini yokladı.

"Yaşıyor ama zar zor," dedi. Silahını pantolonunun kemerine soktu ve ben de tuttuğum nefesi bıraktım. "Şu bebeğe bir bakalım." Yatağın ucuna doğru ilerledi ve bacaklarının arasına diz çökerek, yıllar önce doğum uzmanımın bana yaptığı gibi ona baktı. "Margo, bana bıçağımı getir."

Margo'nun vücudundan bir titreme geçti. "Yapamam." Sesi zar zor duyulabiliyordu.

"Kate."

Adımı söyleme şekli kanımı kaynattı ama başka seçeneğim yoktu. Başka birinin ölümünden sorumlu olamazdım. Bırakmadan önce Margo'nun elini sıktım. Sam'in kanı Bekah'inkiyle birlikte zeminin ortasında birikti. Gözlerimi kapattım ve kendimi üzerinden geçmeye zorladım. Kravatla uğraştım ve nefes nefese, başım çatlarcasına gece havasına daldım.

Sam'i toplanma çadırına taşımışlardı ve kampta tıbbi malzeme bulmak için koşuşturuyorlardı. Aceleyle Abner'in derme çatma kulübesine gittim. İçeriye hiç girmemiştim ama sadece bir bıçağı vardı - tüm hayvanların derisini yüzmek için kullandığı bıçak - bu yüzden onu bulmak o kadar da zor olamazdı. Boğazımın arkasından yükselen korkuyu yuttum ve odayı taramaya odaklandım. Fazla zamanımız yoktu. Çoktan geç kalmış olabilirdik. Düşünecek zaman yoktu. Ve sonra yatağının üzerindeki kancada onu gördüm. Onu kaptım ve doğum çadırına geri döndüm.

TWENTY-SEVEN

MEREDITH

ŞİMDİ

Saate baktım: 4:12. En son kontrol ettiğimden bu yana sadece iki dakika geçmişti. Başım zonkluyordu. Kitap kulübünde o ikinci kadeh şarabı asla içmemeliydim ama evden dışarı çıkmak çok iyi gelmişti. Hepsi bildiği halde kimse durumumuzdan bahsetmemişti ve bu konuda konuşmamak beni çok rahatlatmıştı. Otuz dakikadan fazla bir süredir ayaktaydım ve vücudum huzursuz bir enerjiyle uğulduyordu. Uykusu çok hafif olduğu için Scott'ı uyandırmamak için elimden geleni yaparak yataktan kalktım. İşim bittiğinde ışığı açmamaya ya da gürültü yapmamaya dikkat ederek sessizce banyoya girdim. Sürünerek yatak odamızdan çıktım ve aşağıya indim. Bu kadar erken kalktığıma göre belki herkes için kahvaltılık bir iş yapabilirdim.

Köşeyi dönüp mutfığa girdim. Kate buzdolabının yanında durmuş, telefonu ağzına götürüyordu. Şok beni olduğum yerde durdurdu. Beni görünce telefonu duvara geri fırlattı. Az önce gördüklerimi idrak etmem bir saniye sürdü.

"Biriyle mi konuşuyordun?" İnanamayarak sordum.

Gözleri kocaman açılmıştı ve sırtı bana dönük olacak şekilde hızla arkasını döndü ve buzdolabının kapısını hızla açarak arkasında kayboldu.

"Hayır." Sinirli bir şekilde güldü.

Yerimden kıpırdamadım. "Ama ben mutfığa girdiğimde ahizeyi tutuyordun? Ve köşeyi döndüğümde bir ses duydum."

"Evet, ben de," dedi. Kapıyı kapattı. "Sen iyi misin?"

Kendimi işaret ettim. "Ben mi? Evet, ben... Az önce uyandım ve tekrar uyuyamadım." Düşüncelerim bir araya gelmiyordu.

"Shiloh'yu beslemeyi yeni bitirdim, o yüzden acıktım." Buzdolabından aldığı elmayı bana gösterdi. Yanımdan geçti ve arkasına bakmadan yürümeye devam etti. "İyi geceler, Meredith."

O aceleyle merdivenleri çıkarken ben öylece kalakalmıştım. Kiminle konuşuyordu? Koşarak yukarı çıktım ve Scott'ı sallayarak uyandırdım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ayağa kalkarken.

Parmağımı dudaklarıma . "Şşşt. Sessiz ol. Onun duymasını istemiyorum bize

." "Kim?" diye sordu.

Yandaki kapıyı gösterdim ve "*Kate*" diye bağırdım.

Sesini fısıltıya düşürdü. " oluyor?"

Ben de sesimi alçak tuttum. "Saat üçte uyandım ve yatağıma geri dönemedim.

Uyu. Bazen içtiğimde nasıl olduğumu bilirsin. Her neyse, saat dört gibi aşağı indim, çünkü uyanık olduğum için herkese büyük bir kahvaltı hazırlayabileceğimi düşündüm. Mutfığa girdiğimde Kate telefonda biriyle konuşuyordu. Bir şeyler atıştırmak için aşağı inmiş gibi davrandı ve sorduğumda telefonda olduğunu inkâr etti." Onu suçüstü yakaladıktan sonra bunu inkâr ettiğine hâlâ inanamıyordum.

"Telefonda mıydı?" diye sordu beynindeki uykuyu temizlemeye çalışarak.

"Evet, ama o öyle olmadığını söyledi. Sence de bu garip değil mi?"

"Belki de özel olarak konuşmak istemiştir."

"Sabahın dördünde mi? Gecenin bu saatinde özel konuşmalar yapıyor?" Buna verecek bir cevabı yoktu. "Sence onlardan biriyle mi konuşuyordu?" Kimden bahsettiğimi bilmesine gerek yoktu.

"Bundan şüpheliyim."

"Ya öyleyse Scott? Ya bunca zamandır gecenin bir yarısı onları arıyorsa? Dean'i aramalısın."

"Yapacağım, ama bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Ya bu gece bunu yaptığı ilk gece ya da başından beri yapıyordu ve zaten biliyorlar. Eğer zaten biliyorlarsa ve bize bir şey söylemedilerse, o zaman endişelenecek bir şey yok demektir."

"Yarın bunu Dean'e sorabilir misin lütfen? En azından araştırdıklarını ve bir şey olmadığını bilirim." "Meredith, az önce soracağımı söyledim. Sabah işe gitmem gerekiyor." O

çoktan yorganın altına geri dönmüştü, tüm bu olanlara izin vermek istiyordu.

ama ben .

TWEOTY-EIGHT

ABBI

ŞİMDİ

Son bir saattir yaptığım gibi önümdeki boş ekrana bakıyor, Kaybolan forumlarına girip annemin durumunu güncellemem gerekip gerekmediğini tartışıyordum. Geri döndüğü haberi yayıldığından beri tekrar aktif hale gelmişti ama sadece spekülasyonlar ve hikâyeler vardı. Tüm haber kaynakları benzin istasyonu görevlisiyle röportaj yapmıştı, ancak hiçbirimiz basına konuşmamıştık ve polis sadece soruşturma hakkında yazılı cevaplar vermiş ve insanlardan gizliliğimize saygı göstermelerini istemişti. Babam röportaj için peşimizi bırakmalarının uzun zaman alacağını söylemişti. Hâlâ sokağımızın sonunda kamp kurmuşlardı. Onları bahçemizden ve araba yolumuzdan uzak tutan tek şey şehir yönetmelikleriydi.

Daha önce hiçbir şey göndermemiştim. Babam hiçbir zaman yapmamamı söylememişti ama bunun tek nedeni bunu yapacak kadar aptal olmayacağıma güvenmesiydi. Ama takipçilerine iyi olduğunu, her geçen gün daha iyiye gittiğini söylemek istedim. Onun gelişimi hakkında konuşmak onları heyecanlandıracaktı ama şu ana kadar eve dönüşü sadece iç karartıcı olmuştu. Nedenini anlıyordum elbette ama koşullar ne olursa olsun eve döndüğü için mutluydum ve başka birinin de en azından bu konuda heyecanlıymış gibi davranmasını istiyordum. Elziehunter, mindjam21 ve crystalclear başından beri onun davasını takip ediyorlardı. Onu ne kadar sevdiklerini onun hakkında söyledikleri şeylerden ve davasına ne kadar zaman harcadıklarından hissedebiliyordunuz. Onun nasıl olduğunu bilmeyi hak ediyorlardı.

Giriş yaptım. Forumları ilk keşfettiğimde, onları ayıklamak için saatler harcamıştım. Bunun rahatlatıcı bir yanı vardı. İşin tuhafı, bana hâlâ aynı hissi veriyordu. Her gece oradaydım.

Annemi bulduğumuzdan beri, onları farklı gözlerle tarıyorum. Ana sayfaya tıkladım, annemin başlığına inmeden önce dikkatimi çeken bir şey olup olmadığını görmek için hızlıca göz attım: *Arcata Annesi Kayboldu*. Dün gece Gloria adında biri tarafından bir güncelleme yapılmıştı. Profiline tıkladım. Gloria'nın tek bir gönderisi vardı ve sadece iki gündür üyeydi. İçim çalkalandı. Mesajı hızlıca aşağı kaydırdım ve ekranımda tıklayarak açtım:

Kate Bennett ölü bir kadın.

KATE

SONRA

Duman kokusu ciğerlerimi doldururken Bekah'nın küçük oğlunu göğsüme yakın bir şekilde kucakladım. Sırt çantamın ağırlığı üzerime baskı yapıyor, koşmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. İnşa etmek için umutsuzca çalıştığımız evimiz arkamızda yanıyordu.

"Başka seçeneğimiz yok," diye bağırmişti Abner dün gece. Öfke yüzünü kaplamış ve sesini doldurmuştu. "Bu topraklar lanetli. Bana inanmıyorsanız, bu gece dökülen kana bakın." Kolunu kanlı yollarımıza doğru salladı. Sam'in cesedi toplanma çadırının dışında bir çarşafa sarılmış yatıyordu. Bekah'ınki ise doğum çadırının içinde yatıyordu. Hayatta kalan tek kişi onların bebeğiydi.

"Al onu." Abner onu Bekah'tan kopardıktan kısa bir süre sonra kollarıma itmişti ve o zamandan beri onu tutuyordum. Doğumuna dair görüntüler zihnimde aniden belirdi ve onları aşağı ittim. Onları gidebildikleri yere kadar itiyor, daha fazla gidemedikleri zaman da yok olmalarını sağlayacak başka bir yol buluyordum. Kendime tekrar tekrar en azından Bekah'ın öldüğünü söylüyordum ama bunu kaç kere söylediğimin bir önemi yoktu. Onu kestiğimizde vücudu hâlâ sıcaktı.

Bebek bana doğru kıpırdandı. Açlıktan ölüyordu. Onu sakinleştireceğini umarak parmağımı ağzına soktum. Bekah'nın sütü olmadan onu nasıl besleyeceğimizi bilmiyordum. Ona birkaç damla şeker olan küçük yudumlar halinde su vermiştim ama bu yeterli olmamıştı. Bütün gece ağladı.

ve bu sabaha kadar. Ŗu anda sessiz olmasının tek nedeni ağlayamayacak kadar yorgun ve a olmasıydı.

Biz yürürken Margo arkamdan hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Onlar giderken Will onu tutuyordu ve sanki her adımda canı yanıyormuŖ gibi ağır ağır ilerliyordu. Bu duyguyu biliyordum. Çok sevdiğin biri öldüğünde hayatta olmanın acısını. AzalmamıŖtı.

Ağlayan tek kiŖi o değildi. Biz Ŗok içinde tkezlerken sabahın erken saatlerinde aralıklı hıçkırıklar duyuluyordu. Tanrı'yı fena halde hayal kırıklığına uğratmıŖtık. Abner dün gece, geri kalanımız histerik bir Ŗekilde çırpınırken sakın kalıp Tanrı'dan yardım isteyen tek kiŖi olduğunda bunu açıkça ortaya koymuŖtı. Tam bir kaos vardı. Herkes kavga ediyordu. ığlık atıyorlardı; bazıları yardım, bazıları kurtuluŖ istiyordu. Bizi durdurmak ve sakinleŖtirmek için silahını tekrar ateŖlemek zorunda kalmıŖtı. Bize ateŖ yakmamızı emretti ve biz de dinleyecek bir sesimiz olduğu için minnettar bir Ŗekilde hemen harekete geçtik. İŖimiz bittiğinde ateŖin etrafında durmuŖtuk.

"Buradan ayrıldığımızda sakın arkanıza bakmayın. Kamptan ayrıldığımızda tıpkı Sodom ve Gomora günleri gibi olacak." Gözlerindeki ateŖ, diğerlerinin bu sabah yaktığı ateŖin alevlerine benziyordu. "Rab onlara arkalarına bakmamalarını emretti, ama ne oldu?" Cevap vermemizi beklemedi. "Sara tuzdan bir sütüne dnŖt." Parmaklarını Ŗıklattı. "Aynen böyle. Çünkü gittiğinizde her Ŗeyi geride bırakırsınız. Köprüleri ve gemileri yakarsınız."

Biz de öyle yapmıŖtık. TaŖıyabileceđimiz kadar yklenmiŖtik ve kampta koŖturup her Ŗeyi ateŖe vermiŖtik.

Abner, "Yakıp kl edin," diye emretmiŖti.

Boğazıma doğru ilerleyen korkuyla boğuldum. Acı bir tat bıraktı. Kamp kurduğumuzdan beri minibüslere geri dnmŖ olan Abner ve Will'in sürünün en önünde, hırçın ormanda ilerlediklerini zar zor seçebiliyordum. Her konuda yanılıyordu. Bu bir baŖlangı değildi. Bu sondu.

TWENTY-ONE MEREDITH

ŞİMDİ

Scott'ın şifresini hatırlamakta zorlanıyordum, çünkü yatak odamızdaki bilgisayarı nadiren kullanıyordum ve stres beni unutkan yapıyordu. Bu sabahki olaydan sonra hâlâ sakinleşmemiştim. Abbi kahvaltıdan önce yatak odamıza gelmiş ve birinin forumlarda Kate'e ölüm tehdidi gönderdiğini söylemişti. Bu konuda tamamen çılgına dönmüştü ve Scott ona bunun muhtemelen başka bir trol olduğuna dair güvence vermesine rağmen, okuldan eve gitmesine izin vermesi için ona yalvarmıştı. Yine de gitmesine izin verdiğine sevinmiştim. Yıllar boyunca o kadar çok kaçık paylaşım yapmıştı ki, Kate hakkında internette yazılanlardan uzak durduğu için Scott'ı suçlamıyordum. Ama Kate'in dün geceki telefon konuşmasının üzerine yığılan tehdit sinirlerimi germişti ve Scott'ın Dean'le konuşması da hiç yardımcı olmamıştı.

Abbi'yi okula bıraktıktan sonra Dean'i aramıştı ve o zamandan beri bu konuda mesajlaşıyorduk. Şifresi aklıma geldi ve tekrar kaybetmeden önce hemen yazdım. Scott ona forum başlığını sormuştu ve o da Scott'la aynı şeyi söylemişti, endişelenme. Dean de telefon konuşması konusunda o kadar endişeli değildi. Scott'a Kate'in geceleri kalkıp evin içinde sık sık dolaştığını ama hiç telefon etmediğini söylemişti. Ayrıca ne zaman biri onunla konuşmaya çalışsa Kate'in kafasının karıştığını ve günün hangi saatinde olduğunu şaşırdığını söylemişti ve dün gece de böyle olduğundan emindi. Scott onun gerekçelerine katılmıştı.

Ona ne yaptığını sorduğumda yalan söylemeseydi ben de yapardım ama ikisiyle kavga edecek değildim. Kablosuz servis sağlayıcımıza giriş yaptım. Ev telefonu hizmetimizi de onlar sağladı. I

mevcut fatura dönemine kaydurdım ve açtım. Son on iki saatteki aramaların gönderilmesi için henüz çok erkendi, ancak bu ay ev telefonumuzdan yapılan bir arama daha vardı: iki gece önce, gece 2:30, numara bilinmiyor.

Ayları geriye doğru kaydurdım ama ev telefonundan en son dört ay önce Abbi aramış ve evin bir yerinde kaybettiği için cep telefonunu aramamı istemişti. Scott eve geldiğinde ona gösterebilmek için son dört ayın çıktısını aldım. Daha önce onun yargılarına hiç güvenmemiştim ama birden kendimi Kate'e tamamen yabancıymış gibi bakarken buldum. Hiçbirimizin tanımadığı ve evimizde yaşayan biri. Kendime abarttığımı söylemeye çalıştım ama bu duygudan kurtulamıyordum. Nasıl kurtulabilirdim ki?

Yüzüme karşı yalan söylemişti.

KATE

SONRA

"Kate, neden benimle gelmiyorsun?" Abner benzin almak için durduğumuzda sormuştu.

Bunu bir soru gibi ifade etmişti ama olay çıkarmadan geri çevirmenin bir yolu yoktu, bu yüzden isteksizce malzemelerimizi taşıyan minibüsün yolcu koltuğuna tırmandım. Yolculuğumuzun üzerinden neredeyse üç gün geçmişti ve hâlâ konuşmamıştık. Gerçi kimse pek bir şey söylemiyordu. Minibüslere vardığımızda büyük bir olay çıkmasını bekliyordum ama adımlarımızda bir duraklama olmamıştı. Eşyalarımızı nereye koyacağımız dışında hiçbir şey konuşmadan minibüslere atmaya başlamıştık. Ondan olabildiğince uzakta, yolcu tarafındaki kapıya dayanmıştım.

Bir saatten fazla bir süredir hiçbir şey söylemeden yol alıyorduk. Duman kokusu hâlâ burnumu dolduruyordu. Ne kadar ovarsak ovalım kıyafetlerimizden asla çıkaramayacaktık. Yaptığımız şey kötü huylu bir tümör gibi üzerimize yapışmıştı.

Üç ceset.

Arkamızda bıraktığımız insan sayısı buydu. İnsanlar Abner'e yaptıkları için bağırıyorlardı ama bu onları mezarlarını kazmaktan alıkoymamıştı. Sam'in ve Bekah'ın cesetlerini

Birbirimizi. Bu sefer töreni unutmuştuk. Abner herkesi hızla ateş yakmaya yönlendirmiş, üzerinde durduğumuz toprağın lanetli olduğunu bağıra çağıra söylemişti.

Abner sonunda düşüncelerimi bölerek, "Her zaman böyle hissetmeyeceğim," diye konuştu.

"Kimse unutmayacak." Özellikle de ben, diye eklemek istedim ama dilimi ısırđım. Silahın patlamasıyla çıkan ses içimde sekip duruyor, her seferinde içimi ürpertiyor, şiddeti hiç azalmıyordu. "Ve yapmamalılar." Son kısmı kendime engel olamayarak tükürdüm.

"Güzel," dedi. "Kimsenin unutmasını istemiyorum. Burada olan her şeyin hiçbir zamanın silemeyeceğı bir şekilde hafızalarımıza kazınmasını istiyorum. Birbirimizi, Tanrı'yı ve kendimizi tamamen hayal kırıklığına uğrattık. Tanrı bizi birbirimizden ayrılmaya çağırđığında işlerin zor olacağını biliyordum ama bu kadar trajik olacağını hiç tahmin etmemiştim." Sesi duygusallıkla kalınlaştı. "Bu bir sınav ve yolculuğumuz boyunca katlanmak zorunda kaldığımız en zor sınav. Krallığa ulaşana kadar daha pek çok şey olacak ama tüm bunlar kehanete mükemmel bir şekilde uyuyor. Doğumda ölüm. İnâtçı isyan. Karışıklık. Aramızdaki savaş. Hepsi bunun bir parçası. Bu bizi hazırlıyor. Bana güvenmek zorundasınız."

Arkamı döndüm, pencereden tepelere baktım ve atlayabilmeyi diledim. Ona bir daha asla güvenemezdim. Willow ve Bekah'nın ölümleri kaza olabilirdi ama o Sam'i vurmuştu. Elini dizime koyduğunda irkildim.

"Bana güveniyor musun, Kate?"

Elini fırçaladım. "Konuştuğumuz şey bu değil. Bu güvenle ilgili değil. Bu senin ne yaptığınla ilgili. Nasıl-"

kesti. "Sadece soruya cevap ver, bana güveniyor musun?" "Soruna cevap vermek istemiyorum."

"Bana güveniyorsun. Her ne kadar bana güvenmek istemesen de güvendiğini biliyorum." Elini tekrar dizimin üzerine koydu. "Sen özelsin. Bunu sana hep söyledim. Mahzende geçirdiğın ilk haftadan beri, gideceğini sandığım için çok hayal kırıklığına uğramıştım. Bunu hatırlıyor musun? Pek çok yönden birbirimize benziyoruz. Seninle diğerleriyle hissetmediğim bir bağ hissediyorum ve bunun nedeni ilişkimizin güven üzerine kurulu olması. Sen en büyük sadakat testini geçtin, aileni terk ettin."

O günler hakkında nadiren konuşurduk. Onlar farklı bir ömür önceydi.

"Çünkü yaptığınız her şeye inanıyordum."

"Ama görmüyor musun Kate? Bunların hiçbirisi değişmedi. Bugün hiçbir şey üç gün öncesinden farklı değil."

"Bunu nasıl söylersin? İki kişi öldü!"

"Bekah doğum sırasındaki komplikasyonlar nedeniyle öldü. Bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu ve siz de bunu biliyorsunuz."

"Ya Sam?"

"Tanrı itaatsizlik yüzünden sevdiklerini her zaman cezalandırdı. Her seferinde Sam'in ölümüne ağladığım gibi ağladı, ama unutmayın ki Sam sonsuzlukta Rab ile birlikte seviniyor. Ve eğer bir kez daha dünyaya gelmeye karar verirse, bu sefer öğrenemediklerini öğrenmek ve bilincini genişletmek için bir şans daha olacak." Gözlerini tekrar yola çevirmeden önce hızla bana baktı. "Bunları anlayıp anlamadığınızı ya da kabul edip etmediğinizi sormuyorum. Benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsin. Tekrar soruyorum, bana güveniyor musun?"

Doğru olduğu için değil, beni yalnız bırakmasını istediğim için başımı salladım.

"Gerçekleri yüksek sesle konuştuğumuzu biliyorsunuz."

"Evet, sana güveniyorum," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "İşte benim kızım."

Onun değildim. Artık değildim.

Yeni yerimizde ateşin etrafında toplandık, ancak hiçbir şey yeni ya da taze hissettirmiyordu. Abner bizi, terk edilmiş bir karavan kamp alanına varana kadar dağların arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen taşra yollarına götürmüştü. Beton plakalar kırılmıştı, çatlaklardan yabani otlar ve anızlar çıkıyordu. Her pürüzsüz yüzey spreyci boyayla grafiti ile boyanmıştı. Alan eski ve yıpranmıştı, diğer insanların hayatlarının parçalarıyla darmadağın olmuştu. Çabucak kamp kurup ateş yaktık, yorgun ve duygusal olarak tükenmiş bir halde etrafına çöktük. Abner konuşmak için ayağa kalktığında ürperdim. Bu gece sessiz kalacağını umuyordum.

"Bekah'ın vücudunun doğumun komplikasyonlarına dayanamaması çok talihsiz bir durum. Trajik ve inanılmaz bir olaydı. Acımız uzun süre devam edecek. Hepimizi farklı şekillerde etkileyecek ve kederimizi nasıl ifade edersek edelim birbirimize nazik davranmamızı rica ediyorum."

Sol ateşin karşısından dikkatimi çekti ve kaşlarını çatı. Abner doğum çadırından çıktığında çok sinirlenmiş ve ona saldırmıştı. Onu indirmek için üç adam gerekmişti. Omuz silktim ve Abner beni görmeden önce hızla başka tarafa baktım. Ona kızgın olabilirdim ama aptal değildim.

Abner, Jane'in Bekah'nın bebeğini tuttuğu yere doğru yürüdü. Hepimiz sırayla ona bakıyorduk. Mamaya henüz adapte olamamıştı, biberonu bitirdikten birkaç dakika sonra çoğunu tükürüyordu ama umarım mamayı reddetmeden önce bir kısmı vücuduna giriyordu. Abner bebeği kollarından tutup kaldırdı ve başını desteklemek için boynunu kavradı. "Bekah bize en değerli hediyeı bıraktı. Öldüğünde oradaydım ve bebeğine bakmam için bana yalvardı."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu tam olarak doğru değildi. Adam ona elini sürdüğünde kadın ölmüşü. Hastaneye gitmekten vazgeçtikten sonra bebeğini kurtarmamız ve ölmesine izin vermemiz için bana ve Margo'ya yalvarmıştı. Bundan sonra söyleyeceklerini dinlemek için kendimi zorladım.

"Bebeğini bizim bakımımıza ve ailemize emanet etti. Şu anda etrafımızda dönen tüm çirkinliklere rağmen, bu bebekten biz sorumluyuz." Onu göğsüne yasladı. "Hepimizin bir olduğunu kaç kez söyledim?" Konuşmayı kesti ve birkaç saniye sessizlik hüküm sürdü ama bir cevap beklemiyordu. Yıllar boyunca yüzlerce kez söylediği için bunu söylemeye gerek yoktu. Bu bizim özümüzün bir parçasıydı, bizi biz yapan şeydi. "Ben sana aidim, sen de bana aitsin. Hâlâ bu anlaşmaya bağlıyız. Bunu Tanrı'nın ve birbirimizin önünde yaptık. Aile olarak bu hayata bakmakla yükümlüyüz." Oturduğum yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Margo daha dik oturdu. "İsa, 'Küçük çocuklar bana dedi. Çocuklar bize Tanrı tarafından verildi ve hepimize aitler. Onlar bizim sorumluluğumuzdadır. Bu çocuk mu?" Sesi yükseldi. "O bizim geleceğimiz. Onu gitmesi gereken yolda yetiştirmek için hep birlikte çalışmalıyız. Bu sorumluluk asla bir ya da iki kişiye ait olmamalıydı. Her zaman paylaşılması gerekiyordu." Devam etmeden önce bir an durakladı. "Kim benimle?"

Margo ilk elini kaldırarak hepimizi şaşırttı. Will de hemen ardından onu takip etti ve çok geçmeden ateşin etrafında eller havaya kalktı. Benimki de oradaydı. Katılmadığım için çağrılmak istemiyordum.

Abner'in gözleri yaşlarla doldu. "Diğer çocukların da yanıma gelmesini istiyorum" dedi. Ateşin etrafında yürüdü ve grubumuzdaki çocukların her birine elini uzattı. Çocuklar dışarı çıktılar ve ona katıldılar,

Gözlerini ebeveynlerinden hiç ayırmıyorlardı. Altı tane vardı ama onlara neredeyse hiç dikkat etmedim. Ben günlerime devam ederken onlar daha çok ayaklarının etrafında dönen kediler gibiydiler.

Anne, Michael'ın koluna yapıştı. "Bir şeyler yap" dercesine onu ileri doğru itti. Çemberde üç çocukları vardı: Brad, Shane ve Ben. Oğulları grubun ortasında el ele tutuşmuşlardı. Michael onları konumlandırıp, fotoğraf çektireceklermiş gibi kollarını açarak arkalarında durduğunda gergin kahkahalar geceyi doldurdu.

"Bu çocuklar Rab'bin krallığının ordusundaki ilk askerler olacaklar. Bizim başarısız olduğumuz yerlerde onlar başarılı olacak. Hedefi ıskaladığımız alanlarda, bizim isteyebileceğimizden ya da hayal edebileceğimizden çok daha fazlasını yapacaklar. Tıpkı sözün dediği gibi. Tanrı bize de aynı kehaneti gönderdi." Ruh onu harekete geçirirken yüzünden ter damlıyordu. "Aile, başarısız olduk ama biz başarısız değiliz. Yenildik ama unutulmadık. O bize bu hediye verdi. Bu yeni yavru aracılığıyla tüm yanlışları düzeltmek için bir fırsat. Bu gece burada onun varlığını hissediyor musunuz? Hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışmayın. Hissettiğinizi biliyorum. Öfkenizi bırakın. Öfkenizi, acınızı bırakın. Seni yok edecek. Ona tutunmayın. Bu çocuklar dünyayı kurtaracak. Bizim yapamadığımızı yapacaklar, ama sen bırakmalısın. Aile, beni duyuyor musunuz? Beni hissedebiliyor musunuz?"

Saniyeler içinde insanlar ayağa kalkmış, kükrüyor ve alkışlıyordu. Birinin dansa başlaması uzun sürmedi. Jane'in melodik sesi çınladı. Birisi arkasından ilahi söylüyordu, sesi Tanrı'ya bizi affetmesi ve bize bir şans daha vermesi için çaresizce yalvarıyordu.

Ama ayağa kalkamadım. Elimi kaldırmak için kendimi zorlamıştım ama kendimi kutlamaya ya da onun sözleri karşısında heyecanlanmış gibi yapmaya zorlayamıyordum. Oturmaya devam eden tek kişi ben değildim. Onlar da benimle aynı soruyu mu soruyorlardı? İnsanların ölmesine seyirci kalmıştık; neden affedilmeyi ya da bir şans daha hak ettiğimizi düşünüyorduk?

OTUZ MEREDITH

ŞİMDİ

Dışarıya adım attığımızdan beri ikimiz de konuşmamıştık. Kate döneli neredeyse bir ay olmuştu ve Scott'la ilk kez evin dışında baş başa kalmıştık. Akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğimi sormuştu ve ben de bu fırsatı kaçırmamıştım. Yapmayı en sevdiğimiz şeylerden biri de kahve fincanlarımızı doldurup mahallede dolaşmaktı. Sokağımız o kadar güzeldi ki *Woman's Day* dergisinde iki kez yer almıştı. Geçmişte pek çok kez yaptığı gibi kaldırımında yürürken elimi tutmuştu ve bu basit jest beni neredeyse gözyaşlarına boğacaktı.

Birkaç blok daha geçtikten sonra "Bizi özledim," dedim.

"Ben de." Elim sıkıldı. "Bu sabah olduğundan daha iyi hissediyor musun?"

Konuyu bu kadar çabuk açtığı için kızgınlığımı gizlemeye çalıştım. Elbette bazı şeyler hakkında konuşacaktık ama ben her şeye kısa bir ara vermenin keyfini çıkarmayı umuyordum. Forumdaki yazı hakkında hiç endişelenmemiştim. O tamamen Abbi'ydi. Benim endişem telefon aramalarıydı ve bu sabah gelen arama öğlen saatlerinde kayıtlarda güncellendiğinden beri endişem daha da artmıştı. Numara bilinmiyordu, tıpkı diğeri gibi. Ama bu konuyu açıp anı bozmak istemedim.

"Öyleyim," diye yalan söyledim.

Kaldırımında yürürken Scott, "Müfettişlere işlerini yapmaları için güvenmelisin," dedi.

"Onlara güvendiğin gibi mi?" Hiç düşünmeden söyledim. Eli benim elimde gevşedi. "Kaba olmaya çalışmıyordum. Gerçekten. Ama kaç kere

Kate'in davasını nasıl yanlış ele aldıklarını yıllarca sizden dinledim mi?"

Biz yürürken o hızlandı. "Bu tamamen farklı bir durum. Daha önce şüpheli olarak bana odaklanmışlar ve diğer önemli ipuçlarını görmezden gelmişlerdi. Bu sefer başından beri herkes her şeyin üstünde." Sesinde bir gerginlik vardı. "İnanın bana, hiçbir şekilde tehlikede değiliz. Öyle olsaydık Dean asla tüm güvenliği geri çekmezdi."

"Peki ya telefonda olduğu konusunda bana yalan söylediği gerçeği?"

Vücudu benimkinin yanında gerildi. "Lütfen kızma Meredith, ama dürüst olmak gerekirse, telefonda konuşmak istiyorsa bu onun bileceği iş."

Elimi onunkinden çektim. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Yani, biz onun ailesi değiliz. İnsanlarla konuşabilir."

"Ve bu konuda bana yalan mı söyleyeceksin? Bu kabul edilebilir mi?"

"Hayır, tabii ki , ama biz sadece ona her ne süreçten geçmesi gerekiyorsa o süreci atlatması için güvenli bir alan sağlamaya devam etmeliyiz."

"Dean Camille'e ve ekibin geri kalanına telefon görüşmelerinden bahsedecek mi?"

"Emin değilim."

"Sormadın mı?" Sormadığını anlamam için cevap vermesine gerek yoktu. "Neden yapacağından emin olmadın?" Bu konuda kafasını kuma gömme becerisi çileden çıkarıcıydı. Eğer telefonda olduğu konusunda yalan söylüyorsa, o zaman başka hangi konularda yalan söylüyordu?

Misafir kapısının gıcirtısı duyulunca dik oturdum ve anında uyandım. Son üç gecedir Kate'i dinlemek için ayaktaydım. İlk kez bir şey duyuyordum. Nefesimi tuttum, sanki nefes aldığımı duymak uyanık olduğumu gösterecek ve o da korkup odasına dönecekti. Ne kadar sinsi olursanız olun eski evler affetmezdi ve sondan ikinci merdivenin gürültü yapmasını engelleme neredeyse hiçbir yolu yoktu. Sanki bir işaretmiş gibi, sesi duydum ve bu da yataktan kalkmam için bir işaretti.

Birkaç dakika yatak odamızın kapısında durdum ve kendimi ona telefon açması için yeterli zamanı tanımaya zorladım. Umarım hattın diğer ucundaki kişiyi benden daha fazla dinliyordur. Kapıyı açtım ve en sessiz olan duvar boyunca kaydım. Merdivenlerin tepesine doğru ilerledim ve nefesimi tekrar tutarak aşağı indim. Sessiz ve telaşlı sesleri karıştırmak mümkün değildi.

Mutfaktan fısıltılar geliyordu. Gıcırtılı basamağı atlayıp mutfaka girdiğimde Kate'in daha önce durduğu yerde, kulağında telefonla durduğunu gördüm.

"I-" Kate cümlenin ortasında dondu kaldı, sonra ahizeyi hızla yerine geri koydu. "Meredith, merhaba."

"Biriyle konuştuğunu biliyordum," dedim. Bu sefer yakalandığını inkâr etmek mümkün değildi.

Başını salladı ve masummuş gibi davranmaya çalıştı. "Kimseyle konuşmuyordum."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Telefonu işaret ettim. "Az önce telefonu kapatırken içeri girdim."

"Görmüyordum. Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum." Sürünerek yanımdan geçmeye çalıştı ama ellerimi kalçalarımın altına koyarak vücudumla yolunu kestim.

"Tam olarak ne gördüğümü biliyorum." O kadar kolay kurtulamayacaktı.

Hızla uzandı ve etrafımdan dolaşmadan önce beni kenara itti. Uzaklaşırken omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Telefonda konuşuyor olsaydım bile bu seni ilgilendirmezdi."

Hemen arkasından koştum ve ayağını basamağa koymak üzereyken kolundan tuttum. "Bu konuşma daha bitmedi," dedim arkasını döndüğünde. Yüzündeki öfkeyi anlamak mümkün değildi. İnsanlar sadece yanlış bir şey yaparken yakalandıklarında öfkelenirlerdi. Telefon kayıtlarını önünde salladım. "Bunu görüyor musun? Geçen ay boyunca mutfaktaki telefondan yapılan aramaların bir listesi ve tahmin edin ne oldu? Sen yanımıza taşınana kadar gece yarısı tek bir arama bile yapılmamış."

Benden uzaklaştı. "Beni bırak. Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"O zaman neden beni bilgilendirmiyorsun?" Herkes onun etrafında dolanıyordu ama belki de biraz zorlanırsa ne yapacağını görmenin zamanı gelmişti.

"Lütfen." Sesini alçalttı. "Shiloh'yu uyandıracaksın." "Tekrar uyuyacaktır."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. Gözleri yaşlarla doldu.

Tıpkı çocuklarım küçükken nöbet geçirdiklerinde yaptığım gibi, onlardan etkilenmeyi reddettim. "Bana neler olduğunu anlat."

Konuşmak için ağzını açtı, sonra fikrini değiştirmiş gibi hemen kapattı. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim." Başını öne eğdi.

yere düştü ve kolunu çekerek yanımdan geçti. "Lütfen beni yalnız bırakın." Son birkaç basamağı koşarak çıktı ve koridordan geçerek yatak odasına girdi, kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Arkasından yatak odamıza koştum ve yere diz çökmüş, giyecek temiz bir şeyler bulmak için çamaşır sepetini karıştıran Scott'a neredeyse çarpıyordum. "Orada neler oluyor böyle?" diye sordu kafasına bir sweatshirt geçirirken.

Kapıyı kapattım ve önüne eğilip nefes almaya çalıştım. "Kanıtım olana kadar hiçbir şey söylemeyecektim, bu yüzden senden kasıtlı olarak bir şey sakladığımı düşünmeni istemiyorum. Her neyse, alarmımı kurmaya ve Kate'in tekrar telefona çıkıp çıkmayacağını görmek için farklı saatlerde kalkmaya başladım. Bu gece onu yakaladım. Kesinlikle yakaladım. Ve onunla yüzleştüğimde bana yalan söyledi, tıpkı daha önce olduğu gibi, ama en garip kısmı bu değildi. Benden bunu ona yapmamamı istedi. Neden bahsettiğini bile bilmiyorum. Sadece bize gerçeğı söylemesini istedim."

"Yani evin etrafında dolanıp onu mu gözetliyorsun?"

Dünya bir duvara çarpmışım gibi eğildi ve yer değıştirdi. "Onu gözetliyor muyum?"

"Yani, gecenin bir yarısı kalkıp onu yakalamaya çalışmak bana biraz casusluk gibi geliyor. Onun güvenini kazanmaya çalıştığımızı mu, kırmaya değil?" Devam etmeden önce çenesini oynattı. "Bize güvenmezse nasıl açılacak? Sadece açılmakla da kalmayacak, iyileşecek. Ona yardım etmeye çalıştığımız şey bu. Unuttun mu?"

Nabzım şakaklarımda zonkluyordu. Öfke göğsümden yukarı doğru tırmandı. Parmaklarım iki yanımda yumruk oldu. "Gecenin bir yarısı biriyle konuşup konuşmadığını ve bu konuda neden yalan söylediğini öğrenmenin oldukça önemli olduğunu düşündüm. Onu tekrar yakalamaktan daha iyi bir yol olduğunu düşünmedim."

"Neden buna bu kadar takıntılısın?"

"Sen neden değilsin?" Onun hakkındaki saflığı çıldırtıcıydı. "Ya Love International'dan biriyle konuşuyorsa?"

Başını iki yana salladı.

"Ya hâlâ onlarla temas halindeyse?" Bunun peşini bırakmayı reddettim, özellikle de herhangi birimizin tehlikede olma ihtimali varsa.

"O değil," dedi inançla.

"Seni on bir yıl boyunca terk eden birine nasıl körü körüne güvenebilirsin?" Ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

düşünmüyordum.

Düşünmüyordum.

" "Çekil," dedi.

Kapının önünde durduğum için kapıyı engellediğimi düşündüğünü yavaş yavaş fark ettim. "Nereye gidiyorsun?" Cevabı bildiğim halde sordum.

"İyi mi diye bakmaya gidiyorum."

THIRTY-00E

ABBI

ŞİMDİ

Yastığı başımın üzerine çektim. Tekrar normal bir insan gibi uyuyabildiğimde çok mutlu olacaktım. Saat neredeyse beşti ve tekrar uykuya dalabilmeyi umuyordum. Yan odadan gelen bir ses beni uyandırdı ve ardından babamla Meredith'in fısıltıyla bağırışlarını duydum. Ne olduğunu bilmek bile istemiyordum.

Komidinden telefonumu aldım ve Vanished'i açtım. Gloria'nın iki gece önce annemle ilgili tehditkâr paylaşımından beri takıntılı bir şekilde yeniliyordum. Kimdi o kadın? Saatlerce kıpırdayamadan satırlara bakmış, tekrar tekrar okumuştum. Tabii ki babam bunu ciddiye almamıştı. Hiç ciddiye almazdı. Bu, birisinin onun başlığını saçma sapan bir şekilde ele geçirdiği ilk sefer değildi. Bir keresinde birisi onun yerine geçmişti. Birkaç kez daha birisi onun hayatta olduğuna dair benzer şeyler yazmıştı.

Annemin gerçekten hayatta olması ve bu paylaşımın onun eve dönmesinden birkaç hafta sonra yapılmış olması dışında. Tüm bunların tesadüf olduğuna inanmam mı gerekiyordu? Kimse ciddiye almayacaksa ben alırdım. Ayrıca Dean forumları yakından izleyeceğini söylemişti, yani gerçekten endişelenmem gereken ne vardı ki?

Sanki babam duvarların arkasından yatak odamı görebiliyormuş ve her an beni durdurmak için içeri dalacakmış gibi etrafıma bakındım. Olabildiğince hızlı bir şekilde bir hesap oluşturdum ve tartışma panolarını kullanmak için kaydoldum. Tuş takımına her dokunuşumda kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Saniyeler içinde kayıtlı bir kullanıcı olmuştum.

Neden onun ölmesini istiyorsun?

Fikrimi değiştirmeden önce hemen "Gönder" tuşuna bastım.

KATE

SONRA

Fasulyeleri ayıklayıp kaselere doldurduktan sonra Abner yanımdan geçerken Margo'ya uzattım. Ruhlarla iletişim kurmakla ve nefesinin altında dualar mırıldanmakla o kadar meşguldü ki bize hiç dikkat etmiyordu. Bekah'nın oğlu Miles da ona ayak uydurmak için elinden geleni yapıyordu. Abner tüm çocuklar onun gözünde eşitmiş gibi davranmaya çalışsa da, kalbinde Miles için özel bir yer vardı. Onu o kadar çok severdi ki geceleri onunla uyumasına izin verirdi, Abner ise her zaman yalnız uyurdu. Çadırında kayboluşlarını izler, orada ne yaptıklarını merak ederdim. Bazen saatlerce dışarı çıkmazlardı.

Margo masanın karşısından bana baktı. "İlginç bir çift oldular."

Yanaklarım kızardı. Beni onları bu kadar yakından izlerken yakaladığı için utanmışım. "Evet, gerçekten öyle ve ben bunu anlamıyorum."

"Çünkü onun kızıydı. Sam'le olan ilişkisini bir sır olarak gerçek nedeni buydu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Abner'dan başka kimseyle birlikte olmamıştı."

Neredeyse kasemi düşürüyordum. "Abner'la birlikte miydi?"

"Evet." Kaşlarını kaldırdı. "Bunu bilmiyor muydun? Herkesin bildiğini sanıyordum."

Başımı salladım, boğazımda düğümlenen duyguların etkisiyle konuşmadım. Abner yıllar önce bana cinsel perhiz uyguladığını söylemişti ve yüzlerce kez cinsel saflık üzerine vaaz vermiş olmalıydı. Ne zaman Abner'e karşı yumuşamaya başlasam, yine korkunç bir şey yapıyordu. Geçmişte çok daha kötü şeyler yapmıştı ama onu hiç bu kadar büyük bir yalanın içinde yakalamamışım. Sahtekârlığıyla ilgili bir şey, daha önce hiçbir eyleminin olmadığı şekilde rahatsız ediciydi.

"Vay canına, gerçekten hiçbir fikrin yoktu, değil mi?" diye sordu birkaç dakika geçtikten ve ben hâlâ kendime geledikten sonra.

"Başka kaç öğrenciyle birlikte oldu?" Sonunda sesimi bulup sordum.

"Başka kimse yoktu, sadece Bekah vardı. Dediğim gibi, onun kızıydı."
Sam'e bu kadar kızmasının gerçek nedeni bu muydu? Kıskançlık mı?
Dizlerimin bağı çözüldü. Oturmam gerekiyordu. Bunu nasıl göremedim?

"Aşık mıydılar?" Kendimi masaya yaslayarak sordum.

Margo acı bir kahkaha attı. "Aşk mı? Hayır. Bakire istiyordu, o da bunu elde etti."

Midem bulandı. "Sen neden ?" "İnsanların buraya kazara geldiğini mi düşünüyorsun?"

Buraya başka nasıl gelebilirler ki? Bu bir çeşit garip test miydi? Abner onu buna mı zorlamıştı? Yaptığım işi bıraktım ve ellerimi gömleğimde kuruladım. "Bunların hiçbiri mantıklı değil."

Konuşmadan önce gözleriyle etrafımızı taradı ve yalnız olduğumuzdan emin oldu. "Başlangıçta, Abner getirdiklerimiz için takas yapardı-"

"Getirdiğiniz şeyle ne demek istiyorsunuz?"

"Öğrencilik ve üyelik her zaman birbirinden ayrı olmuştur. Bunu biliyorsunuz. Üyelik gönüllülük esasına dayanır ve herkese açıktır. Öğrencilik, belirli testleri geçebilen ya da bir başkasının öğrenciliğinin bir parçası olarak bir tür sadakat testi olarak getirilen seçkin bir azınlık için ayrılmıştır."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı söndürdü. "İnsanları kandırdın mı?"

"Biz kimseyi kandırmadık. İşler böyle yürümedi. Her insan ve durum farklıydı. Bekah benim için Will'in takasıydı."

"Takas mı?" Söylediği hiçbir şeyi aklım almıyordu. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Müritlik tamamen özgür irade seçimiyle ilgiliydi. Tüm bunlar bununla nasıl bağdaşıyordu?

"Abner, Will'in Love International için kendisi için en önemli olan şeyden vazgeçmeye hazır olduğuna dair kanıt istedi, bu yüzden bir geceliğine benimle yatmak istedi. Ama Will beni bir geceliğine bile paylaşmayı reddetti." Gözleri gururla doldu. "Sorun şu ki Will, Abner'in isteğini basitçe reddedemeyeceğini bilecek kadar uzun süredir onunla birlikteydi. Karşılığında ona sunacak bir şeye ihtiyacı vardı ve bu Abner'ın istediğine eşit olmalıydı, yoksa asla düşünmezdi. Ona beni deneyimlemesine izin vermekten daha iyisini yapabileceğini söyledi. Kendi bakiresine sahip olabilirdi. Bekah bu şekilde devreye girdi."

Gözlerim büyüdü. "Will'le evlendiğinde bakir miydin?" Başını salladı. "Ama yirmi altı yaşındaydın."

"Ondan önce kendimi adanmış bir Mormon'dum."

Bu, Will'in hâlâ birlikte olduğu tek erkek olduğu anlamına geliyordu, çünkü danışmanlığımız sırasında bana tek eşlilik uyguladıklarını söylemişti. Bunun kafama dank etmesi için bir an bekledim. "Nasıl yürüdü?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Gazeteye bakire arıyorum diye ilan veremezsin. Will Bekah'ı nasıl buldu?"

"O yapmadı." Keder yüzünü gölgeledi. "Ben yaptım." İçimi bir korku kapladı. "Bekah'ı buldun mu?"

"Atlanta'nın güney yakasındaki bir kadın ibadet grubunda." Utanç içinde başını eğdi.

"Ama o sadece Bekah'tı, değil mi? Benim başıma böyle bir şey gelmedi, değil mi?" Margo başını kaldırmayı reddetti. Onun sessizliği benim cevabımdan daha fazlaydı. "Bana bak," diye tısladım. "Beni buraya getirmek için ne yaptığını söyle."

"Hiçbir şey. Bunların hiçbir önemi yok. Ben-"

Sözünü kestim. "Evet, öyle. Yaşadığımız onca şeyden sonra bana gerçeği borçlusun."

Boğazını temizledi, gözleri hâlâ kısıktı. "Özür dilerim Kate. Gerçekten üzgünüm. Çok uzun zaman önceydi. Bunu hatırlaman gerek. Farklı bir hayat önceydi, gerçekten."

Onu sarsmak istedim. Evet, evet, öyleydi ve bir ailemin olduğu bir hayattı. Bana tapan, başka bir insanı incitmeyi aklından bile geçirmeyen bir kocam vardı ve onu terk etmem için kandırılmış olma ihtimalim var mıydı? Ve Miles'ın Abner'ı takip ettiği gibi beni takip eden bir kızım.

Sesimi sakın tutmaya çalıştım. Histerikleşirsem ve dikkatleri üzerimize çekersem kendini kapatırdı. "Farklı bir yaşam sürmüş olabilirim ama bu benim hayatımdı ve ne olduğunu bilmek istiyorum."

İçini çekti. "Birinin bizim için dünyevi ailesini terk edip etmeyeceğini görmek istedik."

"Ama insanlar Love International için ailelerini her zaman terk ettiler."

"Evet, ama geride bıraktıkları harika bir aile olsun istedik." Sanki sözlerinin etkisini azaltacakmış gibi sesini alçalttı. "Sahip olduğumuz şeyin, birinin daha büyük bir şey için sahip olduğu sevgiden vazgeçmesini sağlayacak kadar güçlü olup olmadığını görmek istedik."

Gerçeği algılayamadım. Çok büyüktü. Bunu nasıl yapabildiler? İnsanların hayatlarıyla bu şekilde oynamayı nasıl haklı gösterebilirler?

Margo'nun yüzü acımı yansıtıyordu. "Özür dilerim Kate. Bu hâlâ senin deneyimini gerçek kılıyor. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Hiçbir şey. Onlar kapıdan içeri girdikten sonra hiçbir şey yapmamıza izin verilmedi. Tek etkimiz seçilmiş olanları oraya götürmekti."

Bana seçilmiş kişi demeleri ihaneti daha az gerçek kılmıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve onları kolumla hızlıca sildim. "Yani tüm bunlar sizin için bir oyun muydu?"

Kaseme uzandı ve iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Hayır, Kate. Love International'ın kapısından girdiğin andan itibaren verdiği her karar sana aitti."

Ama patronumu arayıp görüşme talep etmeselerdi asla kapıdan içeri giremezdim. Bundan sonraki her şeyi lekeledi. Ellerimi kaseden çektim. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Yerime bakacak başka birini bulun," dedim ve hıçkırıklar beni ele geçirmeden önce aceleyle çadırıma geri döndüm.

OTUZ İKİ MEREDITH

ŞİMDİ

Scott onu kontrol etmeye gittiğinde Kate odasında değildi. Kahve yapmak için aÇağıya inmiŞti ve ben de elimde olmadan onu takip ettim. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum ama ona ne diyeceğini görmek istiyordum.

"Günaydın Kate. Shiloh nerede?" diye sordu Kate'in yalnız olduğunu fark ettiğinde. Shiloh'nun göğsüne sarılı bir şal içinde olmaması nadir görülen bir durumdu.

Kate kahvesine krema koyarken, "Üst katta uyuyor," dedi. Onlara uzakta olduğu süre boyunca en çok özlediği Çeylerden birinin kahve olduğunu söylemiŞti.

"Meredith az önce bana bu sabah neler olduğunu anlattı," diye açıkladı Scott, açık sözlülüğüyle beni şaşırtarak.

Scott'a döndü, sırtı bana dönüktü. "Meredith siz uyurken telefon görüşmeleri yaptığımı sanıyor."

"Eğer öyleyseniz çok da önemli değil, bilirsiniz. Yani, kiminle istersen konuşabilirsin. Biz senin ailen falan değiliz. Ceza almayacaksın." Gergin bir kahkaha attı.

Gülümsedi. "Bunu biliyorum ama kimseyle konuşmuyorum. Arayacak kimsem yok."

"Biliyorum. Ben sadece, şey, bilirsin ..." Omuz silkti. "Barışı korumaya çalışıyorum."

"Yalan söylüyor, Scott. Onu iki kez yakaladım," dedim. "Ve onu yakalamamış olsaydım bile, bunu kanıtlayacak telefon kayıtlarına sahibim."

"Kayıtlar aramayı kimin yaptığını söylemiyor. Telefonda herhangi biri olabilirdi," dedi Kate.

"Evet, ama seni yakaladım."

"Üzgünüm Meredith, ama biriyle konuşuyor olsam bile bu seni ilgilendirmez."

"Buna sır tutmak denir," dedim. "Ve biz bu evde sır tutmayız."

"Bundan emin misin?" diye sordu. "Tabii ki eminim."

"Bu odada sırları olan tek kişi ben değilim." Scott'a sert bir bakış fırlattı.

"Neden ?" Scott'a dönerek sordum. "Kate, yapma," diye yalvardı.

Oda döndü.

"Neden bu?" Zar zor nefes alabiliyordum.

Kate, "Gittiğim gün ne hakkında ona sorun," dedi.

Scott tartışıklarını hiç söylememişti. Hikâye böyle değildi. Sonra geçen gece yatmadan önce söylediklerini hatırladım - hikâyenin tamamını bilmediğimi nasıl ima etmişti? Korku dalgaları içimi sarstı.

KATE

SONRA

Margo beni tuvaletten çıkarken gördü ve bana doğru koşmaya başladı. Dünden beri ondan kaçıyordum ama saklanacak bir yer olmadığı için beni köşeye sıkıştırması an meselesiydi. Kolumdan tuttu, parmakları içime girdi ve beni müştemilatın diğer tarafına çekti.

"Sana söylediklerimi ona da söyledin mi?" Konuşurken bir yandan da gözlerini etrafta gezdirerek kampı izliyordu.

Kolumu geri çektim. "Tabii ki hayır."

Abner her geçen gün daha da çözülüyordu ve sırlarını bana anlattığını öğrenirse ne yapacağını bilemezdi. Bir muhalifi çağırdığım için ödüllendirilecektim - sır saklayan herkesi böyle etiketliyordu

ya da söylediklerine karşı geldim ama Margo için bir hesaplaşma olacaktı. Bana zarar vermiş olsa bile bunu ona yapamazdım.

"Lütfen Kate, bana kızgın kalamazsın. Doğru şeyi yaptığımı düşündüğümü anlamalısın. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Anlamak zorundasın. Başlangıçta nasıl bir şey olduğunu anlamamış gibi davranma. Her şeyi yapardım." Gözleri benimkilerle anlayış için yalvardı. "Ama artık her şey farklı. Her şey değişti."

Bir dal kırıldı ve ikimiz de sıçradık. Hemen kampa doğru sıraya girdik. Kamptan bu kadar uzak kalmak kabul edilemezdi. Yürürken kolumu tuttu. "Özür dilerim Kate, lütfen beni affet. Seni bu belaya bulaştırdığım için çok üzgünüm. Herkesi bu işe bulaştırdığım için özür dilerim." Ağlamasına saniyeler kalmıştı.

"Kes şunu, tamam. Biz iyiyiz. Sadece dur. Kampa dönmek üzereyiz ve herkes orada toplanmayı bekliyor," diye fısıldadım. Margo hemen doğruldu.

Abner kahvaltıda öğleden sonra bir toplantı yapmak istediğini söylemişti. Öğleden sonraları ev işlerine ayrıldığı için gün ortasında nadiren toplantı yapardık, bu yüzden ne olursa olsun önemli olmalıydı. Herkesin onu beklediği çadırın altına koştuk ve battaniyelerden birinin üzerine yan yana oturduk.

Abner'in çadırından çıkıp bize doğru gelmesi uzun sürmedi. Hiç vakit kaybetmeden çemberin ortasına doğru ilerledi. "Yabancılar kendi dünyalarının ne kadar bozuk olduğunu keşfettikçe, bizimkini aramaya gelecekler. Sahip olduklarımızı çalıp kendilerinin yapmak isteyecekler. O zamana hazır olmalıyız." Ordumuzu toplamadan önce insanların nerede olduğumuzu öğrenmeleri konusunda her geçen gün daha da paranoyaklaşıyordu. "Ve ailem, biz hazır değiliz. Yakınında bile değiliz."

Altı çocuk bir ordu için yeterli değildi. Son zamanlardaki tüm tartışmalarımız üremeye odaklanmıştı ama kimse başarılı olamamıştı. Cinsel enerjimizi ortak bir amaca yönlendirmenin ne kadar önemli olduğuna dair başka bir dersi daha kaldırabilir miydim bilmiyordum ama son zamanlarda hiçbir şeye tahammül edemiyordum ve Margo'nun ifşaatından sonra herkesi kandırmayı nasıl başaracağımı bilmiyordum. Ruhumun karanlık dönemleri olmuştu ama bu seferki gitmiyordu.

Abner'in sesi düşüncelerimi böldü ve kendimi dikkatimi vermeye zorladım. "Düşmüş dünyada yaşarken yaptığımız anlaşmalara bağlı olarak yaşıyoruz. Evlilik insan yapımı bir yapıdır ve bir bağıdır.

bizi eski kimliklerimize bağlıyor. Üreme konusunda başarılı olamadık çünkü hala bu bağlara tutunuyoruz. Zincirleri kırmanın ve her şeyi geride bırakmanın zamanı geldi."

Evli çiftler yan yana duruyordu. Çocukları bacaklarına daha sıkı sarılmıştı, çünkü hepimiz çocuklarla ne kadar sıkı çalışsak da, geceleri hala ebeveynlerine koşuyorlardı.

"Bunlar nasıl çalışıyor?" Malachi hepimizin aklından geçen soruyu sordu.

"Nasıl isterse öyle olur. Kural falan yok. Mesele de bu zaten. Kısıtlama yok. Sınırlar yok. Aramızdaki ayrım çizgileri artık yok. Tanrı'nın istediği gibi üremekte özgürüz. Ne zaman ve kiminle istersek."

Malachi rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Yani bu, eğer istersen karımla seks yapabileceğın anlamına geliyor."

Abner başını salladı. "Eğer isterse." Gruptaki diğer erkekleri işaret etti. "Ya da onlardan biriyle seks yapmayı seçebilir."

Malachi'nin yüzündeki renk soldu.

"Ama istemediğimiz sürece başka biriyle yatmak zorunda değiliz, değil mi?" diye sordu karısı Gilly, kolunu tutup ona yaklaşarak.

"Tabii ki hayır. Hiç kimse istemediği bir şeyi zorlanamaz. şu andan itibaren insanlar istedikleri kişiyle çiftleşmekte özgürdür." Abner'in yüzü bir amaç ve ışıkla parlıyordu. "Ben de üzerime düşeni yapacağım. Meyvemın bir asker yaratıp yaratmayacağını görmek için kızlarımızla yatmaya başlayacağım. Bu orduyu bu şekilde kuracağız."

OTUZ ÜÇ MEREDITH

ŞİMDİ

"İzninizle, ben odama gidiyorum," dedi Kate, yanımızdan geçip üst kata doğru ilerlerken. Scott karnına yumruk yemiş gibi görünüyordu. Destek almak için mutfak tezgahına yaslandı.

"Kate'in gittiği sabah ne oldu?" Sözleri yapmak istediği şeyi yapmış, dünyamı alt üst etmişti.

"Herhangi bir sonuca varmadan önce olaya benim bakış açımdan bakmalısınız."

Aman Tanrım, demek yalan söylemişti. Scott yalan söylemişti. Buna inanamadım. "Yalan söylemiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Anlamak zorundasın-"

Sözünü kestim. "Hiçbir şey anlamak zorunda değilim. Sadece gerçeği bilmek istiyorum. En azından bunu bana borçlusun. Bunca zamandır onun için güven ve emniyet inşa etmenin ne kadar önemli olduğunu söyleyip duruyorsun ve yalan söylüyorsun." Sesimin histerik çıkmasını engellemeye çalıştım ama sınırdı sallanıyordum. "Ne oldu?"

"Kate'in kaybolmasına karışmadığımı biliyordum ama aptal değildim. Onların bir numaralı şüphelisi olacağımı biliyordum. Koca her zaman öyledir. Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ve eğer onlara o sabah tartıştığımızı söyleseydim, bu sadece şüphelerini artırırdı. Gerçek kötü adam Kate'in yanındayken beni araştırmak için daha fazla zaman harcarlardı. Bu yüzden yalan söylemeye karar verdim ama bunun etkili olabilmesi için kimsenin gerçeği bilmemesi gerektiğini de biliyordum. Kimseye söylemedim. Abbi'ye bile."

"Bana güvendidikten sonra neden söylemedin?"

"Bir hikayeyi defalarca anlattığınızda, o artık gerçek olur." "Ama yalan makinesinden geçtiniz ..." Sesim , yoğun bir söylenmemiş bir anlam. Yalan makinesinden başarıyla geçmişti; bunu sadece tecrübeli yalancılar başarabilirdi.

"Ve bilmeni isterim ki olanlar o kadar da korkunç değil. Sıradan bir evlilik olayı."

"On bir yıl boyunca yalan söylediğin şey mi?" Sabrımın sınırına ulaşmıştım. "Bana ne olduğunu anlat, ne kadar korkunç olduğuna ben karar vereyim."

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kate'i işini bırakıp Abbi'yle evde kalması için zorladım. Bu fikre hiçbir zaman sıcak bakmadı ve bunun bir nedeni de gelirinden vazgeçmek istememesiydi. Onu iyi ikna ettim ve bir süre de öyle oldu ama sonra 2008'de her şey çöktü. Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsunuz. Bu çok utanç verici." Her sinirlendiğinde yaptığı gibi parmaklarını çıtlattı. "Ticari gayrimenkuller battı."

Devam etmesini ve kendini açıklamasını bekledim ama hiçbir şey söylemeden öylece durdu. "Ve?"

Gözlerime bakmayı reddetti. "İşler finansal olarak bizim için oldukça kötüye gitti ve ona hiçbir şeyden bahsetmedim."

"Hepsi bu muydu?"

"Ve ona söylemeden evimiz için bir kredi ve ikinci ipotek aldım." Onun bu mahcup bakışı bana çocuklarımın küçükken başları her belaya girdiğinde takındıkları tavrı hatırlattı.

"Kate öğrendi mi?"

"Evet, kaybolmadan önceki gece. Çok garipti çünkü bana kızgın olmasını bekliyordum ama o sadece beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını söyleyip durdu. Bu durumu daha da kötüleştirdi. Erkek gibi davranıp yaptıklarımı kabul etmek yerine tam bir aptal gibi davrandım. Tam bir ego saçmalığı."

"Bana anlattıklarınızı neden polise anlatmadınız?"

"Hadi ama Meredith. Beni sürekli saf olmakla suçlayan biri için bu bana oldukça safça geldi. 'Hey, memur beyler, bilmenizi isterim ki karımla kaybolduğu sabah büyük bir borca girdiğim ve bu konuda ona yalan söylediğim için kavga ettik. Hikayenin tartışma içeren herhangi bir versiyonu kazanani olmayan bir durumdu.'"

"Yine de bana söyleyebilirdin. Bana söylemeliydin," diye ekledim vurgulamak için.

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? James'le aranızdaki her şeyi bana anlattığın gibi mi?"

OTUZ DÖRT

ABBI

ŞİMDİ

Anneme olanları öğrendiğimizden beri Meaghan'a gitmemiştim. İkinci sınıftan beri en iyi arkadaştık ve bu en uzun süre ayrı kaldığımız zamandı. Odası bana kendi odam kadar tanıdık geliyordu - ortadaki büyük boy yatak, büyükannesinin o bebekken onun için yaptığı yorganla örtülüydü; yastığının altına sıkıştırılmış en sevdiği oyuncak ayısı, ortaokuldan beri sakladığım bir sır; boyamasına yardım ettiğim pembe duvar; ve son birkaç yıldır ödünç aldığı kıyafetlerimin yarısıyla dolu dolap. Ama hepsi yabancı ve gerçeküstü geliyordu. Meaghan bile farklı görünüyordu, bir şekilde daha gençti. Belki de bir gecede büyümüşüm, bir kez aştığınızda bir daha asla geri dönemeyeceğiniz bir çizgiyi aşmışım.

Evde kalmak istememe rağmen babam beni gelmeye zorlamıştı. Kendimi yeniden normal bir çocuk gibi hissedebilmem için evden çıkmam konusunda ısrar etmişti ama Meredith'le özel olarak kavga edebilmek için yaptığından emindim. Meredith annemi yalancılıkla suçladığından beri araları çok gergindi. Bunun dışında kalmak için elimden geleni yapıyordum. Annem kiminle konuştuğunu bana söylemek isterse söylerdi. Söylemezse de sorun değildi. Bu onun seçimiydi.

"Sophie'nin bugün futbol antrenmanından sonra Josiah'ya ne dediğine inanamazsın. Çok saçmaydı." Meaghan saatlerdir gevezelik ediyordu ve normalde ben de katılırdım ama o kadar önemli şey varken futbol maçlarından ve mezuniyet balosundan bahsetmek yanlış geliyordu. "Dans için elbiseni seçtin mi?"

"Her unuttum. Evimde işler oldukça karıştı," dedim.

"Evet, eminim," dedi, kanepedeki yerinde kaykıldı ve önündeki sehpadan telefonunu aldı. "Kayla mesaj attı, yoldalarmış. Sonunda."

Son bir saattir onların dinlenme odasında uzanmış Kayla ve Brynn'i bekliyorduk. Film izlerken birbirimize pedikür yapacaktık. Saatler önümde sonsuza kadar uzanıyordu. Takıntılı bir şekilde forumu kontrol ediyordum ama kimse cevap vermemişti. Cevap verdiklerinde burada olmak istemiyordum. Evimde farklı bir şey yapabileceğimden değil, ama ortalık dağınık olsa bile gerçekten orada olmak istiyordum.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Ertesi sabah eve geldiğimde Meredith sordu. Dün gece ilk uyuyan bendim ve eve gidip annemle işleri kontrol etmek için can atarak kimse kalkmadan erkenden dışarı çıkmıştım.

"Ne var yok?" Sırt çantamı girişe bırakarak sordum.

"Son zamanlarda olan biten her şey hakkında seninle konuşmak ve nasıl hissettiğini görmek istedim. Aklına takılan soruları yanıtlamak istedim."

Oturma odasını ve mutfağı tarayarak arkasından baktım. "Babam burada mı?"

"Hayır."

Babam olmadan kalpten kalbe konuşmazdık. Bunu ilk çıkmaya başladıklarında denemişti, çünkü muhtemelen kişisel gelişim kitaplarından birinde okumuştı ya da terapisti önermişti. Her iki durumda da, birbirimizi tanımak için ayrı ayrı randevulara çıkmamız gerektiğine ikna olmuştu. Birkaç kez hayvanat bahçesine gitmiş ve Mulberry'deki botanik bahçelerinde yürüyüş yapmıştık. Bazen de dondurma yemeye gitmiştik. Ama nereye gittiğimiz ya da ne yaptığımız hiç önemli olmamıştı; garip bir ilk randevudaymışız gibi hissetmekten hiç vazgeçmemiştik. Babam, o yokken kendimizin yapamayacağı bir şekilde bizi dengelemişti. Bunları yapmayı bıraktığımızda her şeyden çok rahatlamıştı, her ne kadar incinmiş gibi davransa da.

"Yakında eve gelecek mi?" Ben sordum.

Omuz silkti, soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Birazdan burada olur."

"Geldiğinde bana mesaj atmak ister misin?" Sırt çantamı alıp yukarı çıkmak için eğilerek sordum.

"İkimizin konuşabileceğini düşünmüştüm. Bunun için burada olmasına gerek yok."

Onu mutfağa kadar takip ettiğimde içimde alarm zilleri çalmaya başladı. Pencere kenarındaki koltuğa oturdu. "Sen ve annen hâlâ geceleri takılıyormusunuz?"

Başımı salladım.

"Orada ne yapıyorsunuz?"

Omuz silktim. ". Konuşuruz. Gerçekten hiçbir şey."

"Ne tür şeyler hakkında konuşuyorsunuz?"

Umursamıyormuş gibi sormaya çalıştı ama Meredith korkunç bir yalancıydı.

Nereye gidiyordu bu? Neden yargılanıyormuşum gibi hissediyordum?

"Bir şeyler," dedim, her saniye daha da rahatsız hissederek. Geceleri annemin telefonumu açmasına izin verdiğimi biliyor muydu? Zaten bir kez izin verdikten sonra ona hayır diyemezdim, o yüzden sorduğunda başka seçeneğim yoktu. Ayrıca, o garip tepkiyi sadece bir kez vermişti. Şimdi sadece birkaç dakika resimlere göz gezdirdi ve sonra bana geri verdi.

"Annen sana uzakta olduğu zamanların nasıl olduğunu anlattı mı?"

Başımı yana eğdim. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Oh, bir nedeni yok. Sadece bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyorum. Yardım edebileceğim bir şey var mı diye bakıyorum."

Sorularının hiçbiri yardımcı olmuyor, sadece meraklı görünüyordu. Meredith her geçen gün daha da paranoyaklaşıyordu. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şekilde davranırdım. Yani, babamın eski karısı geri dönmüştü. Herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ortadan kaybolmasaydı babam hâlâ annemle evli olacaktı. Ben de dahil olmak üzere hepimiz onu hayatına devam etmeye zorlamasaydık, babam hâlâ annemin özlemini çekiyor olacaktı. Meredith'in kendini toparlamasına şaşırılmışım. Berbat olurdum. Yine de beni rahat bırakmasını istiyordum. Soru sorma şeklinden hoşlanmamıştım, sanki annemle ayrıntılı bir komploya karışmışım gibi. Ne yapmak için komplo kuruyordu, bilmiyordum ama öyle hissediyordum.

"Sanırım iyiyiz," dedim. "İşimiz bitti mi, Meredith?"

"Tatlım, ben sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum. Sadece dikkatli olmanı istiyorum." Bana sarılmak için hamle yaptı, ben de kenara çekildim.

"Dikkatli olmak mı? Dikkatli olmama gerek yok, o benim annem."

KATE

SONRA

Başımı eğdim ve kimse beni görmeden çadırıma geri dönmeye çalıştım, sanki aile zaten birlikte uyuduğumuzu bilmiyormuş gibi. Abner'in kızlık seçimlerinin sır değildi. Her gece ateş toplandıktan sonra onları açıklardı. Bana bu kadar çabuk ulaşmasını beklemiyordum ve beni seçtiği ilk gece neredeyse kusacaktım. Bana dokunduğu düşüncesi içimi ürpertti ve kamp ateşinden çadırına doğru yürürken vücudum titredi. Ama sonra bana daha önce hiç görmediğim bir yönünü gösterdi ve elimde olmadan biraz yumuşadım.

Sesi nazik ve kibardı. Birlikte ilk buluşmalarımızdan birinde yaptığımız gibi neredeyse diz dize oturduk, sessizlik ve sohbet arasında gidip geldik. Bana dokunmaya bile çalışmadı ve içimde küçük bir parça bu durumdan dolayı hafifçe aşağılandı ve bende bir sorun olup olmadığını merak etti. Adımı söylemeye devam ettiğinde şaşırdım ve birkaç gece önce masaj isteyip istemediğimi sordu, ben de kendime rağmen kabul ettim. Dokunuşu o kadar şefkatliydi ki neredeyse ağlayacaktım. En son ne zaman birinin bana klinik ya da egzersizin bir parçası olmayan bir şekilde dokunduğunu hatırlayamıyordum. Ertesi gece de aynı şey oldu, ama masajın sonunda dokunuşu değişti ve nabzım uzun zamandır olmadığı şekilde düştü. Bir kadın gibi hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu unutmuştum.

Hoşuma gittiği için kendimden nefret ediyordum ama bedenim uyanmıştı ve daha fazlasını almalıyım. Geceleri çadırda bambaşka bir adam oluyordu. Sanki başka hiçbir şey yokmuş gibiydi. Zaman yoktu. Uzay yoktu. Sadece ikimiz, daha önce hiç deneyimlemediğim göksel bir alanda bir bütün olarak birleşmiştik.

Ama bugün farklıydı. Gece vakti değildi. Yatağa gitmiyorduk. Saat öğleden sonra ikiye. Bu her şeyi değiştirdi.

Banyodan çıkarken yüzümü asmamaya çalıştım ama kahvaltıdan kalan tüm yulaf ezmemi kusmuştum ve sabahları tek zaman önceki hayatımdan kızıma hamile olduğum zamandı. Vücudum bu hisleri hemen tanıdı. İlk kusanın ben olduğuma inanamıyordum.

Hangi yıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, tanışmamızdan bu yana çok uzun yıllar geçmişti ama kırklı yaşların sonunda ve hamile miydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yaşlandıkça daha az doğurgan olmanız gerekirdi. Birini hamile bırakmasının bu kadar uzun sürmesinden Abner'in doğurganlığının sorumlu olup olmadığını içten içe merak ediyordum, ama her şey yine de yolunda gitmiş olmalıydı.

Diğerleriyle birlikte kahvaltı tabaklarını toplamaya yardım etmek için içeri girdiğimde Margo ile göz teması kurmayı reddettim. Bana bir kez baktığında bir şeyler döndüğünü anlayacaktı. Önce Abner'e söylemem gerekiyordu. Şafaktan önce birkaç adamla birlikte arazinin kuzey tarafındaki bir tarlayı temizlemek için yola çıkmıştı ve muhtemelen hava kararana kadar geri dönmeyeceklerdi. Böyle bir şeyi bütün gün nasıl sır olarak saklayacaktım?

Belki de kamptaki moralleri düzeltmek için tam da ihtiyacımız olan şey buydu. Abner yeni çocukların gelmemesinden dolayı giderek daha fazla hayal kırıklığına uğrarken, başarısızlıklarımıza karşı tahammülsüzlüğü de her geçen gün artıyordu. Tüm bu tatbikatlar ve alıştırma kampın ruhunu daha da karartıyordu. Yabancıların beklenmedik bir şekilde üzerimize geleceğine ve onların saldırılarına karşı hazırlıksız olacağımıza inanıyordu. Bu hazırlıksızlık onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde çıldırtıyordu.

İçgüdüsel olarak kollarımdaki kasları esnettim ve sıkı ipin geri çekildiğini hissettim. Tüm jimnastik hareketleri işe yarıyordu. Hayatımın en iyi formundaydım ama tüm bunlar değişmek üzereydi çünkü beni tüm fiziksel aktivitelere ve diğer tatbikatlara katılmaya zorlamasına imkân yoktu. İçimdeki bu yeni hayatla birlikte her şey değişecekti ve onun tohumunu taşımak üzere seçildiğim için ne kadar gurur duysam da, içimi saran korkuyu bir türlü yenemiyordum.

OTUZ BEŞ

ABBI

ŞİMDİ

Meredith tarafından tekrar köşeye sıkıştırılmak istemediğim için annem ve babam aşağıya inene kadar aşağıya inmeyi bekledim ama kahvaltı hazırlamakla o kadar meşguldü ki mutfaktaki herkese katıldığımda beni fark etmedi.

Yanındaki koltuğa oturduğumda annem "Demek buradasın," dedi. "Güzel." Boğazını temizledi. Sonra tekrar temizledi. "Herkesle konuşabilir miyim?"

Babam karşımızda oturdu ve tüm dikkatini ona vermek için telefonunu bıraktı. Meredith yaptığı işi bırakıp babamın sandalyesinin arkasında durdu, elinde hâlâ spatula vardı. Annemin bacakları masanın altında titriyordu. Elini buldum ve kendi elime alıp sıktım. Her ne olduysa, üstesinden gelecektik. Aileler böyle yapar.

"Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Çok minnettarım." Konuşurken gözlerini masanın ortasındaki şuruba odakladı. "Mesele şu ki, ben bir yüküm. Bunu ailene yapmak istemiyorum-"

Sözünü kestim. "Neden bahsediyorsun anne? Sen bizim ailemizsin."

"Teşekkür ederim." Gözleri buğulandı ve kendini toparlamak için mücadele etti. "Ama hayatlarınızı geri alabilmeniz için kendime yaşayacak bir yer bulmanın zamanı gelmiş olabilir diye düşünüyorum."

Babam masanın öbür ucuna uzandı ve kızın diğer elini kendi elinin içine aldı. "Böyle konuşmayı kes. Sen bizim için bir yük falan değilsin. Seni hiç böyle düşünmedik."

Annem gülümsedi. "Çok nazıksın Scott." Başını kaldırdı ve Meredith'e baktı. "Ama bunun zor olduğunu biliyorum." Bakışlarını çabucak kaçırıldı. "Yaşamak için başka bir yer aramaya başlamak istiyorum." Alt dudağı titredti. "Ve eğer senin için de uygunsa, taşındığımda Abbi'nin de benimle gelmesini istiyorum."

Sandalyemi geriye ittim ve ayağa fırladım. "Gerçekten mi?" Annem gülümsedi ve başını salladı. Kollarımı ona doladım ve kocaman sarıldım. Onunla yaşamam hakkında hiç konuşmamıştık bile. Aynı fikirde olduğumuza inanamıyordum.

Babam ağlamamaya çalışıyordu. Muhtemelen bunu o da benim kadar beklemiyordu. Keşke o da bizimle gelebilseydi. Meredith birkaç dakika geçtikten sonra içeri girdi ama babam hâlâ cevap vermemiştir.

"Nereden geldiğini anlıyorum ve muhtemelen bundan sonra ne olacağını düşünme zamanının geldiği konusunda hemfikirim," dedi ve babasının her an devreye girmesini umuyormuş gibi salladı, ama babam onun konuşmasına izin vermekten memnundu. "Elimden gelen her şekilde sana yardım etmeye hazırım. Scott da öyle elbette. Ama Abbi'nin şu anda sizinle yaşaması konusunda ne düşündüğümüzden emin değilim."

"Benimle yaşayamaz mı, Scott?" Annemin sesi küçük bir kızinki gibiydi.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak alnını ovuşturdu. "Sanırım bu gerçekleşmeden önce birkaç şeyden emin olmamız gerekiyor."

"Ciddi misin sen?" Ellerimi masaya vurdu. "Gerçekten gidemeyeceğimi mi söylüyorsun? Beni annemden uzak mı tutacaksın?"

"Tabii ki hayır," dedi.

Meredith söze girdi. "Söylediğimiz şey bu değil. Böyle bir şeyin nasıl işleyeceğine dair pratik şeyleri düşünecek zamanımız olduğunu sanmıyorum."

Aile terapistinin önerdiği gibi onun yanında durdu ve dayanışma için elini tuttu. Bu konuyu onunla konuşmak istemedim. Zaten bu babam, annem ve benim aramdaydı.

"Böylesine büyük bir karar vermeden önce düşünmeniz gereken pek çok şey var. Çok genç olduğunuz için muhtemelen aklınıza bile gelmeyecek şeyler ama tek başınıza yaşamak çok zor olabilir" dedi.

"Tek başıma yaşamıyor olurdum. Annemle yaşıyor olurdum," dedim en sümüklü sesimle.

Önce babama, sonra tekrar bana baktı. "Doğru," dedi yavaşça.

"Sorun yok Abbi," dedi annem, kolumdan tutup beni tekrar oturtmaya çalışarak.

Ben reddettim. Meredith annemle yaşadığı garip güven meselesi yüzünden bunu benim için mahvedemezdi. "Senden izin istemiyorum, Meredith. Babamdan istiyorum."

"Abigail!" Sadece gerçekten üzgün olduğunda tam adımı kullanırdı. "Derhal Meredith'ten özür dile."

Meredith onun kolunu çekti. "Hayır, tatlım, sorun yok.

Gerçekten öyle." "Hayır, değil. Bu kabul edilemez ve o da bunu biliyor."

"Kaba olmaya çalışmıyorum. Sadece gerçeği söylüyorum ve sen de bunu biliyorsun." Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Kızgın olduğumda hep ağlardım. Bundan nefret ederdim. "Bu ikimizin arasında. Nerede yaşayacağıma neden o karar veriyor? O benim annem değil."

Merdivenleri işaret etti. "Şimdi odana git."

Beni en son ne zaman odama gönderdiğini hatırlayamıyordum. Gitmeyi reddederek başımı salladım. "Bana çocukmuşum gibi davranamazsın. On altı yaşındayım ve annem taşındığında onunla birlikte yaşayacağım."

OTUZ ALTI MEREDITH

ŞİMDİ

Abbi hışımla yukarı çıktıktan sonra üçümüz mutfakta kıpırdamadan oturduk. Başım ağrıyordu ve saat daha yedi bile olmamıştı. Kulağa Scott'ın yanına kapanmaktan daha iyi gelen bir şey yoktu ama Kate, Abbi'ye bakacak kadar dengeli değildi ve içimdeki anne bunu ona yapmazdı, ne kadar işime gelirse gelsin.

Onu yine bir yalanın içinde yakaladığımın ertesi sabahı ayrılacağını duyurması tesadüf değildi. Herkese yalan söyleyebiliyor olabilirdi ama o ve ben gerçeği biliyorduk, diğerlerine ne kadar numara yaparsa yapsın. Ona güvenemeyeceğiniz gerçeğinin yanı sıra, iki çocuk yetiştiren bekâr bir anne olmak için yeterince işlevsel olmanın yakınından bile geçmiyordu.

"Kate, gerçekten gitmen gerektiğini düşünmüyorum," dedi Scott. Abbi'nin sandalyesine kayd ve onu yanına çekti. "Şu anda işler tuhaf ve bir süre daha böyle devam edebilir, ama eninde sonunda bu işi nasıl yapacağımızı bulacağız. Herhangi bir karar vermeden önce en azından birkaç ay daha beklemeliyiz ve eğer hala zorlanıyorsak, o zaman belki aile terapistimizi görmeye gidebiliriz." Konuşurken bana döndü. "Dr. Greer'in biz evlenirken ne kadar harika olduğunu düşün Meredith. Karmaşık karma ailelere bayılır. Bu tam ona göre bir iş."

"Burada mı yaşıyoruz? Hepimiz mi?" Kate sordu.

"Evet, tatlım. Bunu çözebiliriz," dedi ve onu kendine doğru çekti. Kız onun göğsünde eridi. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı, bu işi çözmüş olmaktan gurur duyuyordu.

Bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştum -vücutları kusursuz bir şekilde birbirine uyuyordu- bunun yerine ona başımı salladım ve içim önerdiği şeye çığlık atarken kabul etmiş gibi gülümsedim. Ben de Kate'le evli olmak istemiyordum. Bir hıçkırık boğazıma doğru ilerledi ve onu geri bastırdım. Ama o zaman seçim yapmak zorunda kalacaktı ve önümde gördüğüm şeyle rekabet edebilmemin hiçbir yolu yoktu. Kimse edemezdi.

KATE

SONRA

Onu çıplak göğsümün yanında kucakladım, saç kokusunu içime çektim. Ona Shiloh adını vermiştik. Adı *onun armağanı* anlamına geliyordu ve ona mükemmel uyuyordu. O mükemmeldi. Onunla ilgili her şey. Bekah'la olanlardan sonra doğum için çok gergindim ama kendime vücudumun daha önce de yaptığı için ne yapacağını hatırlayacağını söyleyip duruyordum. Hayatımın en dayanılmaz acısıydı, ama dünyaya yaptığı yolculuktan yorgun düşmüş bir halde üzerimde yatarken hissettiklerimi hatırlayamıyordum bile.

Margo doğum çadırının brandasını geriye attı ve başını içeri soktu. Sıkışmadan ilerlemeye çalıştı, ancak sekiz aylık karnının beceriksizliği bunu zorlaştırdı ve ne kadar gülünç görüldüğüne gülmekten patladık. Sıra ona da gelecekti.

Abner'la yatmak istemediği için hamileliğine alışması uzun zaman almıştı. Onun ilk isteklerini üç farklı kez reddetmiş, Will'e bağlanmıştı. Ama sonra bir sabah fikrini değiştirdiğini açıklayarak hepimizi şaşırttı. Daha sonra bana özel olarak, Will'in kendisinden bunu istediğini ve Tanrı'nın ona buna izin vermesini söylediğini anlattı. Bunu sadece bir kez yapmışlardı. Ama hepsi bu kadardı. Bir süre Will'den kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmiştik ama ortaklıkları boyunca perhiz uyguladıklarını itiraf etmişlerdi. Bunun ruhani olana odaklanmalarına ve bedensel zevklerle dikkatlerinin dağılmamasına yardımcı olduğunu söylemişlerdi.

Doğumun ilk sancılarından beri yanımdaydı ve ben ıkınırken diğer bacağımı tutmuştu. Hiç kendi çocuğu olmamasına rağmen, inanılmaz annelik sezgileri ve Bekah'la olan deneyimlerimiz ona yol göstermişti. Ona odaklandım ve onun içsel gücünden . Sadece tuvalete gitmek için dışarı çıkmıştı.

Bizi yardım ettikten sonra. Abner onu takip etmişti. Ben çalışırken o çadırın dışında , derin düşüncelere dalmayı tercih etmişti. Bizi görünce yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü.

"İşte buradasınız. Benim iki güzel gelinim," dedi.

Margo arkasını döndü. "Ne dedin sen?" sordu gözlerini kocaman açarak.

Tekrar sırıttı, gözlerinde küçük bir çocuğun muzip sırıttışı vardı. "Gelinlerim." Önce onu sonra da beni işaret etti. "Sana bahsettiğim sürpriz buydu."

Artık kimse evlilikten bahsetmiyordu. Margo ve Will dışında herkes birbirine karışmıştı ve kimin kiminle gittiğini hatırlamak zordu. Artık bir önemi yoktu. Ne öneriyordu?

Margo bana baktı, gözlerimde cevap arıyordu, ben de omuz silktim. Bana hiçbir şey söylememişti ve belli ki ona da söylememişti. Çadıra daha fazla girebilmesi için geri çekildi ve yatağımın yanına gelip diz çöktü. Elini sırtına koymuştu. Yüzünün gerilmiş halinden onun için zor bir acı günü olduğunu anlayabiliyordum. Dikkatimi tekrar Abner'e çevirdim. Ne söyleyeceği önemli değildi; hiçbir şey bu günü benim için mahvedemezdi.

Bu yolculukta yaşadığım her şey. Tüm o emek ve ter. Fedakârlıklar. Shiloh'un tatlı yüzünü gördükten sonra hepsine değdi.

Rab'bin çocuklarının ilkinin nasıl yarattığımızı anlatırken kendimi onun söylediklerine odakladım. "Benim tohumum bu çocukları Tanrı'nın isteği üzerine yarattı. Kutsal Ruh'un Bakire Meryem'in içinden geçmesi gibi, benim aracılığımla size gelen de onun yaşamıdır. Ben de sizin aracılığınızla hareket ettim ve sayımız İbrahim'inki kadar çok olana dek sizin aracılığınızla hareket etmeye devam edeceğim." Kollarını iki yana açtı, yüzü bir amaç ve ışıkla parlıyordu. "Margo bir sonraki askeri dünyaya getirdikten sonra törenimizi yapacağız. Bu geceki ateş toplantısında aileyi bilgilendireceğim."

Shiloh kıpırdanıp tıpkı doğduktan sonra yaptığı gibi göğsümü ararken, "Harika," dedim. Kolayca emzirdiği için rahat bir nefes aldım.

"Margo?" Abner sordu. "Peki

ya Will?" diye sordu.

"Will senin kocan olmayı uzun zaman önce bıraktı. O dünyevi antlaşmaları nasıl bozduğumuzun farkındasın."

Shiloh'yu aralarında gidip gelen negatif enerjiden koruyabilmeyi diledim. Işıktan ayrılmasına bu kadar yakınken herhangi bir karanlıktan etkilenmesine gerek yoktu. Emzirirken gözlerine baktığımda hâlâ bazı parçalarını görebildiğime yemin edebilirim. Gözlerini sadece iki kez açmıştı ama ben her birinde yanındaydım.

"Demek istediğim, bilirsin, bu onun için sorun değil mi?" "Margo, o Tanrı'nın bir hizmetkârı."

İkisi de konuşmadı. Margo'nun sesi sonunda sessizliği kesene kadar sessizlik uzadı. "Bu harika, Abner. Karın olacağım için çok heyecanlıyım."

Gülümsediğini anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu. "Ateş toplandıktan sonra tekrar geleceğim," dedi.

Margo usulca ağlamaya başlamadan önce onun çadırdan çıkmasını bekledi.

OTUZ YEDİ0

MEREDITH

ŞİMDİ

Thad'ın karısı bizi çalışma odasında yalnız bırakana kadar kendimi zar zor toparlayabilmişim ve o zamandan beri ağlıyordum. Kate'in taşınmayı düşündüğünü açıklamasının üzerinden üç gün geçmişti ve Scott'la hâlâ onun süresiz olarak kalmasına izin verme teklifi hakkında konuşmuyorduk.

"Anne, onunla konuşmalısın. Senin bu konuda gerçekten ne hissettiğini bilmeden kalıcı planlar yapmaya başlayamaz -özellikle de ilk eşinin ikinci bir eş gibi olmasını içeren planlar."

"Aşırı tepki mi veriyorum?" diye sordum. Caleb duygularımı korurdu ama Thad ne olursa olsun bana gerçeği söylerdi. Acımasız bir gençti.

"Kesinlikle hayır." Başını sertçe salladı. "Neredeyse garip bir kardeş-eş hissi var."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Bunu söylediğini duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Keşke geçen gün onu teselli ederken bana nasıl baktığını görebilseydin. Cinsel bir şey falan değildi." Seks konusunda otuz yıllık açık sözlülüğüme rağmen kızardım. "Daha çok benim de onlara sarılmamı bekliyormuş gibiydi çünkü biz gerçekten büyük ve mutlu bir aileydik ya da gelecekte öyle olmaya çalışmamız gerektiğini düşünüyordu." Daha önce bana uzattığı selpak mendili aldım ve burnumu sildim. "Belki de taşınması gereken kişi ben olmalıyım."

"Ne? Hayır, anne."

"Kate'le ilgili telefon geldiğinde düşünecek ya da herhangi bir işlem yapacak zamanımız olmadı. Tek yaptığımız tepki vermektir. Ama bunu önceden düşünmüş olsaydım, onlar işleri yoluna koyarken gitmeyi teklif edebilirdim. Bir aile olarak işleri yoluna koymak için zamana ve alana sahip olmayı hak ediyorlar."

"Bir aile olarak işleri yoluna koymak mı?" Kahverengi gözleri öfkeyle parladı. "Anne, sen de ailenin bir parçasısın."

"Bunu biliyorum tatlım, ama bu çözmeleri gereken çok şey olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bir süreliğine gidersem bu herkes için işleri kolaylaştırabilir." Bunu hissettiğimden çok daha fazla güven ve iyimserlikle söyledim. Scott'ın geçen gece Kate'e neredeyse aynı şeyleri söylediğini ve kalması için ona nasıl yalvardığını hatırlamadan edemiyordum. Gitmek istediğimi söylersem benim için de aynısını yapar mıydı?

Thad vites değiştirdi, çünkü bu yoldan zaten birden fazla kez geçmiştik. "Bunca yıldan sonra tekrar bir bebek sahibi olmak nasıl bir duygu?"

"Açıkçası o kadar da büyük bir fark yok, çünkü Kate ve Abbi dışında kimse bebekle etkileşime girmiyor."

"En azından Abbi'ye izin veriyor."

"Evet, sanırım, ama ona yemek pişiriyorum ve randevularına gidip geliyorum, bu yüzden en azından arada sırada bebeği kucağıma alabileceğimi düşünebilirsin." Bunu söyler söylemez hemen elimi ağzıma kapattım. "Özür dilerim. Tüm bunlar beni çirkinleştiriyor ve bundan hoşlanmıyorum."

Thad bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım, anne. Kendine biraz izin ver. Bütün bunlar hakkında söyleyeceğin en kötü şey bu mu? Lütfen." Elini bana doğru salladı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Peki ya Abbi? O tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

"Onunla işler her zaman inişli çıkışlıdır. Bunu sen de biliyorsun. Bana kızıyor ve giderek daha fazla Kate'in tarafını tutuyor ama bence koşullar ne olursa olsun bu böyle olacaktı."

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Çok tatlısın ama hayır." Abbi ile konuşacak başka bir şey yoktu. Yaşam düzenlemelerimiz hakkında son kararı verecek kişi o değildi. Bu konuşmayı Scott'la yapmak zorundaydım ve korkuyordum çünkü kötü üvey anne gibi görünmeden bunu yapmanın bir yolu yoktu.

Eve geldiğimde Scott ön bahçeyi biçiyordu, bu iyiye işaret değildi, çünkü sadece stresli olduğunda biçerdi. Genelde bundan nefret ederdi, bu yüzden bir bahçıvanımız vardı. Yürüyüşe çıktığımda olduğu yerde durdu.

"Thad nasıl?" diye sordu.

"İyi. İşten başını kaldıramıyor ama istediği terfiyi alana kadar böyle devam edecek," dedim. Havadan sudan konuşmamız bile zoraki gibiydi. Aramızdaki buzları kadar da böyle olacaktı. "Konuşabilmemiz için şu şeyi kapatabilir misin?"

"Elbette," dedi, düğmeyi kapattı ve gürültüyü durdurdu. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Sözlerimin sevgi dolu ve nazik olması için elimden geleni yaptım. "Scott, Kate bizimle yaşamaya devam edemez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Neden olmasın?"

"O senin ... eski karın mı? İlk karın mı? Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Kalbim sıkıştı. "Onu hâlâ o şekilde düşünüyorsun. Ve sorun değil. Nedenini anlıyorum. Ama senin iki eşin olduğu bir ortamda yaşayamam ve hepimiz aynı evde yaşasaydık böyle olurdu."

"Bu onun karım olmasıyla ilgili değil." Elimini bıraktı, hoş tavrı o kadar çabuk kayboldu ki. "Her zaman onun benim karım olmasını istiyorsun."

"Ona öyle diyen sensin, ben değil," diye tersledim. Ona karım dediği geceden bahsetmeden bu konuşmayı yapmanın hiçbir yolu yoktu.

Çimenlikte yürümeye başladı, kaldırımı doğru ilerliyordu. "Sen bir şeysin, bunu biliyor musun?" dedi.

Ona ayak uydurmaya çalışırken kendimi sakinleşmeye zorladım. Birimizin mantıklı kalması gerekiyordu. "Ne hakkında o zaman?"

"Sahip olduğu tek aile biziz. Kimsesi yok Meredith."

Bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyordum ama zamanı gelmişti, söylenmesi gerekiyordu. "Scott, o sizi terk etti. Sebebi ne olursa olsun ya da nasıl çerçevelenirse çerçevelensin, seni ve Abbi'yi terk etti. Bir dakikanızı ayırın ve onca yıl boyunca size yaşattığı her şeyi hatırlayın. O zamanlar senin için nasıl olduğunu hatırlıyorum. Ve şimdi başı dertte olduğu için hayatını yeniden toparlamana yardım etmeni mi bekliyor? Bu sana hiç bencilce gelmiyor mu? Azıcık bile mi?"

Adam olduğu yerde durdu. "Bu kadar kıskanç olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Kıskanmıyorum. Tek yaptığım herkesin sana söylemekten korktuğu şeyi yüksek sesle söylemek. Biri söylemek zorunda. Thad ve Caleb da bunun korkunç derecede bencilce olduğunu düşünüyor."

Tiksintiyle homurdandı. "Eminim öyledir. Seninkilere söyleyen alnından boynuz çıktığını söylerlerdi."

"Şimdi tam bir pislik gibi davranıyorsun," dedim. "Ve sebepsiz yere. Tek yapmaya çalıştığım seninle sohbet etmek."

"Oh, yaptığımız şey bu mu?" Bana sıırıttı. "O zaman, benim durumumda, bu konuşma bitmiştir." Arkasını döndü ve evin bulunduğu yöne doğru ilerlemeye başladı. Bu sefer ona yetişmeye zahmet etmedim.

KATE

SONRA

"Abner, hayır, lütfen, ciddi olamazsın. Ciddi olamazsın." Ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöktüm, yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Evlilik törenimiz tamamlanmıştı. Margo'nun ve benim başımı kirli beyaz bir duvakla örtmüş ve yeni dua diline geçmeden önce üzerimizde kutsal kitaptan konuşmuştu. Bu, onunla Tanrı arasında gizli bir dildi. Düğün beni gözyaşlarına boğmuyordu. Beni derinden sarsan şey düğünden sonra bize söyledikleriydi: Bebeklerimiz sütten kesilene kadar bizimle kalacaklardı, bu noktada Abner onları kendisiyle birlikte bir ruh yolculuğuna planlıyordu, orada ışıktan başka hiçbir şeyle çevrelenmeyecekler ve Rab tarafından yönetileceklerdi. Onları ne kadar süre yanında tutacağını ya da nereye gideceğini söylemedi. Ne zaman olacağını bile söylemedi. Sadece bunun gerçekleşeceğini söyledi.

Shiloh'yu göğsüne yasladı, onu rahatlatmaya çalıştı ama Shiloh ona her sarıldığında olduğu gibi feryat etti. "Dün gece oylama yaptık ve ailenin oybirliğiyle aldığı bir karar oldu."

En son ne zaman bir şey için oy kullandığımızı hatırlamıyordum. O günler çoktan geride kalmıştı. Margo'ya döndüm. Köşede inliyordu, küçük oğlu göğsünün altında kucaklanmıştı. Zed. Shiloh'dan dört gün sonra doğmuştu.

"Neden?" Onun antlaşmasına layık olduğumu kanıtlamak için her şeyimi verir, her şeyi yapardım. Ama bebeğimi değil. Ona bebeğimi vermezdim. Onun dışında hiçbir şey.

"Onun planlarını sorgulayamayız. Bunu biliyorsun canım." Shiloh'nun yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve kollarında çılgılık atıyordu.

Onun sesini duyunca sütüm fişkırdı ve kısa elbisemin önünü ıslattı. "Lütfen onu bana geri ver. Bebeğimi kucağıma almama izin ver."

Ne kadar çaresiz göründüğümü umursamadan ona yalvardım.

"O senin bebeğin değil. Bu Tanrı'nın bebeği." Bana dikkatle baktı.

Ellerimi . "Lütfen, o aç. Onu beslemem gerek."

Onu bana geri verdi ve ağlamadan edemedim. Onu geri vermeseydi ne yapardım? Onu hemen göğsüme çektim. Bugün üç haftalık ama sanki ondan önce hayat hiç var olmamış gibiydi. Onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Margo'nun gözleri benimkileri aradı, zihni hâlâ zor doğumundan dolayı karıştı. Onunki pek iyi gitmemişti. Solgun yüzünden hâlâ çok kan kaybettiğini anlıyordum. Bu onu daha da zora sokacaktı. Bununla başa çıkamayacak kadar zayıftı. Onu kaybedemezdim. Yine kaybedemezdim.

"Gelinlerimin benimle evlenebilmesi için Tanrı'nın bir fedakârlık gerektireceğini biliyorduk. İkiniz de hazırlıklıydınız." Sözleri çadırımıza kurşun gibi düştü.

"Abner, lütfen hayır." Margo köşedeki yerinden yalvardı. Hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştü.

"Bu bana bağlı değil. Bunu biliyorsun." Çadırdan çıkmadan önce ikimize de baktı.

"Lütfen, bir şeyler düşünmeliyiz. Yapmak zorundayız," diye bağırdı Margo, onun duyamayacağını anladığımız anda.

"Yapabileceğimiz bir şey yok. Bunu biliyorsun."

Shiloh göğsümde irkildi ve ben de onu diğer göğsüme götürdüm. Bu temas beni toprakladı. O benim ışığımı, aşkımdı.

Margo çılgınca başını salladı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış ve acıyla buruşmuştu. "Ya gidersek?"

Dünya altımda yuvarlandı.

OTUZ SEKİZ

ABBI

ŞİMDİ

Annemin peşinden listesindeki dairelerden birine girdim. Dean, evsizlerin ilk ay depozitosunu ve kirasını ödeyen Sacred Heart bursu denen bir şeye başvurmasına yardım etmişti. Ondan evsiz biri olarak bahsedildiğini duymak garipti ama sanırım doğrudu. Organizasyonu araştırmıştım ve alınması zor bir hibeydi. Dean muhtemelen onun için bazı torpiller yapmak zorunda kalacaktı. Taşınacağını açıkladığından beri neredeyse tüm zamanını ev aramakla geçiriyordu ve Dean'den listeyi alır almaz randevu almıştı, sanki evimizden yeterince hızlı çıkamıyormuş gibi.

Dairenin kapısı oturma odasına açılıyordu. Oturma odasının sağında yatak odası olması gereken bir alan vardı, ancak daha çok büyük bir gömme dolaba benziyordu ve bir yatak için ancak yeterli alan vardı. Oturma odası, banyoya açılan küçük bir mutfakla bölünmüştü. Sadece duş vardı, küvet yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" Annem sordu.

"Kesinlikle potansiyeli var," dedim duygularını incitmek istemeyerek.

Küçüktü, beklediğimden çok daha küçüktü. Çoğu otel odası daha büyüktü.

Yatak odasını işaret etti. "Yatak odası tamamen senin. Her genç kızın mahremiyete ihtiyacı vardır." Yatak odasında bir kapı bile yoktu. Bir perde ya da başka bir şey asmamız gerekecekti. Fikir edinmek için Pinterest'e bakmayı unutmamalıydım.

Annem uzanıp beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Benimle geldiğin için çok mutluyum."

"Ben de," dedim, bunun nasıl işe yarayacağı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Meredith konuyu açtığından beri babamla bu konu hakkında konuşmamıştım ve bana hayır demişlerdi. Dün gece konuyu açmayı düşünüyordum ama dün Meredith'le dışarıda büyük bir kavgaya tutuşmuşlardı ve o kötü bir ruh halindeyken bunu yapmamın imkânı yoktu.

Burada olduğumuzu bilmiyordu. Ona annemle Camille'le olan randevusundan dönerken markete uğrayacağımızı söylemiştim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama gitmeme izin vermemesi riskini de göze almak istemiyordum. Yine de doğru gelmiyordu. Belki de bu daireyi alıp her şeyi kendisi ayarlarsa annemin sorumlu olduğunu anlarlardı. Bu, onun bana bakabileceği konusundaki fikirlerini değiştirmelerine yardımcı olabilirdi. Babama yalan söylemeyi haklı çıkarmak için kendime sürekli bunu söylüyordum.

Alt kattan gelen öfkeli sesler ev ödevimi böldü. Kulaklıklarımı çıkardım ve neler olduğuna bakmak için aşağı koştum. Annem, babam ve Meredith mutfakta yine tartışıyorlardı.

"Bu çok ileri gitmek olur. Çizgiyi aştın," diye bağıırıyordu annem Meredith'e.

Annem daha önce hiç sesini yükseltmemişti. Neler oluyordu? Tüm bu kavgalardan gerçekten bıkmıştım.

"Çizgiyi aştım mı?" Meredith yemek masasının üzerinde duran bir kamerayı işaret etti. Onu daha önce hiç görmemiştim. "Yaşadığın onca şeyden sonra seni rahatsız eden şey bu mu?"

"Evet." Annemin dudakları düz bir çizgi halindeydi. "Benden hiç izin istemedin."

"Sana sorduğumda doğruyu senden bir şey istemek zorunda kalmazdım, ama hepimiz doğruyu söylemediğini biliyoruz, değil mi?" Meredith masanın yanında kıpırdamadan durmuş, yüzünü annesine dönmüştü. Babam ne yapması gerektiğinden ya da kimin tarafını tutması gerektiğinden emin değilmiş gibi bir ileri bir geri bakıyordu.

" oluyor?" Sözlerini keserek talep ettim.

Herkes beni görünce dondu kaldı. Sonunda annem geri adım attı ve Meredith kolunu indirdi. Babam ikisinin arasındaki yerinde sabit durdu, kollarını onları birbirinden ayırmak için uzattı.

Annem, "Meredith mutfakta bizi kaydediyormuş," dedi.

Karşı çıktım. "Bizi mi kaydediyordun? Nasıl?" Meredith tanıdığım en az teknoloji meraklısı insanlardan biriydi.

Babam bana bakmak için arkasını dönmeden konuştu. "Abbi, tatlım, bunun gerçekten kafa karıştırıcı görüldüğünü biliyorum ama senden yukarı çıkıp biraz çalışmanı isteyeceğim. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Neler olduğunu öğrenene kadar olmaz."

Meredith bana doğru bir adım attı. "Sanırım baban haklı. Bu konuyu yalnız konuşmamıza izin versen iyi olur." merdivenlere doğru bir bakış attı. "Ayrıca, Shiloh uyanırsa annenin yerine onunla sen ilgilenenebilirsin."

Başımı salladım. Gitmemin imkânı yoktu. Annem konuştu. "Kalması benim için sorun değil."

Meredith dönüp tekrar ona baktı. "Kalması senin için sorun değil mi?" Kızgınlığını gizleyemiyordu.

"Abbi'den sır saklamam." Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. Ben de gülümsedim. Ben de ilişkimizin gerçekler üzerine kurulmasını istiyordum. Yalan yok.

"Fikrini değiştirmediyse ikiye karşı iki mi baba?" diye sordum. "İyi," dedi ama mutlu görünmüyordu.

"Neler oluyor?" Tüm dikkatimi ona verip diğerlerini duymazdan gelerek sordum.

Konuşurken Meredith'e bakmayı reddetti. "Annen ve Meredith'in telefon görüşmeleri yüzünden yaşadıkları tartışmaları biliyorsun, değil mi?"

Mesele bu muydu? Meredith neden bu işin peşini bırakmıyordu? Başımı salladım.

"Meredith anneni telefonda konuşurken kaydetmeye karar verdi ve annen kamerayı yeni keşfetti."

Meredith, "Yaptığının arkasındayım," dedi. "Bana başka seçenek bırakmadı."

"Nasıl kaydettin?" Ben sordum.

"Arka bahçedeki kuşlar için kullandığım kamerayı sipariş ettim ve aynı şekilde bağladım." Buzdolabının üstünü işaret etti. "Sonra onu oraya koydum."

"Hepimizi mi kaydediyordun?" diye sordum. Zihnim son birkaç gün içinde mutfakta olup biten her şeyi gözden geçirdi. Elimde hiçbir şey yoktu.

ama Meredith'in bilmediğim bir anda beni izlemesi fikri beni biraz rahatsız etti. Bu konuda kesinlikle yanlış bir şeyler vardı.

Meredith bu kez beni tamamen atlayarak babama döndü. "İki gündür orada duruyor ve dün geceki videoyu yeni inceledim ve tahmin et kim gece yarısı bir telefon görüşmesi daha yapmak için mutfağa gizlice girdi?"

"Özel hayatıma bu şekilde girdiğine inanamıyorum," diye ağladı annem.

"mi? Bizim evimizdesin. Ne olduğunu bilmeye hakkımız var. çatımızın altında devam ediyor."

Babama döndüm. Vücudunun her parçası öfkeyle gerilmişti.

"Artık seni tanıyamıyorum bile," dedi Meredith'e, tiksintiyle başını sallayarak.

"Ben mi?" Meredith bağırdı. "Neden herkes bunun için bana kızıyor? O bir Yalancı!"

Babam ona bir adım daha yaklaştı. Boynundaki damarlar dışarı fırladı ve sesi öfkeyle titriyordu. "Bizim-"

"Hayır. Hayır. Hayır." Annem Meredith'in etrafından dolandı ve aralarına girdi. "Bak, dur. Sadece dur." Ellerini babamın önünde havaya kaldırdı, tıpkı birkaç saniye önce ona ve Meredith'e yaptığı gibi. "Bunu yapmayacağız. Bunu yapmayacağız. Ben gideceğim. Vakit geldi."

"Ne? Hayır, bunu yapamazsın," dedi babam. Öfkesi hemen kayboldu ve yerini endişeye bıraktı.

"Herkes için en iyisi bu." Gözleri yaşlarla doldu. Babamın sesi çatallaştı. "Nereye gideceksin?"

"Bir daire açılana kadar otelde kalacağım. I-"

O cümlesini bitirmeden ayağa fırladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde üst kata koştum. Dolabımın kapısını açtım ve spor çantamı aramaya başladım. Onu bir yığın boş ayakkabı kutusunun altında buldum. Onu omzuma attım ve odama geri döndüm, diş fırçamı ve deodorantımı almak için banyoya koşmadan önce kıyafetlerimi attım. Annemin yatak odasından sesler duydum ve aceleyle oraya gittim.

Benim eşyalarımı yerleştirdiğim gibi o da Shiloh'nun bez çantasına bir şeyler dolduruyordu. Banyoda kullandıkları havluları çoktan katlamış ve yatağın ucuna düzgün bir yığın halinde yerleştirmişti.

"Nereye gideceksin? Oraya nasıl gideceksin?" Eşyalarını toplarken babam onun etrafında dönüyordu. Onu durdurmak ister gibi kollarını uzatıyor ve sonra hızla geri çekiyordu.

"Bir şeyler bulacağım," dedi. Sesinde hiç mücadele kalmamıştı. "En azından sana biraz para vermeme izin ver," dedi babam. Gitmek için döndü.

Böylece cüzdanını almak için aşağıya inebilecekti ve beni omzuma asılı çantamla kapıda dururken fark etti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

"Ben annemle gidiyorum."

"Kesinlikle hayır," dedi başını sallayarak.

"Senden izin istemiyorum." Uzandım ve yerde duran çantalarından birini aldım. "Hadi anne. Hadi gidelim."

THIRTY-ONE MEREDITH

ŞİMDİ

İki saatten fazla olmuştu ve Scott hâlâ dönmemişti. Kızları otellerine götürmek ve girişlerini yapmak için ısrar etmişti ama bu kadar uzun sürmüş olamazdı. Tabii onları başka bir şehre götürmediyse, ama bunu yapmasına imkân yoktu. Abbi'nin kendisinden bu kadar uzakta kalmasına asla izin vermezdi. Kate'le gitmesine izin verdiğine inanamıyordum. Abbi'nin kalbi bu konuda çok istekliydi, ama o buna karşı koymalıydı.

Muhtemelen sakinleşmeye çalışıyordu. Videoyu izlese bu kadar üzülmeyebilirdi ama telefonumu yüzüne tuttuğumda bile ekrana bakmayı reddetmişti. Onu kaydetme fikrini Dean o günün erken saatlerinde inceledikleri videolarla ilgili bir şeyler söylediğinde almıştım ve telefon görüşmelerini de tıpkı mırıldanarak volta attığı görüntüleri analiz ettikleri gibi analiz etmeyi planlamıştım. Başka kimse umursamasa bile ben onun geceleri ne yaptığını umursuyordum. Ses berbattı ve görüntü bulanıktı -FBI'nın kullandığı yüksek teknoloji ürünü cihazlara hiç benzemiyordu- ama biriyle konuştuğu kesindi.

Scott'ın kendi gözleriyle görürse ona körü körüne güvenme konusundaki fikrini değiştireceğini düşünüp duruyordum. Kate'in aramadan önce onu takip etmediğimden emin olmak için nasıl iki kez gizlice aşağı indiğini görmesi gerekiyordu. İkinci seferinde otuz dakikadan fazla bir süre oturma odasındaki duvarın arkasına saklanmış ve merdivenlerin dibine bakmıştı. Arkasından aşağı inip inmeyeceğimi görmek için beklediğine hiç şüphe yoktu. Takip edilmediğinden emin olduktan sonra parmak uçlarında mutfığa girmiş ve ahizeyi eline almıştı. Hızlıca numarayı tuşladı ve eliyle ahizeyi kavrayarak konuştu

Birkaç dakika boyunca telaşlı fısıltılarla konuştu, gözleri mutfak kapısından hiç ayrılmadı.

Kimi kandırıyordum ki? Videoda ne olduğu önemli değildi. Onun hakkında hissettiklerini hiçbir şey değiştiremezdi. Neredeyse bir ay olmuştu ve bunun ilişkimizi nasıl etkileyeceği hakkında hiç konuşmamıştık. Bir kere bile. Nasıl olduğumu ya da ne hissettiğimi sormadı. Tüm bunlar olurken benim için ne kadar zor olabileceğini düşündüğünü ima eden tek bir şefkatli yorum bile yapmamıştı. Yalan söylediğini ve geceleri evimizin etrafında gizlice dolaştığını kanıtlamak onun hakkındaki algısını değiştirmeyecekse, o zaman hiçbir şey değiştiremezdi. Bu kadarından emindim.

Ben yedek eştim ve her iyi yedek eş gibi benim de zamanım dolmuştu. Kate resme geri döndüğünde hiç şansım kalmamıştı. Artık hizmetlerime ihtiyaç kalmamıştı. Mutfakta yere yığılıp ağlamak istedim ama kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Eve döndüğünde berbat durumda olamazdım. Saygınlığımın son kırıntısına tutunmalıydım.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimin altına bulaşan maskarayı sildim. Scott olmadan ne yapardım? Bedenimin hareket etmesini istedim. Daha önce de kriz yaşamıştım. İşin sırrı, o anda doğrudan önünüzde duran şeye odaklanmak ve onu yapmaktı. Şu anda yapmam gereken tek şey bir çanta hazırlamaktı. Gerisini otel odamda hallederdim.

Bavulum garajdaydı, Noel süslerinin plastik kaplarının ve eski fotoğraf albümlerinin kutularının yanına yığılmıştı. Bir bavul kaptım ve içeri girdim. Scott'ın arabasının garaj yolunda olduğunu fark etmedim ve merdivenlerin sahanlığında neredeyse ona çarpıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ellerini kalçalarına dayayarak. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Kaba görünmek istememiştim. Ama çıkıverdi. Onu geçip yatak odamıza girdim.

"Şaka yapıyor olmalısın. Gidemezsin." Çantama uzandı, ben de ondan uzaklaştım.

"Gittiğimi fark etmeyeceksin bile." O anın hüznü içime sızdı.

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun," dedi.

Ona sırtımı döndüm ve doğru düşünebilmek için duygularımı dizginlemeye çalışarak şifonyerimin çekmecelerini açmaya başladım. En az bir hafta boyunca eve dönmek zorunda kalmayacağım kadar eşya toplamam gerekiyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ve bunu burada yapamazdım. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

onu her gün görmek ya da Kate ile nasıl etkileşime girdiğini izlemek için. Elini sırtıma koydu.

"Meredith, lütfen dur," dedi şefkatle. "Arkanı dönüp bana bakar mısın? Bir saniyeliğine, lütfen?"

Arkamı dönemezdim çünkü gözlerine bakarsam kalabilirdim ve bana söyleyeceği her şeye rağmen nasıl hissettiğini bildiğim halde kalamazdım. Her ne söylemek istiyorsa, bunu sadece iyi bir adam olduğu için söyleyecekti ve iyi adamların yaptığı da buydu. Bana olan bağlılığını yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu, ama tek yaptığı buydu - bir bağlılığı yerine getirmek. Kalbi her zaman onunla olacaktı.

Her zaman öyleydi.

KATE

SONRA

"Bu bir telefon mu?" Bana uzatırken Abner'e sordum. Biz telefon kullanmazdık. Karanlığın dünyanın geri kalanını ele geçirmesinin yollarından biriydi. En son ne zaman bir tane gördüğümü hatırlayamıyordum.

"Öyle ve artık senin. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Telefonu ondan alırken yüzümde onay aradı ama ben anlamadım. Telefona ihtiyacım yoktu. Ya da istemiyordum. Onun varlığı çadıra çoktan ağırlık getirmişti.

"Çocuklarla uzakta olduğum zamanlar için. Bende de bir tane var. Acil bir durum olmadığı sürece kullanmayın. Bu kritik dönemde kesintiye uğramak istemiyorum" dedi. "Eğer çocuklardan birine bir şey olursa, o zaman sizi arayım. Bu iki numarayı da not edin."

Koşarak köşeye gittim ve sırt çantamı karıştırıp defterimi aradım. Hareketim Shiloh'yu uyandırdı ve hemen ağlamaya başladı. Her zaman ölü gibi uyurken iki saniye içinde kulak tırmalayan çığlıklara dönüşürdü. Ağlamaları Abner'i sinirlendirmeden önce kâğıdı bulmak ve onu rahatlatmak arasında gidip gelerek durakladım.

Abner sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Onu bana ver," diye emretti.

"Sorun yok. Onu yakaladım. Sadece bir saniye sürecek," dedim, sesini kesmesini isteyerek. Onun ağlamasını dayanılmaz buluyordu.

"Onu bana ver dedim." Tartışmaya yer yoktu.

Ayağa kalktım ve onu açtım. Minik bedeni bir top gibi kıvrılmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Onu benden bir hamlede aldı. Aceleyle sırt çantama döndüm ve defterimi buldum.

"422-3876."

Her rakamı karaladım. "Bir kez daha söyleyebilir misin?" Ağlamasından duymak zordu.

Kendini tekrarladı ve ben de her birini iki kez kontrol ettim. Shiloh kendini öyle bir noktaya getirmişti ki yemek yiyemeyecek kadar sinirlenecekti. Abner onunla birlikte odanın etrafında dönüyordu. "Sessiz ol çocuğum. Sessiz ol," dedi hepimize emretmek için kullandığı ses tonuyla.

"Abner, o sadece bir bebek. Ona ne söylediğini anlamıyor," dedim.

"Saçmalık. Neler olduğunu çok iyi biliyor. Bile bile itaatsizlik ediyor."

Midemde bir endişe yumağı oluştu.

"Sessiz ol dedim çocuğum," dedi bir kez daha, ama çığlıkları dinmedi. Ben onu durduramadan elini kızın ağzına kapattı, o kadar büyüktü ki küçücük burnunu ve ağzını kapattı. Kız anında sustu. Vücudu onun altında kıvrandı. "Şimdi sessiz ol. İşte böyle. Sessiz ol."

"Onu bana ver!" Çığlık attım, onu ellerinden kopardım.

Eliyle yüzüme bir tokat attı. Dişlerim alt dudağımı keserken derim acıdı. Beni saçlarımdan yakaladı ve sıkıca kavrayarak ayağa kaldırdı. "Tanrı ne emrederse onu yapacaksın. Beni anlıyor musun?"

Ağzımda kan birikti. Kan boğazımdan aşağı süzülürken, "Anlıyorum, anlıyorum," dedim. Bu bana ilk vuruşu değildi, sadece ilk kez yüzüme vurmuştu. Beni bıraktı ve ben Shiloh'yu tutarak geriye doğru sendeledim. Başımı yere eğdim. "Özür dilerim, Abner. Özür dilerim. Lütfen beni affet."

Çadırın girişini işaret etti. "Çık dışarı."

Margo ve ben birkaç gün önce doğum çadırından çıkmıştık ve şu ana kadar ikimiz de bebeklerimizi yere bırakmamıştık. Onları her zaman yanımızda taşıdık. Her dakika önemliydi. Margo, Will'e bizim davamızı savunmuştu ama Will, Abner'in tarafını tuttuğunu açıkça belirtmeden önce Margo'nun konuşmasına izin vermemişti. Çocuklar

Tanrı'nın - bizim değil - ve bu kadar genç yaşta ruhlarıyla çalışması için onları Abner'e teslim etmenin krallık üzerinde büyük bir etkisi olacaktır.

"Will'i duymalısın. 'Bunda büyütülecek ne anlamıyorum, geri dönecekler' diyor. Uh, onlar bebek mi?" Gözlerini devirdi. "Elinde olsa Abner'in onu hamile bırakmasına izin verirdi."

Şok içinde ona doğru döndüm. "Margo!"

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Normalde birimiz gülerdik ama bu olayın hiçbir tarafı komik değildi. Hiçliğin ortasında bir kişi iki bebeğe nasıl bakabilirdi? En yetenekli çocuk uzmanı bile bunu tek başına yapamazdı. Peki nerede ? Bir barınakları ya da yoktu. Onları bir yere mi götürecekti? Nereye götürecekti? Oraya nasıl ulaşacaklardı? Beynim sürekli düşüncelerle dönüyordu ve dün gece hiç uyumayı beklemiyordum ama endişelerime rağmen uyudum. Uykum sıkıntılıydı, sürekli Abner'in ormandan eli boş döndüğü ve bebeklerimizi kaybettiğini söylediği görüntülerle bölünüyordu. Korkunçtu.

Miles'la birlikte kampa doğru ilerlerken onu izledik. Etrafta oldukları her an gözlerimiz onlara yapışmış, Abner'in Miles'la olan etkileşimlerini inceliyorduk. Daha önce hiç görmediğim şeyler fark etmişim; Abner ne zaman hızlı hareket etse irkilmesi ve Abner'a belli bir mesafeden fazla yaklaşmaması gibi, sanki görünmez bir ip ona bağlıymış gibi, ama iyi anlamda değil. Abner ne zaman sesini yükseltse korkuyla siniyordu. Margo da her şeyi görmüştü. Bunun ne anlama geldiği hakkında konuşmamıza gerek yoktu. Cezaları çok ileri gittiğinde Abner'i yetişkinlerden ayırmak zorunda kalmıştık. Çocuklara karşı kontrolünü kaybetse ve onu durduracak kimse olmasa ne olurdu?

Margo'ya dün gece neler olduğunu hızlıca anlatmadan önce etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için iki kez kontrol ettim. "Onu boğacak sandım," diye fısıldadım ağzımın kenarından, gözlerimi önümden ayırmadan.

Margo içgüdüsel olarak Zed'in başının üstünü öptü. "Onları susturamadığında ne yapacak?"

"Peki ya daha önce konuştuğumuz şey?" "Ayrılmak mı?"

Başımı salladım ve tekrar arkamıza baktım.

"Asla başaramam. Her yürüdüğümde kan kaybediyorum." Elleri hala bulaşık sabununun köpüklerine gömülüydü. Biz de

Bir sonraki emre kadar hafif bulaşık
görevine. "Hâlâ kanıyor musun?"

"Evet ve korkuyorum. Bir hafta oldu. Bu çok uzun bir süre. Bazen sadece ayakta durmaktan bile bayılacakmışım gibi hissediyorum." Sesini daha da alçalttı. "Sanırım burada öleceğim."

"söyleme," diye tısladım. "konuşamazsın."

"Sorun değil. Bunu kabul ettim," dedi. Sesinde hiç mücadele yoktu. "Bebeğim ölecek, ben de öleceğim."

"Kes şunu." Ellerini sudan çıkardım ve bir havlunun üzerinde kuruladım. "Bebeğiniz ölmüyor, siz de ölmüyorsunuz."

Bana odaklanmaya çalışırken gözleri yavaşça döndü. "Bebeğini kurtar, Kate."

Arkasındaki ağaç işaret ettim. "Otur. Su içmen lazım. Susuz kalmışsın."

Gülmeye başladı ama birkaç saniye içinde kahkahaları gözyaşlarına dönüştü. Suyumu aldım ve dudaklarına götürdüm. "İç şunu."

Bir yudum aldı. "Onu hala seviyorum, biliyorsun. Olan onca şeyden sonra bile. Bunca zaman."

Aynı çatışmayı paylaştığım için Abner'den bahsettiğini düşündüm ama gözlerini toplanma alanına kadar takip ettim ve Will'e odaklandıklarını gördüm.

KIRK ABBI

ŞİMDİ

Nasıl gidiyor?

Babam bizi bıraktığından beri neredeyse hiç durmadan mesaj atıyordu. Hemen bir cevap yazdım ve ona duş alacağımı söyledim, böylece en azından bir süreliğine mesaj atmayı bırakacaktı. Extended Stay America'da kalıyorduk, aylık rezervasyon yapabileceğiniz yerlerden biriydi, bu yüzden bir otel odasından çok küçük bir apartman dairesi gibiydi. Gördüğümüz apartman dairelerinden daha güzeldi. Bir orta boy yatak ve çekyat vardı. Annem hemen kanepede yatmayı teklif etti.

Giriş yapmamızın üzerinden iki saatten fazla zaman geçmiş olmasına rağmen hâlâ gergin görünüyordu. Shiloh otuz dakika önce uykuya dalmıştı ama annem oturamayacak kadar heyecanlıydı.

"Tüm bunlar için çok üzgünüm," dedi ellerini birbirine vurarak otel odasını arşınlarken.

"Lütfen bunu söylemeyi kes," dedim. Defalarca özür dilemişti ama Meredith'in çılgına dönüp herkese süper casusluk yapmasına engel olamamıştı. Kimse onun bu şekilde davranacağını tahmin edemezdi. Meredith'in de bu gece gittiğini ona söylememiştim. O zaman kendini gerçekten kötü hissedecekti ve bunu ona yapmamın imkânı yoktu. Ayrıca, Meredith muhtemelen sabah evde olacaktı. Bir kez daha kavga ettiklerinde hışımla çekip gitmişti. Geceyi Caleb'de geçirmişti sanırım, ya da belki Thad'de. Her neyse, ertesi gün öğle yemeğine kadar dönmüştü.

"Sana çorba ya da çay yapamayacağıma emin misin?" Ona sordum.

Birkaç malzeme almak için köşedeki 7-Eleven'a gitmiştik. Her şeyi banka kartıma yükledim. Babam bana izin vermişti.

istediğim gibi kullanabilirdim. Daha önce beni hiç serbest bırakmamıştı.

"Ben iyiyim. Gerçekten a değilim," dedi ama neredeyse hiç yemek yememişti.

Gün.

Sonra onun günlerce a kalmaya alışkın olduğunu hatırladım.

Bu muhtemelen onun için hiçbir şeydi. Belki de bilerek oruç tutuyordu. Yürürken nefesinin altında dua ediyordu. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı ve göz kapaklarımın yorgunluktan ağırlaşması uzun sürmedi. Nasıl hâlâ ayaktaydı? Yürümek bir yana? Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa yığıldım. Sertti ve yastık yanaklarımı tırmalıyordu ama umurumda değildi. O kadar yorgundum. Her şeyin üzerinde uyuyabilirdim. İyi geceler demeye fırsat bulamadan uykuya daldım.

KATE

SONRA

Kalp atışlarım kulaklarımda patladı. Karanlık üzerime çöktü. Bedenim kaçmak için çığlık atıyor, kendimi hareketsiz kalıp beklemeye zorlarken seğiriyordu. Margo neredeydi? Burası o noktaydı. En az on kez üzerinden geçmiştik.

-Geyik izlerini takip ederek tüm kabukları soyulmuş ağaca ulaşın. Abner'ı bu gece yalnız uyumama izin vermesi için zar zor ikna etmiştim. Bir sonraki askeri yaratmak için hiç vakit kaybetmemişti ve Shiloh'la ayrılana kadar beni tekrar hamile bırakmayı planlıyordu. Bu gece mide gribi numarası yaptım ve o zaman bile adırımda kalmak için kendini ikna etmeye çalıştı. Onun önünde tıkanmak sonunda beni yalnız bırakıp başka birini seçmesini sağlamıştı.

Orman hattını onun için taradım, sesinin her an adımı söyleyip beni ona geri ağırmasından korkuyordum. Neden bu kadar uzun sürdü? Sevişme seanslarını takip eden uzun tartışmaların, kimse gittiğimizi fark etmeden önce bize yeterince yol göstereceğine gveniyorduk, ama sonsuza dek srmyorlardı.

Arkamda bir dal kırıldı. Margo'nun ağaçların arasından hızla geçtiğini görmek için döndüm. Zed göğsüne sıkıca bastırılmıştı, diğer koluyla da karnını tutmuş, ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Ona doğru koştum ve sanki birbirimizi görmeyeli yıllar olmuş gibi ona sarıldım.

"Tanrı'ya şükür. Çok geriliyordum ve burada her ses büyütülüyor, bu da durumu daha da kötüleştirdi." Kolumu beline doladım ve yürümesine yardım etmeye çalıştım. "Hadi, acele etmeliyiz." Onu çekmeye çalıştım.

Ama hareket etmiyordu. Kıpırdamadan duruyordu.

"Hayır, Margo, hayır. Yapma." Bulutlar ay ışığının üzerimizdeki yoğun gölgelikten içeri girmesini imkânsız hale getirmiş, ortalığı neredeyse zifiri karanlık yapmıştı ama ağladığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

"Onu bırakamam. Bunu yapamam," diye hıçkırdı. Zed'i bana doğru uzattı. "Al onu."

"Onu götürmüyorum. Bu çok saçma. Sadece korkuyorsun, ama biz birbirimize sahibiz. Bunu birlikte yapabiliriz. Ben de korkuyorum. Hadi, gitmeliyiz."

Yerinden kıpırdamadı. Onu yakaladım ve ileri doğru ittim. Gittiğimizde minnettar olacaktı. Beni geri itti. "Bırak beni!" diye bağırdı.

Donduk kaldık. Elini ağzına götürdü ve dehşet içinde geri çekildi. "Aman Tanrım, çok üzgünüm. Çok özür dilerim." Zed'i tekrar bana vermeye çalıştı ama ben başımı salladım. İkimiz de onsuz geri dönerse öleceğini biliyorduk.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. "Seni bırakamam."

"Git. Gitmek zorundasın." Sesi titriyordu. "Kaç."

"Benimle gel, lütfen," diye hıçkırdım. "Bunu tek başıma yapamam."

"Her an gelebilirler. Hemen gitmelisin. Bekleyemezsin." Geriye doğru bir adım attı, kaçmaya hazırdı. "Abner'ın her zaman ne dediğini hatırla - gittiğinde arkana bakmayacaksın. Git, Kate."

Hıçkırıkları beni sarstı. "Margo, hayır." Ama o çoktan arkasını dönmüş ve kampa doğru koşmaya başlamıştı. Bir an için neredeyse onu takip edecektim ama Shiloh'nun göğsüne değen nefesi bana dönüp gecenin içine doğru koşmam için gereken cesareti verdi.

FORTY-00E

ABBI

ŞİMDİ

Ağzımı kapatan bir el beni irkiltti ve uyandırdı. Tüm vücudum gerildi. Annemin yüzü üzerimde gezinirken belirdi. Parmağını dudaklarına götürdü ve yataktan kalkmamı işaret etti. Gözlerim yavaşça karanlığa alışırken otel odasının şekli etrafımda şekillendi. Shiloh'yu göğsüne sıkıca sarmıştı ve yorganı üzerimden atarken onu endişeyle sallıyordu. Neler oluyordu? Neden sessiz kalıyorduk?

"Acele et. Acele etmeliyiz," diye mırıldandı, ben tökezleyerek yataktan kalkıp yerde giysilerimi ararken.

"Nereye gidiyoruz?" Ben de cevap verdim.

Çılgınca başını salladı ve banyo kapısının önündeki Nike ayakkabılarımı işaret etti. Daha önce giydiğim kot pantolon ve tişörtü üzerime geçirdim ve o ön pencereden bakarken ayakkabılarımı çekmek için diz çöktüm. Çantama tıkiştırmaya başladım ama o beni tutup ayağa kaldırdı.

"Zaman yok," diye fısıldadı kulağıma.

Kapıyı açıp verandaya çıkmadan önce yüzünü gözetleme deliğine dayadı. Kolumdan tuttu ve gözlerini altımızdaki otoparktan hiç ayırmadan bizi beton koridorda aceleyle ilerletti. Buz makinesinin yanından geçerek merdivenlerin zemin kata indiğı köşeyi döndü.

"Anne, neler oluyor? Beni çok korkutuyorsun," dedim merdivenlere varır varmaz. Tırnakları bana battı. Beni duymamış gibi davranıyordu. Travma sonrası ataklarından birini mi geçiriyordu yoksa her ne diyorlarsa?

Otoparka vardık ve caddeye ulaşana kadar arabaların arasından hızla geçtik. Beni durmam için çekti. Sinsice her yöne baktı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Oraya varır varmaz her şeyi açıklayacağım," dedi nefes nefese.

"Babamı aramam gerek." Telefonumu bulmak için cebimi karıştırdım. Neredeydi?

Annem arkamıza baktı, sonra sokağın sol tarafından aşağıya doğru koşmaya başladı. Kaldırımdaki yerimden kıpırdamadığımı görür görmez durdu ve koşarak karşıya geçti.

"Abbi, gitmeliyiz. Gel ." Yüzünde bir sorun vardı. Neden bu kadar garip görünüyordu?

"Telefonumu bulamıyorum." Histeriyi sesimden uzak tutmaya çalıştım. Babamı aramalıydım. O ne yapacağını bilirdi.

"Zamanımız yok." Tekrar kolumdan tuttu ve beni de kendisiyle birlikte ileri doğru çekti. Shiloh'nun kafası şalından dışarı fırladı ve bir feryat kopardı. Annem eliyle ağzını kapattı. "Şşş, sessiz ol."

Kendini kaybediyordu. Kimse bizi duyamıyordu.

Caddeye çıktık ve siyah bir minibüsün köşeden hızla döndüğü sırada kaldırımda ilerlerken elimi tutarak koşmaya başladı. Önümüzde gıcırdayarak durdu. Donduk kaldık. Ön kapılar açıldı ve iki adam taksiden dışarı fırladı. Bize doğru ilerlediklerinde içimi bir korku kapladı. Annem kolunu belime doladı ve beni sıkıca kavradı.

"Anne?" İnledim.

"Tanrı bizimle birlikte. Korkmayın" dedi.

Saniyeler içinde üzerimize geldiler.

İçlerinden biri beni bileğimden yakalayıp kolumu arkadan büktüğünde kanımı donduran bir çığlık attım.

"Kapa çeneni çocuk," diye tısladı yüzüme birkaç santim kala. Gözleri vahşiydi. Yüzü kir içindeydi; saçları gür ve taranmamıştı. Teni bronzlaşmış ve derileşmişti, yer yer soyuluyordu.

"Yardım edin! Biri yardım etsin! H-"

Eli yüzüme çarparak çenemi kapattı. Kalp atışlarım kulaklarımda patladı. Onu ittim ve çılgınca çığlıklar atarak kör bir dehşet içinde koşmaya başladım. Beni arkamdan yumruklayarak betona çarptı. Ona karşı çırpındım, ısırdım ve pençeledim, parmağımı gözlerine sokmaya, bacaklarının arasına tekme atmaya çalıştım. Ama faydası olmadı. Çok güçlüydü.

"Bir daha ıglık atarsan canını yakarım." Nefesi boynumda sıcaktı. Çürük peynir gibi kokuyordu. Tekrar geri çekilme dürtüsüyle savaştım. Tüm vücudum titriyordu.

"Lütfen, ne istiyorsun? Bana ne istediğini söyle," diye bağırdım. Beni görmezden geldi. Her iki kolumu da arkamdan çekti ve bileklerimi birbirine bağlarken keskin bir şey bileklerimi kesti. Sessizce çalıştı. "Lütfen bırak bizi gidelim. Lütfen bize zarar verme." Sınıfta ne demişlerdi? İnsanlıklarına hitap et. Kendini itici yapamıyorsan insan yap. Beni bir hiçmişim gibi kaldırdı ve kendi etrafında döndürdü. "Çocuğun var mı?" Ağzımdan kaçırdım.

Çenesinden aşığı ter damlıyordu. Beni görmezden geldi ve anneme doğru geri çekti. Ortağı kolunu annemin beline dolamıştı. Kulağına bir şeyler fısıldıyor, ona dokunuyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım. Görmek istemiyordum, göremezdim.

"Lütfen git buradan. Bizi yalnız bırak," diye yalvardım, o beni çekerken ayaklarımı sürüyordum.

Annemin yanındaki adam arkasını döndü. Yüzünü kirli bir sakal tabakası kaplamıştı. "Acele et." Boncuk mavisi gözleriyle bana baktı.

Neden koşmuyordu? Nasıl oluyor da orada öylece duruyordu? Ve sonra onu fark ettim; beline asılı silahı. İkisi sardı. Beni kaçırın kişi beni pasaklı adama doğru itti ve o da beni yakaladı, tırnakları kollarıma batıyordu. Vücudumun gevşemesine izin verdim. Gözlerimi silahından ayıramıyordum. Kara sakallı olan minibüsün arka kapısını açtı.

"Lütfen, Tanrım, hayır, lütfen." Beni içeri iterlerken o kadar çok hıçkırıyordum ki zar zor konuşabiliyordum.

Bana hiç aldırış etmediler. Biri ağzıma bant yapıştırırken, diğeri ayak bileklerimi birbirine sardı. İçime felç edici bir korku yayıldı. Gözlerim annemi aradı. Yavaşça yaklaştı. Nabzım şakaklarımda atıyordu. Kendimi hareketsiz kalmaya ve onu görmemiş gibi davranmaya zorladım. Onlara neyle vuracaktı? Çok yakındaydı. Tam arkalarındaydı. Her kasım gerildi.

Aralarına girdi. Shiloh'yu açıp soldaki silahlı adama uzatırken her şey ağır çekimde ilerliyordu. Ve her şey o anda oldu. Beynim durdu. Onları gerçekten içime aldım - uzun, dağınık sakallı, bej tişörtlü, haki pantolonlu, kirli ve . Annemin gözleri benimkilere takıldı ve farkına vardığını gördü.

Uzanıp minibüsün kapısını çarparak beni içeri kapatırken gözünü bile kırpmadı.

Kasetimin arkasından öyle bir *Hayır! diye* bağırdım ki gözlerim patlayacak gibi oldu.

"Acele et, gitmemiz gerek Abner," dedi annem.

Dondum kaldım. Ev videolarında kullandığı sesin aynısıydı.

"Sana yapabileceğimi söylemiştim," dedi. "Tanrı'yı gururlandırdım. Yaptığımı biliyorsun."

Güldü. "Seni özledim, aşkım."

Boğuk fısıltıları minibüsün önüne doğru ilerlerken ne dediğini anlayamadım. Kapılar açıldı ve sonra çarparak kapandı. Minibüs öne doğru savruldu. Kendimi sabitlemek için bir şeye -herhangi bir şeye- tutunmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Arka taraf çırılçıplaktı. Yere düştüm ve kendimi top gibi kıvrarak duvara yaslandım. Bağlar bileklerimi kesiyordu. Başım zonkluyordu.

Beni nereye götürüyorlardı? Beni onlara kasıtlı olarak getirdiğinin farkına varmak beni tekrar tekrar vurdu, midem düğümlendi. O kadar çok titredim ki dişlerim takırdadı. Onun ihaneti gözyaşları için çok fazla acı veriyordu. Bunu bana neden yapıyorlardı?

Minibüs çarparak durdu ve beni aracın diğer tarafına uçurdu. Başımı metale çarptım. Panik dalgaları omurgamdan yukarı fırladı. Bacaklarımın arasında ıslaklık vardı, sanki altıma işemiştim. İşemiş miydim? Çığlık atmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldü. Minibüs tekrar ileri doğru savruldu. Sonra durdu. Baş dönmesi üzerime çöktü. Lastikler gıcırdadı. Durdu.

"Kımıldama! Polis!" Bir adamın sesi havayı paramparça etti.

Ön tarafta feryat ediyor. Bir hayvan gibi. Annem miydi o? Onu incitti mi? Yana kaydım ve kendimi arka duvara attım, bağlı ayaklarımı duvara vurdum.

"Ondan uzak dur!" Çığlık atmaya çalıştım ama kelimeler ağzımı kapatan bandın arkasında hapsolmuştu. Köşeye çekilmeden önce son bir kez duvarı tekmeledim. Polis ona zarar vermezdi, değil mi?

Daha fazla çığlık. Çok fazla çığlık. Bir silah sesi duyuldu. İçim dondu; nefes alamayacak kadar korkmuştum. Kapı tıkırdadı, sonra hızla açıldı. Dean minibüsün içine daldı. Önümde diz çöktü, ağzımdaki bandı dikkatlice çıkardı. "İyi misin?" Konuşmak istiyordum ama tüm sesler içimde sıkışıp kalmıştı. "Yaralandın mı?" diye tekrar sordu, içime bakarak.

Yüzümün birkaç santim ötesinde. Cevap vermemi beklemedi. Beni yerden kaldırmadan önce hızla çözdü ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kaldırdı.

Ona sarıldım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Beni minibüsün içinden geçirdi, yere serilmiş battaniyelerin üzerinden geçti ve dışarıdaki kargaşanın içine soktu. Her yerde yanıp sönen ışıklar vardı. Üzerimizdeki helikopter kulaklarımda kükrüyordu. Gözlerim annemi aradı.

"Gözlerini kapat," diye bağırdı Dean. "Sadece gözlerini kapat ve Ben.

" Artık çok geçti. Yolun ortasında üzeri battaniyeyle örtülmüş bir ceset yatıyordu. "Bu mu ..."

Bitiremedim.

Dean, "O senin annen değil," dedi.

Beni taşıırken hıçkırıklarla titreyerek gözlerimi kapattım. Açmadım. Ambulansa binene kadar. Sağlık personeli dönüyordu. Çok fazla ışık vardı. Neden bu kadar çok ışık vardı? Çok parlaktılar. Kusacakmışım gibi hissettim. Çok geç kalmıştım. O kadar hızlı bir şekilde sıvı gitti, yüzümden silindi.

"Abbi?" Bir kadının yüzü bana dönüktü. "Artık güvendesin. Ailen seninle hastanede buluşacak. Tamam mı? Anladın mı?"

Başımı başka yöne , bu hareket boynumdan aşağı bir ağırı gönderdi. Sahne önümde hareket etti, sıvı ve sıcaktı.

Annem mi? Neredeydi?

Dünya dönmeyi bıraksın diye gözlerimi tekrar kapattım.

KIRK İKİ MEREDITH

ŞİMDİ

"Scott, yavaşla. Neden bahsediyorsun sen? Anlamıyorum." Doğrulduğum, gözlerimdeki uykuyu sildim, anında uyandım. Telefonumu diğer kulağıma götürdüm, karanlıkta görebilmek için gözlüklerimi taktım. "Buradayım ama söylediğin tek kelimeyi bile anlamıyorum. ." "Abbi'yi kaçırmaya çalıştılar.

Aman Tanrım. Buna inanamıyorum bile.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?" diye mırıldandı.

"Araba mı kullanıyorsun? Araba kullanıyormuşsun gibi geliyor. Neden kenara çekip benimle konuşmuyorsun?" Komodinin üzerindeki ışığı yaktım.

"Kenara çekemem. Hastaneye gitmem gerek. Bunu nasıl göremedim? Sen haklıydın, Meredith. Sen hep haklıydın."

"Sen neden ? Hiç mantıklı konuşmuyorsun." "Tamam. Tanrım, buna inanamıyorum-"

"Scott, odaklan. Ya öyle yap ya da kenara çek, çünkü deli gibi araba kullanamazsın, yoksa birinin canı yanacak." Başıma gri bir kapüşon geçirdim ve dün gece yatağa girmeden önce eşofmanlarımı attığım yeri aradım. "Bana olanları anlat. Her seferinde bir adım. Bu sakinleşmene yardımcı olacaktır."

"Sen gittikten sonra Abbi'ye mesaj atmaya devam ettim ama bir süre sonra cevap vermeyi kesti. Muhtemelen onu rahatsız ettiğim içindir. Her neyse, televizyon izlerken uyuyakalmışım ve telefonum beni uyandırdı. Arayanın Dean olduğunu görür görmez kötü bir şey olduğunu anladım. Koltuktan fırladım ve neler olduğunu anlat dedim. Telefonda konuşamayacağını ama Abbi'nin hastanede olduğunu ve Kate'in de bir adam kaçırma olayı nedeniyle karakolda gözaltında tutulduğunu söyledi. Ray ve adamlarından birinin nasıl

Adamlar kızların otelinin yakınında belirip onları yakalamışlar. Abbi'yi bağladılar ve bir minibüsün arkasına attılar. Sürekli 'onlar' diyordu ve Kate'i de kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. O da işin içindeydi."

Adımlarımın ortasında durdum. "Bekle? Ne diyorsun? Abbi'nin kaçırılmasına yardım ettiğini mi?"

"Evet." Sesi çatladı, duygu yoğunluğu içindeydi. "Nasıl bu kadar aptal olabildim? Seni dinlemeliydim."

"Bunca zamandır onunla temas halinde miydi? İyi olduğumuzdan emin miyiz?" Kaçmamaya çalışırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bilmediğim otelin otoparkında arabamı aradım. Bip sesini dinleyerek fobumu salladım.

"Hiçbir fikrim yok. Konuşmamız sadece iki dakika sürdü. Şaka yapmıyorum. Hastaneye gittiğimde ayrıntıları bana anlatacağını söyledi." Daha az tıkanmamıştı, hala parçalara ayrılıyordu. "Sana orada ihtiyacım var. Benimle orada buluşmalısın. Bunu sensiz yapamam."

Anahtarımı kilide soktum. "Hemen geliyorum." Ne olursa olsun onlar hâlâ benim ailemdi ve Abbi'nin de en az onun kadar bana ihtiyacı olacaktı. Daha önce annesinin gidişinin yıkımını hissetmek için çok küçüktü ama bu darbenin etkisini hissedecekti ve henüz bunu bilme bile ona yardım etmem için bana ihtiyacı olacaktı.

Scott beni görünce hastane koridorunda koşturdu. Kıyafetleri buruş buruştu ve biri lacivert, diğeri siyah olmak üzere iki farklı tenis ayakkabısı giymişti. Eğilip yanağıma belli belirsiz bir öpücük kondururken gözleri sulanmış ve kan çanağına dönmüştü.

"Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum." Duygularını kontrol etmek için mücadele etti.

"Bunun olmasına sen izin vermedin." Kollarımı açtım, o da kollarıma atıldı ama vücudu kaskatı kesilmişti, harcanmamış endişe ve kederle kaskatı kesilmişti. Sakinleşmesine yardımcı olacağını umarak sırtını daireler çizerek ovdum. "Nerede o?" diye sordum.

Geri çekildi. "Tomografiden hâlâ dönmedi." Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu nasıl göremedim?"

Bu soruyu kendisine uzun süre soracaktı. Şimdi onun suçluluk duygusu için vaktimiz yoktu. "Ne kadar kötü yaralanmış?" Ben sordum.

"Oldukça hırpalanmış. Mücadele etmişe benziyor. Tıpkı ona öğrettikleri gibi." Sesi kesildi. Dean, Abbi'nin kendini savunma dersi alması için ısrar etmişti.

On üç yaşıdayken. Çok sevmiştii. "Ya Kate?"

Tüm vücudu kaskatı kesildi. "O iyi. Şu anda bir hücrede tutuluyor. Ona dokunmadılar."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum. Nerede olduklarını nasıl biliyorlardı? Bu işe kim karıştı?"

Tam sırada çift kapı açıldı ve Dean kapıdan içeri daldı. Scott ve ben ona doğru koştuk, sorularımızla birbirimizin üstüne konuşmamaya çalışıyorduk. Elini kaldırdı ve koridorda sıralanan sandalyeleri işaret etti. "Neden oturmuyorsunuz, böylece konuşabiliriz?"

Scott başını salladı, ben de onun yanında durmaya devam ettim. "Bana sadece ne olduğunu anlat," dedi. "Her şeyi."

"Elbette. Kesinlikle." Dean hızlıca birkaç kez salladı. "Love International'dan birinin Kate'le temasa geçmesi ihtimaline karşı, gözetleme ekipmanını çıkardıktan sonra telefon hatlarınızda dinleme cihazı bıraktık. Onlarla temasa geçecek kişinin Kate olacağını hiç düşünmemiştik," dedi. "İlk kez bize ulaştığında tam bir şok yaşadık."

Onu durdurdum. "Onların uzakta yaşayan serseriler olduğunu sanıyordum. Bırakın servisi, nasıl telefonları var?"

"Diğerleri hakkında bir şey bilmiyoruz ama Ray San Francisco'daydı ve kızın konuştuğu kişi oydu." Dean devam etmeden önce derin bir nefes alarak durakladı. Gözlerinin altındaki torbalar günlerdir ayakta olduğunu gösteriyordu. "Ray hakkında bilmen gereken birkaç şey var. Birincisi, o aynı zamanda Kate'in Abner dediği kişi. Biz her zaman Abner'ın onların çılgın teolojilerinin bir parçası olarak inandıkları bir tür ilahi varlık olduğu teorisiyle hareket ettik. İlk başlarda onun bir insan olabileceği ihtimalini düşündük, ancak Kate'in ondan bahsetme şekli nedeniyle bunu oldukça hızlı bir şekilde eledik. Temel olarak, onun onların tanrısı olduğunu düşündük." Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Görünüşe göre, bir şekilde öyle, ama hayal ettiğimiz gibi değil. Kate onun Shiloh'un babası olduğunu söylüyor. DNA için acele ettik ama bu konuda yalan söylemek için bir nedeni yok, bu yüzden onun olduğunu varsaymak oldukça güvenli bir bahis. Ayrıca, onu buraya getirdiklerinden beri kendisinden onun karısı olarak bahsettiğini de bilmelisiniz."

Scott'ın keskin nefes alışını yanımda hissettim. Ray'in Shiloh'un babası olduğundan hep şüphelenmişim. Öyle değil miydi? Bu konuda konuşmamamızın nedeninin bu olduğunu düşünmüştüm hep. Denklemin bu kısmına değinmeden her şey yeterince garipti.

"Eve bu yüzden mi geldi?" Yüzünün rengi solmuştu. "Abbi'yi ona geri getirmek için mi?"

Elimi koluna koydum. "Oturmayı deneyelim, tamam mı?" Onu Dean'in daha önce işaret ettiği sandalyelere götürdüm ve o da isteksizce yanımdakine oturdu. Çantamı ayaklarımın altına sıkıştırdım.

Dean koridorun duvarına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir şey Kate'i Love International'ı terk edecek kadar korkuttu. Başlangıçtaki dehşeti gerçektir, yani oldukça kötü bir şey olmalı. Ama aile içi şiddet mağdurlarının olayı budur; korku onları asla uzak tutmaz. Geri dönerler. İlk teması kuran oydu ve onun sesini duyar duymaz değişti. Neredeyse anında adamın büyüüne kapılmıştı, daha önce kullandığını hiç duymadığım o tuhaf itaatkâr tonda konuşuyordu. İlk telefon görüşmelerinin sonunda, ona geri dönmesi için yalvarıyordu. Başlangıçta, onu geri almayı reddetti. O-"

Scott araya girdi. "Neden ilk seferinde onunla temasa geçti? Hiç söyledi mi?"

"Söyledi ama ikinizin de Abbi'ye size söylemek üzere olduğum şeyi söylemenizi istemiyorum." Gözleri ciddiydi.

Scott ve ben başımızı sallayarak onaylamadan önce baktık. Bize Abbi ile paylaşamayacağımız ne söyleyebilirdi ki?

"Abbi ve Kate gece birlikte Ray'in sosyal medyadaki fotoğraflarına baktılar. Onun fotoğrafını görmek Abbi'yi harekete geçirdi ve ona ulaşması için yeterli bir sebep oldu. Sonra onun sesini duyunca her şey bitti."

Abbi'ye dava sırasında sosyal medyadan uzak durmasını defalarca söylemiştik ama ben de aynı şeyi yapmışken ona bu konuda nasıl kızabilirdim? Bunun Kate'i nasıl tetikleyebileceğini düşünmesine imkân yoktu. Onun iyiliği için bu bağlantıyı hiç kurmamasını umuyordum.

"Bir resim gördüğü için mi? Hepsi bu kadar mı?" Scott sordu.

İğrenmiş miydi yoksa incinmiş miydi anlayamadım. Belki de bunların bir kombinasyonu
İkisi de.

"O kadar basit değil. Onu bir aile içi şiddet vakası olarak düşünmelisiniz. Kurban. Çoğu kadın istismarcılarını asla terk etmiyor ya da terk etseler bile başarılı olabilmeleri için ortalama yedi kez terk etmeleri gerekiyor."

Scott ikna olmuş görünmüyordu. Ben de onun şüphesini paylaştım. Tacizcisini terk edemiyordu ama kızının kaçırılmasını planlayabiliyor muydu?

"Peki ne oldu?" Ben sordum.

"Kate geri dönmek istedi ama adam onu kabul etmeyi reddetti. Ayrılarak ona ihanet etmişti ama Kate onun affetmesi için yalvarmaya ve her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylemeye devam etti. İşte o zaman her şey değişti. Onunla oynamaya başladı, kendini ona kanıtlaması için küçük şeyler yapmasını istedi ve Kate de yaptı."

Scott yine araya girdi. "Ne tür şeyler gibi?"

Kısa bir an yüzünde bir utanç ifadesi belirdi ama hemen sildi.

"Bazıları cinsel, bazıları da cezalandırıcı nitelikte. Bacaklarından aşağıya doğru uzanan ve bir tür kefarete olarak kendi kendine açtığı yaralarla kaplı. Eğer sorarsanız size gösterir. Onlarla oldukça gurur duyuyor."

Scott sandalyesinin her iki tarafını da kavradı. Oturduğumuz için minnettardım. Onun döndüğünü öğrendiğimiz günkü kadar harap görünüyordu.

"Kate sadakatini kanıtlamak için çeşitli yollar bulmaya devam etti ve sonunda Abbi'yi de yanında getirmesi şartıyla geri dönebileceğini kabul ettiler. Biz-"

"Neden onu kaçırmalarına izin verdin?" Scott onun sözünü kesti. "Yapacakları şeyin bu olduğunu biliyordusaydın, neden bunu yapmalarına izin verdin?"

Rahatsız görünme sırası Dean'deydi. Pozisyonunu değiştirdi. "Love International ile çalıştığını öğrenir öğrenmez bu davanın çok büyük olacağını biliyorduk. Yaptığımız ilk şeylerden biri, onlara karşı yapılan eski şikayetleri veya suçlamaları araştırmaktı ve çok uzağa bakmamıza gerek kalmadı. Her yerde davalar ortaya çıktı, özellikle de Willow adında yirmi dört yaşında bir kızınki. Ailesi her zaman Love International'ın onun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğundan şüphelenmişti ve onu aramaktan asla vazgeçmemişlerdi. Soruşturmamızda son derece yardımcı oldular." Boğazını temizledi. Tekrar temizledi. "Ray gibi adamların iyi yanı, kendilerini herkesten daha akıllı ve kanunların üstünde görmeleridir, bu yüzden konuşmaları altın değerinde bilgi madeniydi, çünkü kimsenin onları dinleyeceğini düşünmezlerdi. Çok geçmeden her yerde noktaları birleştirmeye başladık. Ne yazık ki bu noktalar Oregon'da ekiplerimizin isimsiz mezarlarda bulunduğu üç cesede uzanıyordu."

Scott gözlerini yarıklara kadar kısmıştı. "Hâlâ soruma cevap vermiyorsun. Abbi'yi kaçırmalarına neden izin verdin?"

"Onları adam kaçıрма suçlamasıyla yakalamamız gerekiyordu, böylece elimizde işe yarayacak bir şey olacaktı. Birinin diğerini ele vermesini umuyoruz ama onlara karşı dava açabilmemiz için onları yeterince uzun süre tutmamız gerekiyordu. Ve bu dava çok büyük olacak. İnan bana Scott, bu dava sonuçlandığında pek çok aile cevap bulacak."

Scott sandalyesinden sıçradı ve Dean'e parmağını salladı. "Onu yem olarak kullandın! Bunu söylüyorsun, değil mi? Bunu nasıl yaparsın?"

Dean ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Lütfen Scott. Üzgünüm ama sadece beni dinle. Yolun her adımı dikkatle izlendi ve inan bana Scott, başka bir yolu olsaydı bunu yapmazdım."

"Dikkatle izleniyor mu?" Scott çığlık attı. "Meredith buraya gelmeden önce haberlerde olay yerinde birinin öldüğünü duydum."

Yanına sıçradım. "Ne?" Ben de Dean'e vurmak istedim.

"Sakin ol, lütfen. Sakin olun. Böyle şeyleri yaparız. Biz bunu yapmak için eğitildik."

Bunu kaç kez yaptığı umurumda değildi. Bahsettiğimiz kişi Abbi'ydi.

Dean, "Ray'in ortağı Will, polis memurlarına ateş etti ve kendilerini korumak için ölümcül güç kullanmaktan başka çareleri kalmadı," dedi ve sanki bu davranışını mazur gösterirmiş gibi konuştu.

"Peki ya onun yerine Abbi'yi vurmayı seçseydi?" Scott ne düşündüğümü sordu.

Dean'in bir cevabı yoktu. Onu daha önce hiç suskun görmemiştim. Abbi'nin tüm bu olanlar hakkında ne bildiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. "Artık Abbi'yi görebilir miyiz?" diye sordum.

"Abbi onu minibüse kilitleyenin Kate olduğunu söylüyor. O içerideyken birbirlerini ne kadar özlediklerini ve Tanrı'nın onlarla ne kadar gurur duyması gerektiğini konuştuklarını duymuş. Bu beni hasta ediyor," dedi Scott.

Uzandım ve elini tuttum. "O hayal görüyor, Scott. Hiç anlamadığın şey de bu. Eminim eskiden rasyonel ve mantıklı bir insandı ama artık çarpıtılmış durumda. Ama şu anda buna odaklanamayız. Abbi'ye gitmeliyiz. Bize ihtiyacı var."

KIRK ÜÇ

ABBI

ŞİMDİ

Polis karakolu doktorumun muayenehanesini andırıyordu. Eski dergilerle dolu standları bile vardı. Tek belirti resepsiyon görevlisinin pleksiglasla örtülü masasıydı. Köşede telefonuyla çılgınca konuşan bir kadın dışında oda neredeyse boştu. Resepsiyon görevlisi bizi anneme geri götürmesi için bir memur talep eden düğmeye basarken babam kolumu tuttu. Gözlem için beni bir gece hastanede tutmuşlardı ve babama beni eve getirmeden önce karakola götürmesi için yalvarmıştım. Bu fikir hoşuna gitmemişti ama Meredith beni götürmesi için onu cesaretlendirdi ve sonunda razı oldu. Meredith çok yorgun olduğunu ve uzanması gerektiğini söyleyerek toplantıya katılmamıştı ama annemi de babamdan daha fazla görmek istemiyordu.

Kapılar çalındı ve bir memur içeri girerek bizi aşağı süzdü. Üniformalı olmasını bekliyordum ama üzerinde resmi bir pantolonun içine sokulmuş yakalı bir gömlek vardı. "Scott Bennett?" diye sordu. Odada başka bir erkek olmadığına göre açık bir formalite.

Babam öne çıktı, ben de onun yanında sıraya girdim. "Bu taraftan," dedi memur.

Koridorda onu takip ederken babam ve ben konuşmadık. Her iki tarafta da birbirinin aynısı metal kapılar sıralanmıştı. Başım, beni minibüse attıklarından beri geçmeyen bir baş ağrısıyla zonkluyordu. Ağrı kesicilerin beni nasıl hissettirdiğini sevmiyordum, bu yüzden bu sabah hiç almamıştım ama pişman olmaya başlamıştım. Babam iyi olduğumdan emin olmak için sürekli arkasını dönüyordu. Uzun süre gözünün önünden ayrılmama izin vermeyecekti ama benim için sorun yoktu.

O kadar. Tek yapmak istediğim, bu iş bittikten sonra evdeki kanepede bir battaniyeye kıvrılıp film izlemektir.

Memur kapılardan birinin önünde durdu ve anahtar kartını okutarak kapıyı açtı. Kapıyı bizim için tuttu ve biz de aceleyle içeri girdik. Oda kare şeklindeydi ve neredeyse mükemmel hatlara sahipti. Ortada bir masa ve iki yanında iki sandalye duruyordu. Köşede, ilkokulda kullandığımız türden, konik bardaklı eski moda bir su sebili duruyordu. Babam ve ben sandalyelere yan yana oturduk. Kapı memurun arkasında tıkırdayarak kapandı.

"Nasılsın?" Babam sordu.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. İnsanlar anneleri onları kaçırdıktan sonra ne yaparlardı? Yarın mahkemeye çıkacaktı ve onu adam kaçırmak ve adaleti engellemekle suçluyorlardı, her ikisi de ağır suçtu. Ray hakkında vereceği herhangi bir bilgi için ona itiraf pazarlığı teklif etmişlerdi ama o reddetmişti. Hiç şaşırmadım.

"Evde dinleniyor olman gerekirdi," dedi.

"Baba, ben iyiyim." Sanki ölümcül bir hastalığım varmış gibi davrandı. "Sen iyi misin?"

Olaydan beri annemi görmemişti ve onu bir daha sadece mahkemede görmek istediğine yemin etmişti. Ama sonra ben ziyaret etmek istedim ve başka seçeneği yoktu, çünkü tek başıma gitmeme izin vermesi mümkün değildi.

"Sadece bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyorum," dedi. Kameranın kırmızı ışığı başının üzerinde yanıp sönüyordu. Oda muhtemelen ses için de kablolanmıştı. Ama bu bilgi almakla ilgili değildi.

Annem elleri önünde kelepçeli bir şekilde odaya girdi. Soluk mavi tulumunun paçaları çok uzundu ve yürürken yerde sürükleniyordu. Saçları arkasında büyük bir yumak halinde keçeleşmişti, sanki sadece bir gecedir burada olmasına rağmen haftalardır taramamış gibiydi. Bana sarılacakmış gibi ileri atıldı.

"Dokunmak yok." Memur onu geri çekti ve masanın diğer tarafına doğru itti. "Otur," diye emretti.

Annem emir oturdu, ellerini önüne uzattı. Memur annemin kelepçelerini açtı. Bileklerini esnemeye ihtiyaçları varmış gibi daireler çizerek döndürdü, sonra kucağında birleştirdi.

"Oh Abbi, Tanrı'ya şükür buradasın. İyi misin?" diye sordu. Yüzünde yeni kırışıklıklar belirmişti. Koyu renkli torbalar gözlerini çevreliyordu.

Endişesi gerçek miydi? Umursuyor muydu? "Ben iyiyim," dedim çenemi tutarak. Acıyordu ama ağlamayacaktım. Buraya ne yapmaya geldiysem onu yapacaktım. Gözlerimin içine bakıp bana ne yaptığını, Dean ve adamları onları durdurmak için atlamasaydı ne olacağını söylemesini istiyordum.

"Polis Shiloh'u aldı. Vahşi hayvanlar gibi onu benden kopardılar. Buna inanabiliyor musunuz? O emziriyor." Konuşurken bacaklarını sallıyordu. "Nasıl yemek yiyecek, Abbi? Dişleri yok. Hiç yemek yemedi. Ya ona o zehri verirlerse?" Sözlerinden histeri damlıyordu. "Bana yardım edecek misin? Lütfen? Buna karşı bir yasa olmalı. Anneler bebeklerinden ayrılamaz. Lütfen yardım edin."

"Yasalar ve bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim. O canavardan nasıl bebek sahibi olabilirdi? Bu onu ne yapar? En azından Shiloh onu onlardan uzak tutacak bir ailenin yanında olacaktı. Dean, bebekleri evlat edinmek isteyen insanların bir mil uzunluğunda bir listesi olduğunu söyledi.

Babam yanımda kaskatı kesildi, gözlerini ondan yayılan öfkeyle ona dikti. Benim için hiçbir zaman kalıcı olmamıştı ve ilerledikçe kendi anılarımı biriktiriyordum, çünkü bu sefer hiçbir şey olmadan sıkışıp kalmayacaktım. Ondan parçalar saklıyordum; saçında kullandığı havlu, her gece yattığı eski püskü gömleğin bir köşesi ve hastanede kullandığı diş fırçası. Şimdi hepsi onun yalanlarıyla mı lekelenmişti? Bir yanım hepsini bir araya toplayıp ön bahçede büyük bir yığın halinde yakmak istiyordu.

"Hayal edebiliyor musun?" Bizimle geçirdiği ilk birkaç gündeki gibi gözyaşlarına boğuldu. Yıkılmış. Acınacak halde. O kadar ki onun için üzülüyor ve yardım etmek istiyordunuz. Şu anda bile gözyaşları beni çekiyor. "Zavallı Shiloh."

Yakalanmayı hiç düşünmemiş miydi? Yoksa planlarından bu kadar emin miydi?

"Bir keresinde dürüst bir ilişkimiz olmasını istediğini söylemiştin. Ciddi miydin?" diye sordum.

Gözyaşları arasında başını salladı. "Her şeyi kastettim, Abbi. Her şeyde." Sümüğü özür dilemeden üst dudağına damladı.

"O gece nereye gidiyorduk?" Sanki bilmiyormuşum gibi sordum. Son yirmi dört saatimi polis ve müfettişler tarafından sorgulanarak geçirmiştim ve planlarını çok iyi biliyordum. Ray, annemin beni kendisine getirmesini istemişti; bu, onu terk ettiği için pişmanlık duyduğunu gösteren tuhaf bir sadakat testiydi. Annemin telefon konuşmalarının FBI kayıtlarını dinlemeyi reddettim.

onunla birlikte. Bunu bana söylemesini istedim. Babamın bana kaç kez anlattığının bir önemi yoktu. Ondan gelmediği sürece hiçbirisi gerçek hissettirmeyecekti.

Gözlerini odanın içinde gezdirdi ve sesini alçalttı. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Hepsi Tanrı'nın planının bir parçasıydı. Onun planları her zaman kolay değildir. Bazen çok zor olurlar." Hıçkırıklara boğuldu.

Hangi kısmı zordu? Sormak istedim. Beni psikopat liderinize teslim etmek mi? Zor muydu? Yoksa kolay mıydı? Bunca zaman onlardan uzak kalmanın kendisi için ne kadar zor olduğundan mı ?

"Geri çekilmeyi düşündüm, Abbi. Düşündüm."

Ama o düşünmedi. Sanki bunu düşünmek bir şey ifade ediyormuş gibi. Ucuz bir teselli ödülü bile değildi. "Lütfen anne, nereye gittiğimizi söyler misin?"

"Önemli değil." Koltuğunda doğruldu ve ellerini kucağında kavuşturdu.

Bunun önemli olmadığını düşünüyorsa gerçekliği kavrayamamış demektir. Bu her şey demektir. "Neden onlara geri dönüyordun?" Ağlamamaya çalışarak sordum.

Ayağa kalktı, sonra hızla tekrar oturdu. "Bunların hiçbirisi önemli değil. Abner nerede?"

Sonra anladım ki onlara değil, ona geri dönüyordu. Her şey onunla mı ilgiliydi? Uluslararası Aşk sadece bizi terk etmesini kolaylaştırmak için bir bahane miydi? Babama yaslandım. Destekleyici bir kolla bana sarıldı. Belki de haklıydı. Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.

"Onu gördün mü?" diye sordu.

Uyumak için gözlerimi her kapattığımda onun boncuk gözlerini görüyordum. Saldırıdan beri uyumamıştım. Dean bana bunun normal olduğunu ve zamanla geçeceğini söyledi. Geçmezse bana yardım getireceğini söyledi.

Başımı salladım.

Annem ellerini göğsüne koydu ve gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı ve ardından bir nefes daha. Yüzündeki gerginliğin bir kısmı kayboldu. "Tanrı'ya şükür, o burada. Onu hissedebiliyorum. Hâlâ birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz." Derin bir nefes daha aldı, sanki havada onun tadını almıştı. Onu geri üflemeden önce içine dolmasına izin verdi.

"Aslında yanılıyorsun," diye kaçırdım. "O burada değil."

Gözleri şak diye açıldı. "Nerede o?" Masaya doğru eğildi. "Nerede olduğunu bilmediğini sanıyordum."

"Nerede olduğunu bilmiyorum ama kiminle olduğunu biliyorum," dedim. Ray -ya da adı her neyse- hakkında bir şey söylemeyi planlamamıştım.

Ama tek önemseydiği şeyin o olması canını yakıyordu.

Neredeyse masanın üzerinden sıçrayacaktı, boynundaki tüm kaslar öne doğru gerilmişti. "Nerede o?" diye tekrar sordu, sanki onu saklıyor olabilmişim gibi odayı tarıyordu.

"Annesi dün gece kefaletini ödedi," dedim.

Annemin yüzü, dün gece babama haberi verdiklerinde yüzünde oluşan şok ifadesinin aynısına büründü. Başını ileri geri salladı. "Ne oldu? Hayır. Bu mümkün değil. Annesi o on altı yaşındayken öldü." "Annesi hayatta ve iyi durumda. Hep öyleydi. Hem de çok zengin bir kadın. Ray de öyleydi. Bütün parasını oradan aldığı ortaya çıktı. Hala da var. Milyonlar değerinde. Hayatında bir gün bile çalışmadı."

Başını daha sert ve daha hızlı salladı. "Hayır, hayır, hayır. Yalan söylüyorsun. Bu doğru değil. Neden yalan söyleyesin ki? Anlamıyorum. Bu bir test olmalı. Ne tür bir test bu?" Parmaklarını kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Bir yolunu bulacağım. Çözeceğim. Bunu geçeceğim. Hepsini geçtim."

"Adı Ray bile değil." Son bombayı da patlattım. "Harold Allen Fitzgerald."

Sandalyesinden fırladı ve masanın üzerinden bana doğru atladı. "Yalancı!" diye bağırdı.

Babam masayı ona doğru itti ve kadın geriye uçtu. Kapıdaki polis memuru hızla odaya girdi ve onu arkasından yakaladı. Annem ona karşı çırpındı.

"Bu ziyaret sona ermiştir," dedi memur, annemin kollarını arkadan büktü ve onu tekrar kelepçeledi.

"Yalan söylemeyi kes! Neden yalan söylüyorsun? Beni böyle yalanlarla doldurmaya nasıl cüret edersin?" Başını kuduz bir köpek gibi salladı. "Sen kötüsün."

Babam ayağa kalktı. "Bir daha asla onun yanına yaklaşma. Eğer-"

Kolunu tuttum. "Sorun yok baba. İşim bitti." Yanında durdum ve sandalyemi ittim. Uzandım ve boynumdaki madalyonu çıkardım - beş yaşımdan beri taktığım, üzerinde onun resmi olan madalyonu. Önündeki masanın üzerine koydum.

"Güle güle anne."

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2017

Dr. Lucinda Berry bir travma psikoloğu ve çocukluk çağı travmaları konusunda önde gelen bir araştırmacıdır. Klinik deneyimini, kurgu ve kurgu dışı arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran rahatsız edici psikolojik gerilimler yaratmak için kullanıyor. Okurlarını insan ruhunun karanlık dehlizlerinde yolculuğa çıkarmaktan keyif alıyor.

Berry on yaşındaki oğlunun peşinden koşmuyorsa, onu Los Angeles'ta koşarken ve bir sonraki maratonuna hazırlanırken bulabilirsiniz. Yaklaşan kitaplarından haberdar olmak için onu Facebook'ta ziyaret edebilir veya <https://about.me/lucindaberry> adresinden haber bültenine kaydolabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.